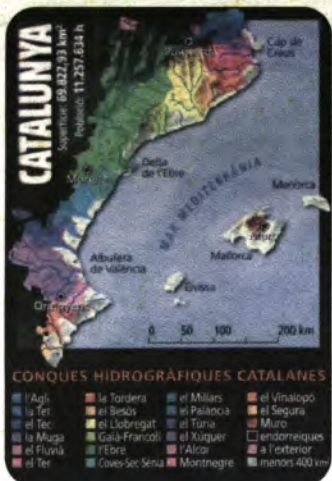

**P.P.: Partit Podrit,
avar, corrupte i
verinós.**

**Manipuladors del P.P.:
no podreu assassinar
la veritat amb els
vostres tripijocs
mediàtics i judicials.**

**Les guerres són el
terrorisme dels rics,
dels fartons
insaciables que
arruïnen el planeta.**

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 505

15 D'ABRIL DEL 2003

PREU: 2 €

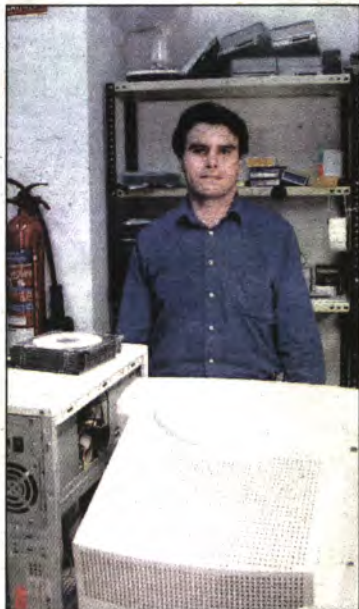
CIUTAT DE MALLORCA

Fa un any que n'Antoni Campins regenta l'acadèmia de dansa clàssica i dansa espanyola al carrer Alós de Ciutat. Matricula oberta tot l'any. Tel. 971 917 831

Fa 5 anys que en Francesc Garcia regenta el Restaurant Nono a la Plaça d'en Serralta de Ciutat. Te una carta amb menjars casolans i un menú a 7'20E. Tel. 971 737 065

En Jaume Campins fa pròtesis dentals al seu laboratori del carrer Femenies a la barriada d'en Serralta de Ciutat. Va començar amb el seu oncle Ramon Bonnin al carrer del Sindicat. Fa 21 anys va posar el laboratori a l'Avinguda Argentina. Ara en fa 5 es va traslladar al carrer Femenies amb el seu fill Jaume que també és protesic dental. En Jaume diu que ells fan la feina i no cobren massa, però els dentistes hi carreguen un tant per cent massa elevat. De totes formes, si el dentista de la Seguretat Social li fa la recepta, el protesic li pot posar les dents que no li costaran més de 600€. També fa implantaments amb les darreres tecnologies. Tel. 971 732 801

En Lluís Pomar i n'Ivón López són membres de la Cooperativa Ecoprés de misatgeria a la Plaça d'en Serralta de Ciutat. Si voleu enviar paquets o cartes, telefonau al 971 718 199

Fa un any que en José Ramon i n'Érika regenten el Bar Valldurgent a santa Catalina. Despatxen els plats combinats a 6€. Tel. 971 738 620

BUSH, BLAIR, AZNAR

Aquesta és la vostra "guerra humanitària"

NO A LA GUERRA

**el Català,
una llengua
d'Europa**

Amb 10,8 milions de parlants, el Català és la 7ena llengua més parlada d'Europa.

de tu a tu.
sempre en català

**NO VOLEM SANG
PER PETROLI**

NO ALS VAMPIRS DEL PETROLI

**ATUREM
LA GUERRA
CONTRA IRAQ**

**PAREM LES MATANCES
DE NINS I CIVILS
LA GUERRA ÉS EL
TERRORISME DELS RICS**

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

NO SERÀ MAIG DEL 68

Tot i que actualment, i vistes les coses amb perspectiva, podríem discutir molt si Maig del 68 representa la revolució positiva que un cert someig romàntic ens havia fet suposar, ningú s'atreveria a discutir que tot allò va tenir una considerable transcendència. Uns certs valors relacionats amb la llibertat individual, amb la crítica al consumisme i a l'individualisme estrictament competitiu, una exigència de llibertat per als pobles que vivien sota dictadures, una certa revifalla de les llengües i cultures dominades... tot plegat té, en alguna manera, l'arrel en els fets de Maig del 68.

Ara s'ha produït un moviment de grans dimensions, de protesta contra la intervenció a l'Iraq. I aquest moviment, com va ocórrer en el mític de maig del 68, ha estat integrat, en gran mesura, per joves. Els estudiants han estat, durant aquests últims dies, els protagonistes principals de les protestes contra la guerra. Existeix un entusiasme, una força, i una ràbia de grans dimensions. Ho deia una pancarta portada per estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona: "Ens queda la ràbia". Ara es tractaria de trobar la manera de canalitzar aquesta ràbia tan adequadament com fos possible. És cert que podrien recuperar posicions alguns valors que la nostra societat està deixant de banda: la solidaritat, la cooperació, la voluntat de resoldre pacíficament els conflictes.

Tot plegat podria tenir una sortida molt positiva, si el moviment -que, com tots aquests moviments, té un caràcter, en gran part, espontani- no es deixa contaminar d'algunes antigalles que podrien corrompre'l i convertir-lo en perfectament eixorc. La primera d'aquestes antigalles és l'estatisme, el jacobinisme. Ha quedat completament periclitada la idea que uns estats no han d'interferir en els altres. Avui tot està interconnectat a nivell mundial (fins i tot la resposta a la guerra) i, per tant, el principi de no ingerència és del segle passat, caducat del tot. A més, els estats interfereixen sistemàticament sobre els territoris que, via conquesta, han incorporat (moltes vegades, en contra de la voluntat dels pobles). O no interfereixen, per exemple, l'Estat espanyol i el francès en els "assumptes interns" de Catalunya o d'Euskadi? Allò que caldrà aconseguir és que les interferències siguin al màxim de positives.

Els principis pacifistes constitueixen un ideal cap al qual hem de tendir: és de justícia que el gran no s'hagi de menjar, pel fet de ser més gran, el petit. Per això, instintivament causa tanta repugnància entre el jovent i el moviment pacifista en general la intervenció dels Estats Units a l'Iraq. David contra Goliath, diuen. Però hauria de causar la mateixa repugnància la intervenció de Iugoslàvia contra Kosovo; o la de Rússia contra Txetxènia; o la del propi Iraq contra el Kurdistan. En tots els casos, són el gran contra el petit i més indefens. Cal, doncs, eixamplar el moviment pacifista, i convertir-lo en un moviment fonamentalment per la pau, siguin quins siguin els galls de panes que estiguin en la contesa. Ah! I no caure en el jacobinisme que tant de mal ha fet a la vella Europa. Fa una dècada es permeté la vergonyosa "neteja ètnica" a Bòsnia, i no es va intervenir per no interferir en "assumptes interns de Iugoslàvia". Ara -el dia 20 de març, per concretar la data- la Unió europea estableix uns pocs -poquíssims acords- en relació al conflicte de l'Iraq: el fonamental és que s'ha de garantir la seua "integritat territorial".

El moviment pacifista hauria d'analitzar detingudament tots aquests aspectes, i posar en qüestió les propostes que, precisament, treballen en contra de la pau. Malgrat que els temps bèl·lics es donen poc a la reflexió pausada i una mica serena, la intel·ligència serà del tot necessària perquè no anem comentent sistemàticament els mateixos raons: i per poder oposar la força de la raó a la raó de la força. Visceres contra força tampoc no funcionen. **Ω**

BERNAT JOAN I MARÍ

L'independentisme català vist des de la premsa americana

Aquest article fou publicat pel New York Times el passat 25 de març.

Evidentment està redactat sota una visió totalment estatalista i espanyola, però si menys no, apareix en un lloc rellevant i en un diari de gran tirada.

Voldria abans fer dos punts de reflexió:

1. El desconeixement és esfereïdor. Però hem de pensar que la font última d'aquesta informació no és la pròpia premsa americana, sinó la parcialíssima visió que procedeix de France Press, EFE i la BBC. Ens hem d'espavillar a tenir una agència de notícies catalana que funcioni, no restringida a notícies del Principat i el màxim d'independent possible.
2. Sempre ens queixem que no hi ha ressò internacional, i que als EEUU ningú no parla dels problemes catalans ni europeus. Els independentistes dels PPCC hem de treballar molt més per a "vendre" la idea del nostre país arreu. Fins i tot abans de tenir un estat, hem de saber crear infraestructures com si el tinguéssim.

Aquí teniu la traducció completa de l'article:

Els nacionalistes catalans presenten un esborrany de carta de sobirania. Barcelona, Espanya, 24 de març - Seguint l'exemple dels bascos, els nacionalistes catalans proposen convertir la regió nord-oriental de Catalunya en un estat sobirà associat amb Madrid, segons ha informat avui la premsa espanyola.

La coalició moderada Convergència i Unió que ha estat en el poder de la regió semi-autònoma de Catalunya des de 1980, ha fet públic l'esborrany d'un estatut que reclama la sobirania associada a Espanya. El projecte demana representació directa a nivell de la Unió Europea, el dret d'autodeterminació i una sola administració civil per a la província. L'esborrany urgeix tots els residents a parlar català a més d'espanyol. Les seleccions catalanes participaran de ple dret en competicions internacionals.

Aquesta iniciativa es dirigeix cap a l'avenç del poder del govern regional, dins el marc de la constitució espanyola, tal com n'ha informat la premsa espanyola i la catalana.

La proposta ha estat criticada tant per la força política que governa Espanya, Partit Popular, com per l'oposició socialista, tot titllant-la d'electoralista, en vistes a les eleccions regionals previstes per a Octubre. La BBC va informar que, malgrat les crítiques socialistes, la seva facció catalana estava treballant en un pla propi similar.

El passat setembre, la regió autònoma basca va proposar la lliure associació entre aquesta regió i Espanya. El parlament basc debatirà aquest pla a finals d'any.

"L'independentisme català vist des de la premsa americana" | [Login/Crear Compte](#) | 3 Comentaris

Principio del formulario

No ens fem responsables del contingut dels articles enviats per usuaris aliens a El Racó Català.

videntment es una visio des de l'establishment pero trobo que l'article es bastant equanim.

Jo també crec que és bastant equànim i que, sobretot, deixa molt clarament sobre la taula el què encara som avui: una trista REGIÓ d'espanya.

Pot no agradar-nos que un diari estranger ens tracti així, però és que de cara al món no som res més que això. I qualsevol que hagi viatjat arreu i hagi intentat explicar què és Catalunya, ho sap prou bé. Per molt que CiU intenti convèncer del seu concepte de "país" (tant aquí com a l'exterior) la realitat és que l'única manera de ser reconegut com a país és ser un estat independent. Mentrestant, sempre seguirem sent una regió. O si ho preferiu, un país de fireta.

Ami el que em fa més gràcia d'aquests ruquets és això de seguir l'exemple als bascos.

El projecte d'estat lliure associat era d'ERC des de fa anys, el problema és que aquí no hi ha hagut pebròts de treure el tema abans. Ho ha hagut de fer l'Ibarretxe i, també, per motius electorals.

I per més que això d'estat lliure associat no deixi de ser una pallassada, bo és que, com a mínim, penso jo, se'n parli i hi hagi un debat obert.

A casa nostra, com sempre, qui ha marcat les pautes de les properes eleccions ha estat CIU. La resta no han fet més que seguidisme. Jo tinc clar que votaré ERC però això no treu que els pugui criticar i molt: O es té un projecte o no es té però esperar el projecte de CIU per presentar-ne un de més radical, és simplement patètic.

Simplement demostra que ERC tampoc té massa clar quina és la situació, ara mateix, a Catalunya.

Per no parlar de'n Maragall, ofegat en alcohol i borratxeres, que segons com es llevi o parla de federalisme o de projectes comuns o de no sé quin cony de merdes perquè sincerament no me l'escolto el més mínim... **Ω**

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

UNA ENVEJA ANCESTRAL, UN GROPE NOVÈL: "JOVENT"

Al mes de març 2003 joves catalan-a-s e joves occitan-a-s se rescontrèren a Barcelona ambe la participacion del CAOC. Avèm trobat que seriá plan de nos organizar sus una basa comuna del sud al nòrd dels Pirenèus, per montar projectes concrets d'un biaish jove (concerts, campatges, charradissas, escambis, informacions...).

Atal le grope "JOVENT" es neishut, portant un nom comun a las lengas occitana e catalana. Auriá per ambicion de donar de vam a las relacions occitano-catalanas e al còp a las nòstras lutas.

UNA SECCION DEL C.A.O.C.

Coma manca de joens al CAOC, avèm donc imaginat qu'i podriam formar una seccion JOVENT esperant crear una sinergia: utilizam son estructura e li balham nòstras idèias novèlas e nòstra energia.

Una reünion de coordinacion s'es ja tenguda entre les iniciators e las iniciatritz del projecte (le compte-rendut seguís a la fin del corrièr).

Le 7 d'abril a 19:30 se tendrà a Barcelona (carrer Providència, 42) una amassada del CAOC ont se crearà oficialment aquesta la seccion "JOVENT".

Per portar una contribucion escrita a distança, contactar Mar Bel Esbri (mar_bel_esbri@navegalia.com).

CRIDA A PARTICIPACION

Ès un-a jove occitan-a o un-a jove catalan-a? Ès motivat per la question del rapprochement dels nòstres dus pòbles? Vòls dinamizar la situacion de nòstres dus païses? Vòls fèr causas d'una faison positiva e motivanta?

T'invitam a préner contacte ambe nosautis e a participar a nòstre projecte d'una faison dubèrta e animada. Esperam un flòc de contribucions joves e constructivas!

En atendent, te mercejaríam de fèr circular aquesta informacion...

VISCA OCCITÀNIA e/i CATALUNYA!

Ende mès informacion, contactar:

Olivier FLAHAULT MANTÈL

9, carrièra de la Trelha

F-31550 Senta Gabèla

Occitània

33-(0)5 61 08 97 33 (ofm@occitania.org)

Mar BEL ESBRI

Catalunya

mar_bel_esbri@navegalia.com

*****COMPTE RENDUT DE LA REÜNION DEL 31/03/03*****

JOVENT CAOC

1. Som una secció del CAOC formada per joves i no tant joves que prenen no només organitzar activitats relacionades amb les cultures occitana i catalana a ambdós costats del Pirineu, sinó també ampliar el cercle d'informació entre catalans i occitans, i reforçar el nexa d'unió entre els Països Catalans i Occitània en tots els camps

(cultural, polític...).

2. Depenem completament del CAOC (logísticament sobretot, però també econòmicament, o com a mínim els primers temps), però organitzarem activitats totalment independents, tot i que també participarem de les organitzades pel CAOC quan sigui possible o ho creiem convenient.
3. Donat el caràcter de la secció, que està adreçada especialment als joves i composta per joves, no creiem convenient demanar una quota de soci. Si és absolutament imprescindible, haurà de ser una quota simbòlica (12€/any?).
4. No volem jerarquitzar-nos, però som conscients que hem de tenir dos representants, per tant, elegirem dos representants cada X mesos.
5. ACTIVITATS PROPOSADES
 - a. 23 Abril- Paradedeta. Xivarri a la Rambla. (la única que té data i és clara)
 - b. Concert de presentació JOVENT (Barna..., tour català de música occitana..., tour occità de música catalana...)
 - c. xerrades (casals, ateneus, escoles, instituts, universitats...)
 - d. intercanvis occitano-catalans (escola-calandreta; ass.cat-ass.occ)
 - e. en tots els actes hi ha d'haver una bona taula amb els llibres i altres "productes" a la venda al CAOC (voluntaris?)

COMENTARIS/ ARGUMENTS ALS TRES PUNTS:

1. Hem de pensar en presentar-nos com a gent molt com ells però amb sang jove. Després farem el que voldrem (bé, si el senyor euro i la llei de la gravetat ho permeten). Hem pensat que tocar el tema política des del CAOC, que de moment és una associació cultural, no podem encara. Però a títol personal i a través del CAOC sí que podem fer coses. És a dir, nosaltres oficialment servim de "nexa d'unió" de la política catalana i occitana, qual-sevol pot adreçar-se a nosaltres i utilitzar-nos per a relacionar-se amb els occitans. I aquí ens guarim en salut. Els convergents vindran a les borrellas, les joventuts del PP no vindran, i la resta ja els buscarem nosaltres.
2. Logísticament, és interessant que la nostra seu sigui allà on sigui la seu del CAOC català (és a dir, ens poden facilitar un telèfon, un ordinador, un email i una adreça postal). La nostra participació en les activitats organitzades pel CAOC depen de les ganes i la possibilitat d'aprofitar-les i de si tenim idees, però en cap cas estem obligats a participar-hi, i no ens hi hem de sentir (o si?).
3. Econòmicament s'ha de saber quines són les fonts d'ingressos del CAOC i de quin percentatge podem disposar, o si sempre haurem d'anar a demanar diners per a activitats a la Junta general. També haurem de pensar en buscar fonts de finançament pròpies, per tant, hem de començar a informar-nos de subvencions a la Generalitat i dels Departaments francesos, i buscar ingressos alternatius (si concert, pagar deutes concert i fer algun guany en entrada o bar o el que sigui, etc...). El tema de la quota de soci s'ha d'estudiar, perquè el que està clar és que no la podem evitar, segurament és una font d'ingressos molt important del CAOC. La proposta de 12? l'he feta jo, però esperem altres propostes.
4. Jerarquia NO! Hem de tenir, però, un parell de representants que siguin una mica fixes per que controlin de quins recursos disposem.

Perquè si cada cop hi va un o l'altre pot ser que no es dominin els temes. No serà un càrrec vitalici!! Cada X temps canviaran, per no cremar a la gent. Millor que siguin dos perquè així es reparteixen la feina i perquè MAI s'ha de donar la cara sol, que es molt fàcil que se't mengin (amb patates fregides, o french fries...hehehe). Ω

<http://www.boicotpreventiu.org/struct.htm> <http://www.unitat.org/>
<http://www.fundacioperlapau.org/iraq/> <http://www.aznar.net/>
<http://storm.prohosting.com/extraofi/> <http://www.wicac.org/>
<http://alarabnews.com/alshaab/alharb/shohadaa.htm>
<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>
<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>
<http://usuarios.lycos.es/joseprossello/> <http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

QUIN PETROLI TRAURÀ AZNAR DEL CONFLICTE A L'IRAQ?

A les manifestacions pacifistes, amb bon sentit de l'humor i de la ironia, en comptes d'enviar José María Aznar, president del govern espanyol, a pastar fang, l'envien a buscar petroli a Galfcia. No cal, diuen, que se'n vagi al Golf Pèrsic, que la seua incúria, la manca d'eficiència de l'estat que (des)governa i la seua escassa solidaritat han omplert de verni els musclos i les cloïsses, les copinyes i els crancs de tota la costa gallega i de bona part de la cantàbrica.

Potser ens podríem fer, quan el conflicte ja està en marxa desbocada, quin profit pensa treure'n, el president del govern espanyol, de la seua posició incondicional a favor de la intervenció armada. (Pensem, entre parèntesis, que la política espanyola ha estat tradicionalment -o així se suposa- d'amistat amb els països àrabs, de catòlica combregació amb la Santa Seu, i de poca repugnància davant

els governs dictatorials: al contrari, l'Estat espanyol ha donat suport a una pila de dictadors -siguin catòlics o musulmans).

El columnista entén que Aznar i la seua trepa han decidit situar-se al costat del més fort per garantir el seu suport a l'hora d'afrontar crisis suposadament internes. I, alhora, ha aconseguit matar dos pardals d'un tret: fer-se amb qui domina i barrar el pas a qualsevol cooperació entre qui mana i aquells que aspiren a no ser manats. Ras i clar: si Aznar és l'amic incondicional dels Estats Units, i s'arriba a un conflicte més obert entre el govern basc i l'espanyol -cosa no gens descartable, ni tan sols en un futur immediat-, a qui faran costat els que realment tallen el bacallà (ço és, els americans)? Amb la seua maniobra, que poc se la deu creure (en el fons més "joseantoniano" del fons), el que pretén el president del govern espanyol és arribar a assimilar, a nivell de consi-

deració internacional, Ibarretxe amb Bin Laden. I, darrere el País Basc, no en tenim cap dubte, hi van els Països Catalans. Estic ben convençut que, segons com evolucionin les coses, s'acabarà criminalitzant el nacionalisme català per molt que el terrorisme no existeixi entre nosaltres, i que tots aspirem a la llibertat sempre per la via del convenciment, de la paraula i de la democràcia.

La cosa no pot ser més clara: Aznar s'ha apuntat a la guerra de l'Iraq per treure'n un petroli que per a ell resulta fonamental, i aquest no és altre que la dominació sense pal·liatius de les nacions basca i catalana. I molt és de témer que, si polítics, pensadors, analistes, intel·lectuals, artistes, d'Euskadi i dels Països Catalans no reaccionen, acabi aconseguint el seu objectiu. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

IMPUNITAT POLICIAL

Condemnat un policia que violava detingudes

Palma de Mallorca.- El Tribunal Suprem ha condemnat a un policia nacional de Palma de Mallorca a 12 anys de presó per abusar sexualment de cinc detingudes. Quatre d'elles van ser violades als calabossos de la

Prefectura Superior de Policia de Palma de Mallorca, mentre que la cinquena noia va ser violada en un cotxe patrulla després d'una detenció totalment il·legal i que va acabar sofrint els abusos d'aquest policia. El Tribunal Suprem també ha inhabilitat a aquest policia com a membre de les forces de seguretat o qualsevol altre treball que estigui relacionat amb la seguretat. Ω

Contra-Infos València 12/3/03

Desengany, esperança, frustració

Deixant de banda els casos més favorables de participació constant en la cosa pública (des de la militància en un partit polític, una organització sindical o qualsevol altra de les múltiples organitzacions cíviques existents per canalitzar la voluntat de cooperació dels ciutadans compromesos en la millora de la societat i, per tant, dels individus), el desengany forma part sistemàticament de la quotidianitat en els sistemes polítics electorals representatius, sobretot en el si dels grups socials més desfavorits que no veuen una sortida clara de la situació en què malviuen, de manera que ignoren els governants i que bon profit els faci el poder, la dominació.

Podem trobar per tot arreu ciutadans desenganyats per motius econòmics, per raons de tipus cultural, a causa de factors lingüístics o religiosos..., però, en general es tracta de persones que han deixat de confiar en la bondat del sistema representatiu i decideixen ignorar la via política per centrar-se en àrees d'activitat més personals: estudis, negocis, feina, lleure, etc. Els desenganyats, malgrat tot, no solen arribar a representar un proble-

ma greu en els sistemes electorals representatius, excepte si, posem per cas, esdevenen un grup tan nombrós i majoritari que permet posar en dubte la legitimitat de l'exercici del poder per part dels governants, ja que la seva representativitat en relació al conjunt del poble governat és escassa.

En aquests casos, els experts solen coincidir en l'opinió que l'element més problemàtic que es pot instal·lar en el si d'una societat que ha adoptat com a sistema polític la democràcia representativa (en què la majoria dels ciutadans que arriben a votar es limiten a disposar el vot cada cert període de temps) és la frustració, especialment pel que suposa de perversió del sistema democràtic en el seu vessant participatiu i la percepció que les expectatives són "democràticament" inassolibles.

L'esperança, pel seu costat, pot ser tant una recuperació de desenganyats anteriorment participants, com la sensació dels qui defensen una idea determinada que el seu posicionament s'ha revaloritzat prou entre el comú dels ciutadans com perquè els governants tinguin en compte la nova situació i orientin la seva actuació en

aquesta direcció: les expectatives, aquí, determinen el comportament eufòric que hem pogut veure en les multitudinàries manifestacions en contra de l'actuació del govern espanyol en el desastre del "Prestige" o de la guerra "preventiva" (?) de l'Iraq, amb molts ciutadans que han recu- perat -almenys inicialment- la il·lusió davant els possibles resultats d'una acció col·lectiva que compta amb el suport majoritari de la població.

Ara bé, davant la ignorància del PP a les exigències formulades molt majoritàriament pels ciutadans, davant el continu menyspreu dels dirigents del PP cap a les opinions manifestades que haurien d'haver estat escoltades per un govern democràtic que no ignoràs la veu, les idees, dels ciutadans governats, apareix inevitablement la violència generada per la frustració, una violència absolutament injustificable des d'una perspectiva pacifista i pacífica, políticament incorrecta, però que respon a una relació de causa-efecte perfectament previsible i, crec jo, prevista pel govern de Madrid i explotada per contrarestar el discurs antiviolença de les plataformes per la pau.

No és justificable la violència contra

les persones ni la limitació d'un dret fonamental com és la llibertat d'expressió (no hem de desitjar l'aplicació al PP d'allò que el PP i el PSOE han aprovat d'aplicar a l'Egunkaria com a extensió de la Llei de partits), però tampoc no és menys cert que una ministra de cultura que va dirigir el centre d'investigacions sociològiques disposa de prou assessorament expert com per evitar els petits trenaments de la pau social que poden derivar en fractures més greus, a partir de l'orientació de l'actuació del govern espanyol pels camins més justos i respectuosos de la democràcia representativa, del respecte a la voluntat popular. Com? D'entrada, oposant-se a la guerra, immediatament, tal com demana un poble que ha redescobert que no és ell qui decideix, contràriament al que poguessin pensar alguns dels desenganyats, fa poc espe-

rançats però ara potser ja frustrats (amb tots els riscos que això pot comportar). Ω

JOSEP SERRA,
SOCIÒLEG
971.61.51.91

LES EMPRESES MÉS GUERRERES

SECTOR	EMPRESA	MARQUES	1	2	3
ALIMENTACIÓ I LLAR	Philip Morris	Marlboro, L&M, Chesterfield, Benson & Hedges, Miller, Kraft (Tang, Saimaza, Suchard, Toblerone, Philadelphia, El Caserio, Milka, Oscar Mayer, Sugus, Cate d'Or); Nabisco (Chips Ahoy, Filipinos, Oreo, Royal, Fruco, Apis, Artiach, DubbleBubble, Marbú Dorada, Fontaneda, Apis, Chiquillin, Ritz)		X	X
	PepsiCo	Pepsi, Lipton, Aquafina, Kas, Lays, Ruffles, Doritos, Fritos, Cheetos, Matutano, Tropicana, Quaker, Gatorade		X	
	Coca-Cola	Coca-Cola, Aquarius, Fanta, Lit, Sprite, Minute Maid, Nestea			X
	El Corte Inglés	(Establiments)	X		
	Reynolds Tobacco	Winston, Camel, Reynolds		X	
	Mc Donal's	(Establiments)			X
PETROLI I ENERGIA EN GRAL.	Esso-Exxon Mobil	ExxonMobil, Mobil, Esso	X	X	
	General Electric	GE Capital Services, GE Power Systems, GE Power Controls, GE Capital Information Technology Solutions, GE APPLIANCES (electrodomestics)	X	X	
	Chevron Texaco	Texaco, Chevron, Havoline, Caltex		X	
	BP Amaco	BP		X	
AUTOMÒBILS, TRANSPORT I MOTOR	Mitsubishi	Mitsubishi Motors, Mitsubishi Electric	X		
	Boeing	Boeing	X	X	
	Ford Motor	Ford, Volvo, Jaguar, Land Rover, Mazda, Aston Martin, Lincoln, Mercury		X	
	Daimler Chrysler	Chrysler, Jeep, Mercedes-Benz, Smart, Dodge	X	X	
	Rolls-Royce PLC	Rolls Royce	X		
	General Motors	Opel, Fiat, Cadillac, Suzuki, Chevrolet, Vauxhall, Saab		X	
	Iberia		X		
	Nissan Motor Ibérica		X		
ELECTRÒNICA I INFORMÀTICA		IBM / Siemens / Motorola / Dell Computer / Alcatel / Ericsson	X		
	Empreses (marques)	Microsoft / AOL Time Warner (America OnLine, Netscape; Warner Brothers, CNN, Time) / Walt Disney (The Disney Store, ABC Magazines, Buena Vista Home Entertainment)		X	
BANCA I ASSEGURANCES		Citigroup American Express Credit Suisse		X	
		BBVA / Banco Zaragozano / Caja Madrid / Alliant	X		

CRITERIS: 1. PARTICIPACIÓ DIRECTA EN LA INDÚSTRIA DE LA GUERRA (INVERSIÓ O PRODUCCIÓ); 2. FINANÇAMENT DE LA DARRERA CAMPANYA DE BUSH; 3. ALTRES CASOS DE VIOLÈNCIA DENUNCIATS

El Consell Social de la llengua catalana perfila un Avantprojecte de llei del català al comerç i un Pla general de normalització

El passat divendres, dia 28 de març, es va celebrar a la sala d'actes del Parlament la segona sessió plenària del Consell Social de la Llengua Catalana, en el que aquesta publicació hi va estar representada amb l'assistència de Gabriel Mercè, president de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca. Constituït l'any 2002, el Consell Social és un òrgan integrat per una cinquantena de persones i entitats representatives de les Illes Balears, i té per objectiu assessorar el Govern en les accions de planificació de l'ús social de la llengua catalana.

Entre d'altres temes, el Ple va discutir un Avantprojecte de llei d'ús del català en les activitats econòmiques. Segons va exposar el conseller d'Educació i Cultura, Damià Pons, president en funcions de la sessió, "aquesta llei pretén completar, ampliar i actualitzar la Llei de normalització lingüística després de quinze anys d'haver estat aprovada" i va comentar que "es fa especialment necessària després d'aprovar-se la Llei d'ordenació de l'activitat del comerç i la Llei dels consumidors i usuaris".

A partir de l'experiència acumulada en els darrers anys, el Consell Social considera necessari donar un nou impuls a la política lingüística per tal d'assolir els objectius normalitzadors amb major eficàcia. Els objectius fonamentals d'aquesta futura llei són normalitzar i fomentar l'ús del català en l'activitat socioeconòmica; reforçar la protecció dels drets lingüístics dels consumidors i usuaris; i millorar i ampliar l'ús ambiental del català en els sectors que s'hi regulen.

Les mesures proposades pretenen que la presència de la llengua catalana sigui més intensa en totes les manifestacions de la vida econòmica, especialment en l'administració, i fins i tot es planteja un règim d'infraccions i sancions per eventuais incompliments dels deures establerts per la llei.

El Ple del Consell Social va donar el vistiplau als objectius de l'avantprojecte de llei, però va acordar postposar la seva aprovació fins a la propera sessió, prevista per al mes de juny, a l'espera d'incloure tot un seguit de suggeriments que diferents membres de l'hemicicle varen aportar. Després d'això la proposta es passarà als diferents grups parlamentaris per al seu estudi i posterior aprovació en forma de llei.

Per la seva banda el president de la Ponència de Planificació, Joan F. López i Casasnovas, i el director general de Política Lingüística, Joan Melià, varen exposar un primer borrador de Pla general de normalització lingüística de les Illes Balears que s'ha sotmès a estudi de tots els membres del Consell Social. Es tracta d'un document programàtic per impulsar els canvis socials necessaris per tal que es garanteixi el recobriment del català com a llengua pròpia de les Illes Balears amb prop de 200 mesures d'actuació repartides en nou sectors d'actuació. Es preveu tenir-lo llest el mes de juny.

Els membres del Ple reberen també informació del treball realitzat per les altres comissions de treball. Isidor Marí, president de la Ponència d'Immigració i Acollida Lingüística, va anunciar la preparació, per al proper mes de novembre, d'unes jornades dedicades a la immigració i la interculturalitat en la que s'hi preveuen presentar les millors experiències d'acollida i integració lingüística perquè puguin servir d'exemple i obrir camí a altres persones, i en la que s'estimuli la societat receptora a implicar-se en el procés d'acollida dels nousvinguts.

Antoni Mir, com a responsable de la Ponència Observadora, va explicar les passes fetes perquè el català sigui declarat llengua oficial de la Unió Europea i va anunciar l'organització d'una campanya informativa per divulgar els arguments favorables a aquesta oficialitat.

La sessió es va cloure amb la redacció d'una carta dirigida a la Ministra d'Educació, en la qual se li fa saber la preocupació del Consell Social de la Llengua Catalana perquè la nova Llei de qualitat de l'ensenyament no suposi un retrocés en el coneixement del català i en la que se li demana una solució més igualitària en l'ensenyament de les diferents llengües de l'estat. **Ω**

Les flors del Fossar de les Moreres

Molts nuvis catalans, al seu pas per Barcelona, deixen el ram de flors de casament a la plaça del Fossar de les Moreres. En aquesta plaça hi ha el memorial dedicat als herois caiguts en la defensa de la ciutat comtal, cap i casal de la nació catalana. Va succeir durant el ferotge setge infligit per espanyols i francesos el setembre de 1714.

Era una antiga tradició perduda que tornem a documentar gràcies a la decisió de moltes parelles joves. És una mostra de normalitat nacional. Els anhel de futur dels nous matrimonis tornen a caminar plegats amb el sentiment comú de tot un poble. La mirada cap el nostre passat gloriós i les ambicions de futur i treball traven un renovat imaginari col·lectiu.

La força bèl·lica catalana ha estat molt important en tots els temps. Caldria prodigar-ho més, sense confondre militarisme amb bel·licisme. Milers de combatents catalans, al llarg de tots els temps, s'han alineat en les més diverses causes. Les més importants: la defensa de la terra. Però també, la defensa de la tradició catalana i les seves possessions.

Com alguna vegada ha explicat Francesc Xavier Hernández, autor de la primera Història Militar de Catalunya (en quatre volums, de Rafael Dalmau Editor), la constant dels catalans a renunciar a organitzacions burocràtiques de caràcter militar no pot tenir-se en compte. Els exèrcits, com a tals, són una creació del segle XVIII dels estats-nació, just quan l'estat català és ocupat i arrasat pel espanyols. Per tant, cal posar en quarantena la premissa segons la qual sols pot atribuir-se als catalans esperit bel·licós, tal com l'eminent historiador Ferran Soldevila havia anunciat. Un esperit bel·licós que exclouria tota possibilitat d'organització militar estable i permanent. Sigui en la seva versió regular sigui en la forma cívica o some- tent (de poble en armes).

Un bon exemple que demostraria el contrari és la decisió de la Conselleria de Defensa de la Generalitat de Catalunya i el Comitè de Milícies Antifeixistes de crear una Escola Popular de Guerra. Aquesta iniciativa, explicada pel coronel Vicenç Guarnier i Raimon Galí com un model a seguir, va suposar la formació integral de milers d'oficials i sotsoficials catalans. Malauradament, el desenllaç de la Guerra dels Tres Anys (1936-1939) va silenciar tot l'esforç d'aquesta generació. Una generació ja titulada com "la generació perduda".

No obstant això, la realitat observada és ben diferent. Hom constata una certa predisposició al desgavell. I fins i tot, alguns ho han atribuït al predicament dels ideals llibertaris i les concepcions idealistes que compartim, en més o menys mesura, tots els catalans. La manca de resposta unitària, la pèrdua d'ocasions històriques, les dificultats per assegurar objectius concrets, entre altres misèries col·lectives, han anat configurant la pròpia identitat catalana actual: personal, festiva, comercial i centrada. Una manera d'ésser feble, sense cap estructura ni comandament, sotmesa al caprici de cada moment.

Tot plegat, té un abans i un després que cal emfatitzar a la més mínima ocasió. És 1714. La gosadia espanyola per liquidar els catalans. Per això, el projecte museístic de l'antic Mercat del Born és molt important. El professor Agustí Coromines ha manifestat el seu desencant per tal com s'estan portant els estudis preliminars. Segons sembla, alguns individus com Santiago Sobrequès volen restar importància al contingut polític del 1714. Com volent girar plana sobre la qüestió, pensen fer de l'espai del Born una recreació burgesa de l'Europa mercantil del segle XVIII i poca cosa més.

La recuperació d'una petita part del barri històric de la Ribera (Barcelona), en tot cas, ha de servir per posar de relleu el tipus de malvestat espanyola que va planar sobre els catalans. Sobre la mena d'odi que van practicar els espanyols. Sense ressentiment ni venjança s'ha de poder explicar com aquest país va ésser brutalment ocupat, i les seves llibertats i formes de vida violades sense compassió.

Només a títol d'exemple, Agustí Alcoverro ha documentat més de 30.000 exiliats catalans amb motiu de la persecució borbònica espanyola sobre territori català. Cal recordar que en aquells anys el Principat tenia poc menys de 900.000 habitants, tal va ésser la magnitud de la tragèdia. Les guies telefòniques de Romania, Sèrbia, Àustria i d'altres territoris de l'antic Imperi Austro-hongarès estan plens de cognoms catalans. Radovan Antic, l'actual entrenador del F.C. Barcelona, segurament és un d'ells, si féssim la seva genealogia. Els Antic sempre han estat del Principat o de les Illes, tal com el seu actual President del Govern Balear.

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

LA (IM)MORALITAT DE LA GUERRA

MATISACIONS PRÈVIES SOBRE "GUERRA JUSTA".

"Perquè una guerra sia justa són menester tres coses: primer, l'autoritat del sobirà... Segonament, una causa justa... En tercer terme... una intenció recta" (St. Tomàs d'Aquino, ca. 1225 ó 1227-1274, teòleg i filòsof escolàstic).

"Tant la pau com la guerra són nobles o innobles segons de quina espècie sien i segons l'ocasió" (John Ruskin, 1819-1900, escriptor, sociòleg i crític d'art anglès).

JOHN RUSKIN

"La guerra és dolenta, però sovint és el mal menor" (George Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador del POUM a Catalunya).

"Si no esteu preparats per a usar la força per defensar la civilització, aleshores siau preparats per acceptar la barbàrie" (Thomas Sowell, escriptor afroamericà "anti-progre").

THOMAS SOWELL

"Mai no he fet d'advocat de la guerra excepte com a mitjà per a la pau" (Ulysses S. Grant).

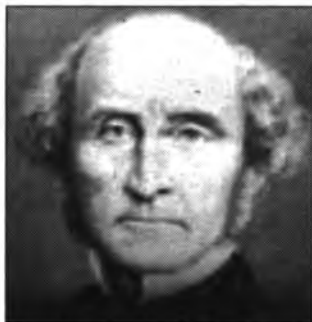
"La història demostra que les guerres es divideixen en dues classes: les justes i les injustes. Totes les guerres progressistes són justes, i totes les que impideixen el progrés són injustes. Els comunistes ens oposem a totes les guerres injustes, que impideixen el progrés, però no estem en contra de les guerres justes, progressistes. Els comunistes, lluny d'oposar-nos-hi, hi participem activament. Quant a les guerres injustes, la Primera Guerra Mundial és un cas en què ambdós bàndols combateren per interessos imperialistes; per tant, els comunistes del món enter s'hi oposaren obertament. La manera de combatre una guerra d'aquesta mena és fer tot el que puguem per prevenir-la abans que no esclati i si arriba a esclatar, oposar la guerra a la guerra, oposar la guerra justa a la guerra injusta, sempre que això sia possible" ("Sobre la guerra perllongada", maig de 1938, "Obres Escollides", t. II. Mao-Zedong, estadista revolucionari xinès).

MAO

MATISACIONS SOBRE LA RESPONSABILITAT HUMANA QUANT A LA GUERRA.

"La guerra és una cosa lletja, però no la més lletja: l'estat decaigut i degradat de la moral i del sentiment patriòtic que sent que pensa que res no val una guerra, és pitjor. Quan un poble és usat com a meres eines humanes per canonejar o atacar amb baioneta, en el servei i per a fites egoistes d'un amo, tal guerra degrada un poble. Una guerra per protegir uns altres éssers humans contra la injustícia tirànica; una guerra per a donar la victòria a les pròpies idees de dret i bondat, i que és la pròpia guerra d'ells, duta a terme per un propòsit honest segons llur pròpia lliure elecció—és sovint el mitjà de llur regeneració. Un home que no té res de què preocupar-se sinó de la seva pròpia seguretat personal és una criatura dissortada que no té la possibilitat de ser lliure" (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès, "The Contest in America," pp. 208-09, a "John Stuart Mill, Dissertations and Discussions", Boston: William V. Spencer, 1867).

JOHN STUART MILL

"Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat" (Lanza del Vasto, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-38).

"Escipió no tenia pas per afortunada la república els murs de la qual estiguessin dempeus i els costums per terra" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

"No existeix una cosa tal com una guerra inevitable. Si la guerra arriba vindrà per la fallida de la saviesa humana" (Andrew B. Law).

"La guerra es la sortida covarda als problemes de la pau" (Thomas Mann, 1875-

1955, escriptor alemany).

THOMAS MANN

"El fet inexorable és que ens preparem per a la guerra com a gegants preciosos, i per a la pau com a pigmeus retardats" (Lester Bowles Pearson).

"M'arrisca a dir que cap guerra pot allargar-se gaire contra la voluntat del poble" (Edmund Burke, 1729-1797, escriptor, polític i orador irlandès).

"Soldats! No us lliureu a aquestes brutalitats... que us esclavitzin... que us tractin com a un ramat humà i que us utilitzin de carn de canó! No sou pas màquines! Sou homes! I amb l'amor de la humanitat en les vostres ànimes! No tingueu malícia!..." (Charles Chaplin, "Xarlot", a "El Gran Dictador").

GENÈRIC

"Pot haver-hi res de més ridícul que la pretensió que un home tingui dret a matar-me perquè viu a l'altra vora de l'aigua i perquè el príncep seu tingui una picabaralla amb el meu, malgrat que jo no en tingui cap amb ell?" (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità, de l'Alvernys).

"La tragèdia de la guerra és que utilitza allò millor de l'home per fer allò pitjor de l'home" (Harry Emerson Fosdick, 1878—1969, clergue estatounidenc).

HARRY EMERSON FOSDICK

"Viure entre els homes que donarien la darrera cigarreta, el darrer mos, ai, fins i tot la darrera alenada si calgués per un company —aquesta és la camaraderia de les trinxeres. L'única cosa neta nascuda d'aquesta vida de crueltat i porqueria. Creix

en puresa entre la profunda obscenitat de l'entorn" (D'una conversa d'un anglès esmentada per John Ellis, a "Eye Deep In Hell: Trench Warfare in World War I").

"No hi hagué mai una bona guerra ni una pau dolenta" (Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista científic i filàntrop nordamericà).

"La guerra és un mal que deshonra l'home" "Totes les guerres són guerres civils, perquè tots els homes són germans... Cadascun deu infinitament més a la raça humana que no pas al país particular en el qual hagués estat nat" (François de Salignac de la Mothe Fénélon, 1651-1715, clergue i escriptor francès).

FRANÇOIS DE FÉNELON

"Totes les ambicions són legals excepte les que fan augmentar les misèries o la credulitat de la humanitat" (Joseph Conrad, 1857-1924, pseudònim de Joséf Teodor Konrad Nalegż Korzeniowski, novel·lista anglès d'origen polonès).

HISTORICITAT.

"L'humanisme de la guerra terminà amb la desaparició del cavall, l'element èpic i líric d'aquella" (Manuel Gutiérrez Mella-do, militar espanyol anticollista).

"En temps afortunats, la ploma pesa més que l'arma. En realitat, mai no hem conegut temps afortunats" (György Konrad).

"És espantosament obvi que la nostra tecnologia ha sobrepassat la nostra humanitat" (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany nacionalitzat nordamericà, Premi Nobel de Física 1921 i el major científic del s. XX).

MORTALDAT.

"Les baixes? Que pensi en les baixes?" (General A.G. Hunter-Weston, "el carnisser d'Hellas", qui perdé 3 divisions durant un assalt als penyasegats de Gal·lípoli, el 1915).

"Mala cosa és la guerra, que mata els homes bons i deixa viure els dolents" (Anònim).

"Que un hom mori per una causa no vol dir res quant a la vàlua de la causa" (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

"L'objecte de la guerra no és morir pel teu país sinó fer que l'altre cabró mori pel seu" (George Smith Patton, 1885-1945, general nordamericà, important figura de la II Guerra Mundial).

"La guerra no es més que un assassinat en massa, i l'assassinat no és el progrés" (Alphonse Marie Louis de Lamartine, 1790-1869, historiador, polític i poeta francès).

"La sang serveix sols per a rentar les

mans de l'ambició" (Lord Byron [George Noel Gordon], 1788-1824, poeta romàntic anglès, combatent solidari per la independència de Grècia contra els turcs).

ALPHONSE DE LAMARTINE

"A molts enriqueix la guerra, a uns altres enterra" (Refrany català).

"Penes a la mà que vessà aquesta sang costosa" (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

LA BARBÀRIE, LA DESAPARICIÓ DEL DRET, LA INCIVILITZACIÓ.

"Les nocions de rectitud i d'il·licitud, de justícia i d'injustícia, no apareixen en la guerra" (Thomas Hobbes, 1588-1679, filòsof polític anglès).

THOMAS HOBBS

"Les nacions han estat recentment dutes a manllevar milers de milions per a la guerra, cap nació no havia mai demanat tan grans préstecs per a l'educació. Probablement, cap nació no és prou rica com per a pagar alhora guerra i civilització. Hem de fer la nostra tria, no podem tenir les dues" (Abraham Flexner, 1866-1959, pedagog estatunidenc).

"La guerra és l'hivern de la civilització" (H. Cooper-Prichard).

"Quan els tabals parlen, les lleis callen" "Les lleis es mantenen en silenci quan sonen les armes" (Marc Tuli Ciceró). "La força és el dret de les bèsties" (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., orador, escriptor i estadista romà).

"La guerra és la situació en la qual els assassinats, les violacions, les tortures i les majors atrocitats queden impunes i són vistes com a normals". "Guerra és quan l'Estat dona permís per a matar i no castiga els assassins sinó que els honora" (B.N.L.).

"Recorda't sempre del saqueig, abans de la crema" (Desconegut).

"Sota els carreus fumats de la muralla, darrera l'enderroc que fou ciutat,

que fou presó, hostal, lloc de batalla, l'antic germà, despert, ha somiat, i ha tornat l'anyell al jaç de palla cremat amb ell a l'estable cremat. L'antic germà somia, i per la cendra el xai encara ve, blanc i rullat, i al lloc del lleopard posa el cap tendre com si mal, com si res no hagués passat.

A tu, dona, ningú no et pot prendre el dolor que et reté al mur cremat. A l'enderroc negrós de la muralla que fou presó, castell, lloc de combat, el foc ja s'ha estroncat, i la nit calla amb silenci feixuc d'eternitat. La nit s'ha fet pacífica mortalla del teu fillet que va morir cremat"

("L'infant cremat", poema anònim de jueus polonesos durant l'ocupació nazi, traduït del jiddix "Dos ingele ligt farbrent").

"Ahir, 7 de Desembre del 1941 -un dia que perviurà en la infàmia" (Franklin D. Roosevelt, president nordamericà, en el seu missatge de guerra al Congrés en descriure l'atac japonès a Pearl Harbor).

"Està bé que la guerra sia tan terrible, o la tindríem en massa alta estima" (Robert E. Lee, 1807-1870, General confederat).

ROBERT E. LEE

LA INJUSTÍCIA, LA POLÍTICA IMMORAL.

"Tota guerra és engany" (Sun Tzu, general xinès, ca. 500 a. C.).

SUN TZU

"Però jo he estat a punt de desviar-me, i ja quasi rellescaven els meus peus, d'enveja que sentia pels injusts, veient el benestar dels insolents. Sense neguits arriben a la mort, van tips, són corpulents; no passen penes com els altres,

no pateixen com tothom. L'orgull els fa de collaret, la violència, de vestit; les ambicions del seu cor traspuen pels seus ulls, que els surten de la cara. Escarneixen i parlen de fer mal; es posen alts i amenacen amb la força, desafien el cel com si res i xerren de tot a la terra" (Psalm 73:2-9).

"Quan declaren la guerra, la Veritat és la primera víctima" (Arthur Ponsonby, 1871-1946, polític liberal i antibel·licista anglès).

ARTHUR PONSONBY

"La guerra és una matança entre persones qui no es coneixen en profit de persones que sí es coneixen i no es maten pas" (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, escriptor francès, representant de la «poesia pura»).

"Quan els rics es fan la guerra, són els pobres els qui moren" (Jean Paul Sartre, 1905-1980, filòsof i escriptor existencialista i marxista francès).

"Mentre l'Holocaust en la seva totalitat roman com a fet singular, els elements que preparen un fet així em colpegen cada vegada més com a una cosa quotidiana. Entre aquests elements normals constitutius incloc la gran majoria dels qui perpreten fets així. En la societat moderna, els governs tenen un poder enorme per a legitimar. El racisme social que s'escampa i l'efecte polaritzador de la guerra, especialment la guerra racial, deshumanitza l'altre, l'enemic -i el fa terriblement vulnerable. La complexitat de la moderna societat, amb la seva burocratització, especialització i divisió del treball, dilueix el sentit de responsabilitat personal. Pertot, la societat condiciona la gent a respectar i a acceptar l'opinió de l'autoritat. La carrera professional i l'ambició utilitària no són monopoli de cap cultura. I pertot la pressió miop de la massa -sense consciència autònoma- assenta les normes "morals". En tals circumstàncies, quin govern modern que ha volgut cometre assassinats en massa ha fallit a cometre'ls per manca d'executors?" (Christopher R. Browning, professor estatunidenc estudis de l'extermini nazi, esmentat al Museu de la Casa d'Anna Frank, Amsterdam, Holanda).

CHRISTOPHER BROWNING

"El problema raia a mantenir endegades les rodes de la indústria sens augmentar la riquesa real del món. Els béns havien

de ser produïts, no pas distribuïts. I, en la pràctica, l'única manera d'atènyer ço era la guerra contínua...

La guerra és una manera de fer fum o enfonsar al mar materials que en la pau constant podrien ser usats per tal que les masses gaudissin d'excessiva comoditat i, així doncs, es fessin a la llarga massa intel·ligents. Encara que les armes no fossin fetes malbé, fabricar-les no deixa de ser un mètode adient de despendre treball sense produir res que pugui ser consumit... Constitueix una tàctica deliberada de mantenir fins i tot els grups afavorits vorejant l'escassetat, car un estat general de fretura augmenta la importància dels petits privilegis i ressalta la distinció entre un grup i l'altre.

... serveix per a consumir el sobrant dels béns i ajuda a servir l'atmosfera mental imprescindible per a una societat jerarquitzada... En els nostres dies no es combaten els uns als altres, sinó cada grup dirigent contra els propis súbdits, i la fita de la guerra no és pas de conquerir ni defensar territoris, sinó mantenir intacta l'estructura social".

"Hom espera que fins al darrer dels membres del Partit sia competent, treballador i encara intel·ligent -sempre dins uns límits reduïts, clar-, però sempre és menester que sia un fanàtic ignorant i crèdul en qui dominen la por, la malícia, l'adulació i una contínua sensació orgiàstica de triomf. En uns altres mots, cal que posseea la mentalitat típica de la guerra".

("1984", Georges Orwell, novel·la escrita el 1948).

"La Política no té cap relació amb la moral" (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme més cru).

"És millor de ser temut que de ser estimat, en cas que no puguis ser les dues coses" (Niccolò Machiavelli, a "El Príncep", llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja).

"La terra s'havia corromput davant de Déu i era plena de violències" (Gènesi 6:11, primer llibre de la Bíblia, atribuït a Moisès).

"Allò meravellós de la guerra és que cada cap d'assassins fa beneir les seves banderes i invocar solemnement Déu abans de llançar-se a exterminar el seu proïsme" (Voltaire, 1694-1778, pseudònim de François Marie Arouet, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

LA VICTÒRIA I ELS VENÇUTS.

"Ningú no pot garantir l'èxit en la guerra, sinó sols merèixer-lo" (Winston Leonard Spencer Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

JULI CÉSAR

"És la llei de la guerra que els vencedors tractin els vençuts tal com els ve de gust" (Gaius Julius Caesar, 100-40 a. C., emperador romà).

"Sols els guanyadors decideixen quins foren els crims de guerra" (Gary Willis). Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 25 anys que na Maria del Àngels Lahoz va obrir la botiga de llenceria Sonriens al carrer Indústria de Santa Catalina. Tel. 971 730 706

Fa 25 anys que n'Arnau Nicolau de Sant Joan va obrir la botiga d'electrodomèstics Arnau Confort a la Plaça de Barcelona de Ciutat. Tel. 971 450 491

Fa 3 anys que en Xisco Ruiz i el seu fill Constantí regenten l'Escola-botiga d'informàtica Espai Multimèdia Edicurs al carrer Indústria 56 de Ciutat. Matrícula oberta tot l'any. Tel. 971 221 485

Fa 23 anys que n'Elisabet Raió de sa Pobla regenta el Taller de modista Taylor a la Plaça de Barcelona de Ciutat. Tel. 971 452 791

Fa 22 anys que na Lúcia Bibiloni i n'Aina Guasp regenten la botiga Di Moda a la Plaça de Madrid de Ciutat. Tel. 971 452 191

Fa 10 anys que en Ramon Aristondo regenta el Bar Doro a la Plaça de Barcelona de Ciutat. És un bar d'amics del Reial Mallorca. Tel. 971 287 366

Jo puc fer alguna cosa per aturar la guerra:

No comprar a les petroleres que es volen beneficiar de la invasió a Iraq

Estem contra la guerra, contra la irresponsable i il·legítima política del govern dels EUA, contrària al dret internacional i a les Nacions Unides.

Sabem que Estats Units vol envair Iraq per obtenir el control de la major part de reserves de petroli del món.

Només si perjudiquem els interessos econòmics podrem aturar una guerra feta per interessos econòmics; actuar contra els interessos de les petroleres que esperen obtenir beneficis de la invasió d'Iraq, fins que les mateixes petroleres siguin les que desitgin no continuar donant suport a la política bel·licista del seu govern.

Em comprometo a no comprar productes del grup més gran de les multinacionals petroleres d'Estats Units mentre el seu govern no aturi la guerra contra Iraq.

PER ATURAR LA GUERRA

ATUREM ELS INTERESSOS DE LES PETROLERES DELS EEUU

BOICOT

BOICOT

A Catalunya: Boicot a ESSO - MOBIL - (EXXON)

Aquest imperi del petroli té un acord fins el 2005 amb US Army a qui ofereix combustible molt barat.

Ha contribuït amb 1.376 milions de US \$ a la darrera campanya electoral de Bush i és el principal causant que Bush no signés l'acord de Kioto (vegeu campanya de Greenpeace: www.stopesso.org).

Proposem de concentrar el boicot a les estacions de servei de ESSO i MOBIL perquè segons el web www.boicotpreventiu.org aquest és un

dels pocs grups a Espanya que té alhora, una participació directa en la indústria de la guerra i que ha finançat la darrera campanya de Bush.

Difusió màxima: reenvia el missatge amb el logo. Posa el logo al teu web!

Fotocopia i distribueix el missatge. Impri-meix el logo, fes-ne adhesius i reparteix-los.

Si voleu el missatge amb el logo en word per fer-ne còpies demaneu-lo a: stopoil-war@hotmail.com

>

Yahoo! Groups Sponsor

ADVERTISEMENT

PC REMOTE ACCESS **NEW**

Access your PC from anywhere. Just like using Yahoo! Mail. **Free Trial**

Use any browser from any PC and...

- Check your **email**
- Open or transfer your **files**
- Launch and use your **programs**
- Access your **network**
- Print remotely... from **anywhere!**

[Click here to try it. 2 Minute Setup](#)

GoToMyPC

Aquest és un grup de notícies, actes socials dels Països Catalans.

Si vols enviar un missatge a llista fes-ho a laadreça:

cat_noticies@yahooogroups.com

Al damunt dels nostres cants aixequem una Senyera que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure, socialment justa, econòmicament prospera!!!

(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

¡*¡ Independència Països Catalans ¡*¡

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu _.

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

TINTORERIAS

Blanquerna

Especialitat en:

ANT, NAPA I PELLIS, RENYITS, RENTAT EN SEC

NETEJA DE CATIFES

Blanquerna, 14-A
Tel. 971 751 442

Benet Pons, 1-A
Tel. 971 276 789

CIUTAT DE MALLORCA

NO A LA GUERRA

BOICOT ALS PRODUCTES NORD-AMERICANS!!

Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 4 anys que en Joan J. Moll i Mari regenta la Cristalleria Moll al carrer de la Balanguera de Ciutat. Tel. 971 456 643

Fa 4 anys que en Josep Gómez fa de sabater a la Plaça Madrid de Ciutat. Arregla sabates. Tel. 654 369 273

Fa 10 anys que na Teresa Garcia regenta el Bar Castilla al carrer Niceto Alcalà Zamora de Ciutat. Tapes i begudes. Tel. 971 287 760

Fa 5 anys que en Xavier Valero regenta la Perruqueria Canina Pelu 2 al carrer de Francesc Martí Mora de Ciutat. Tel. 971 289 629

Fa 14 anys que en Tomeu Pons regenta el Restaurant Sagra al carrer Pasqual Ribot, 9 de Ciutat. Despatxa menús a 6€. Ell és el cuiner i en Pep Cortés el seu ajudant. Tel. 971 733 272

La guerra i la Feria de Abril

La guerra d'en Bush i de n'Aznar és la guerra de la intolerància, de les ànsies de domini, de poder, de la rapinya i del negoci. Com ha d'ésser: com sempre el fonament de qualsevol guerra haguda i per haver. I per suposat, ho és aquesta guerra: la d'en Bush, en Blair i n'Aznar contra l'Iraq, que és la guerra del negoci, del domini i del poder.

Cada mes d'abril, esclata una altra guerra. És la que se manifesta en forma de "Feria de Abril", a la Ciutat de Mallorca. És una guerra incruenta, sense armes d'agressió físiques. Tot el contrari, en aquesta guerra s'utilitza la música, el cante i la bauxa. Però l'objectiu en certa manera és el mateix.

En una guerra de cada abril, a la Ciutat de Mallorca, se produeix l'agressió d'una cultura, la de n'Aznar, la del PP i del PSOE també, que, en els seus afanys centralistes i en ínfulas de domini i poder, utilitzen als immigrants andalusos que per mitjà de la manipulació i la exaltació de sentiments arrelats entre ells, construir tota una estratègia de guerra encaminada a aconseguir l'objectiu d'atreure els seus vots per poder accedir al poder. Al poder i al domini que després donen accés al negoci, a la riquesa i a la corrupció...

En aquesta guerra, la part agredida és la nostra, la mallorquina, la del ball de bot, la de la llengua catalana, la sobrassada, el trenpó, el frit i les sopes, és la guerra contra els costums ancestrals dels nostres padrins. En aquesta guerra, la de la Feria de Abril, l'escamot agredit és el nostre. Només tenim els exercits de la raó i el romanticisme d'aquells que lluitam per la supervivència de la nostra cultura i de la nostra llengua.

A l'altra banda, a la banda de l'escamot agressor, militen tota casta de càgoles: Els immigrants

no integrats, els polítics manipuladors de la raó i de la coherència, els professionals dels mitjans de comunicació que tergiversen la informació, i moltíssims de mallorquins pobres d'esperit que ajuden a l'escamot agressor amb el seu autoodi, el seu entreguisme, en seu manfotisme i la seva covardia.

En la actual situació, a l'abril maig del 2003, en que se celebraran les eleccions municipals i autonòmiques, serà llavors que els agredits podrem manifestar-nos. Serà llavors quan podrem elegir els partits que defensin els nostres drets com a poble, la nostra cultura i la nostra llengua catalana. Podrem lluitar amb la força dels nostres vots i aconsellar als indecisos, als mal informats. Hem de cercar fórmules per incrementar els vots als partits mallorquins. Als partits que no són d'obediència castellana.

Ara, abril i maig, tendrem la oportunitat, Primer haurem d'informar, obrir els ulls a aquells que els tenen tancats amb una manifestació legal i democràtica davant la Feria de Abril, el dia de la seva inauguració per tal de contrastar davant de la opinió pública el tractament favorable a la cultura andalus i el tractament vexatori que reb la nostra cultura per part de les nostres pròpies institucions.

Aquesta és la nostra guerra, És la de n'Aznar. Aquesta no és la guerra d'en Bush i d'en Blair. En aquesta guerra no hi ha avions ni tancs. Però el seu objectiu és paregut. L'objectiu de n'Aznar és el d'aconseguir el seu domini, el seu poder, per tal d'aconseguir

els seus fins de negoci i de rapinya. En aquesta guerra, els missils són els nostres vots. A veure si nosaltres som capaços d'utilitzar-los correctament. Ω

PERE
FELIP I
BUADES

En Montserrat Santandreu, n'Antònia Gelabert i en Montserratet anaren a la mani contra la guerra el passat dissabte a la Ciutat de Mallorca. En Montserrat ha estat batle d'Artà els darrers 8 anys, però enguany no se presenta. Na Margalida Tous serà la successora. Tel. 971 829 198

En Biel des Molinar i la seva dona que aguanta el dibuix de n'Aznar anaren a la mani contra la guerra.

Optica La Ronda

C/ Andrea Doria, 9
Tels. 971 28 34 38 - 971 28 56 46
Fax: 971 22 13 41
07014. Palma de Mallorca

Talleres GARRIGUES

XAPA I PINTURA AL FORN

Cami Vinal de la Vileta, 59 - 07011 La Vileta
Tel. 971 79 35 70 - Fax: 971 79 91 17
Ricardo Garrigues@yahoo.es

La Limbomba
Desde 1941

Pamboleria
Plats Calents
Postres Casolans

Cami dels Reis, 50
Génova
07015 Palma
Tel.: 639 985 094

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

PER LA PAU I CONTRA LA GUERRA

Ciutat de Mallorca: gran manifestació
contra l'imperialisme ianqui

Quinze mil persones per la pau

La societat mallorquina és en mobilització contínua contra la guerra imperialista. Ahir més de quinze mil persones sortiren a protestar contra l'imperialisme ianqui i el PP que li dona suport reclamant la fi dels atacs contra el poble de l'Iraq. La gent, amb pancartes contra la guerra exigí "Aquesta guerra s'ha d'aturar! i cridà "Assassins! Assassins!" en clara al·lusió al president dels EUA, George W. Bush i José María Aznar.

La manifestació contra la guerra imperialista dels ianquis i els seus aliats espanyols i britànics va ser tot un èxit. Com explica *Diari de Balears* (21-III-03): "De fet, els manifestants varen arribar a ocupar una extensió de 25.000 metres quadrats (un quilòmetre de llarg per 25 metres d'ample)".

Entre els manifestants hi havia, entre moltes altres cares conegudes del món polític i cultural de les Illes: Domingo Morales (Revolta); Pere Muñoz, Mateu Morro i Miquel Àngel Maria (PSM), el president del Govern, Francesc Antich; els escriptors Miquel Mas i Miquel López Crespí; Pere Fullana, de Presidència del Govern; Margalida Rosselló, (EV); Cecili Buele (PSM); Pep Juárez (CGT); Macià Blázquez (GOB) i Jaume Obrador (Veïns Sense Fronteres)... Hi havia igualment els portaveus de la convocatòria Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social, diverses ONGs, membres d'USO, CNT, CGT, EU, Plataforma Antimilitarista, Federació d'Associacions de Veïns de Palma i diverses organitzacions marxistes revolucionàries.

La manifestació es reuní a les 19.00 en el Passeig del Born i, posteriorment, es dirigí al consolat dels EUA, a Portopí. En tot moment es cridaren consignes en favor de la

La brutalitat de l'imperialisme ianqui: un infant amb les cames destrossades per les bombes dels imperialistes.

pau i contra els assassins imperialistes i els seus amics del PP. Els manifestants colpejaren els vidres del consolat imperialista i llançaren una dotzena d'ous i pintura vermella contra la porta de l'edifici consular. Hi hagué intervencions i crits contra el terrorisme dels estats i consignes que deien

"Abans grisos, ara blaus!" i "Assassins!".

La manifestació contra l'imperialisme va ser un èxit total i demostrà ben clarament l'elevat esperit combatiu de tots els sectors de la societat de les Illes. Ω

(Redacció)

FORA L'EXÈRCIT
ESPANYOL DE LA SAFOR!

[els fets]

El darrer 13 de març, el ministeri de defensa espanyol anunciava el desplegament de més de 20 vaixells de guerra enfront de la costa de La Safor. Les maniobres prendran el port de Gandia del 31 d'març al 4 d'abril i del 7 al 10 d'abril. Per un moment, els tresmallers del port de Gandia van veure perill el seu treball durant més d'una setmana.

Finalment, podran eixir a pescar, mentre no s'apropen a menys de 500 metres dels bucs de guerra. Les maniobres es faran molt a prop de la costa.

El darrer dia 20 de març, els exèrcits nord-americà i britànic, amb el suport del govern espanyol, començaven la invasió de l'Iraq.

Arreu del món, desenes de milions de persones hem mostrat el nostre rebuig a la guerra. Abans i després de la invasió, les accions contra aquesta massacre s'han anat multiplicant. Perquè som milions... i el món no és seu!

[les raons]

Darrere l'excusa de la intervenció "humanitària" s'amaguen els interessos de les companyies petrolieres i la indústria armamentística nord-americana. A la darrera guerra a l'Iraq, ja es van embutxacar més de 9.000 milions de dòlars. S'afanyen en dir que Saddam Hussein és un monstre i que l'atac és "pel seu propi bé", desfermant el monstre de la guerra sobre el poble iraquí.

Mentre, els mitjans de comunicació ens mostren una guerra neta, sense gent, sense patiment. Però la realitat és una altra.

Possiblement, centenars de milers de persones moriran o seran ferides als propers

mesos... "pel seu propi bé", per un grapat de dòlars.

Cada vegada és més evident que els exèrcits no són més que una ferramenta per sotmetre els pobles a l'expoliació per part de les companyies transnacionals. S'apoderen dels seus recursos i exploten la seua gent, abocant-la a situacions sense eixida. Aquesta pau, la pau dels exèrcits, és una amenaça de guerra constant i permanent.

[l'acció]

Però nosaltres els diem NO. Els diem NO a la guerra, als seus exèrcits i al seu ordre mundial. Perquè cap guerra és "humanitària", perquè cap exèrcit defensa la pau, sinó que és una eina de destrucció i perquè el seu sistema es manté per l'opressió de pobles arreu del món.

Perquè creiem que els valors que justifiquen els exèrcits: el militarisme, l'autoritarisme, el sexisme i la llei del més fort, no serveixen per construir la pau i la llibertat, sinó per destruir-la.

Per tot això, Cal rebutjar aquesta agressió contra el poble iraquí i denunciar a tots aquells que la recolzen: les multinacionals i el Partit Popular. El PP ens ha fet partíceps de la destrucció tal i com ho va fer el PSOE en 1991. Cal eixir al carrer per mostrar el nostre rebuig als exèrcits i tot allò que representen. Llitem contra qualsevol sistema basat en la dominació! Construïm un futur de pau llibertat pels pobles del món! Ω

FORA L'EXÈRCIT ESPANYOL DE LA SAFOR!

VISCA LA TERRA LLIURE!

Independència revolució!

Assemblea de Maulets de La

Safor

lasafor@maulets.org

06/02/2003

No a la guerra! El Papa, l'Església, s'ha pronunciat amb claredat i rotunditat: no a la guerra amb l'Iraq! Els arguments són prou coneguts i van des dels principis morals, com ara la il·legitimitat d'una guerra que no sigui defensiva i la manca de fonament de la nova doctrina de "l'atac preventiu", fins les raons de tipus pràctic com puguin ser la manca de proves suficients sobre l'armament de destrucció massiva de l'Iraq. La posició del Papa en aquest tema no és nova. Cal recordar que també es va oposar amb fermesa a la Guerra del Golf de 1991, en condicions molt més difícils que

les actuals, perquè en aquell cas hi havia pel mig una resolució de les Nacions Unides i una àmplia aliança en la qual fins i tot participaven estats àrabs.

A alguns catòlics els pot costar assumir aquesta posició per raons polítiques. Es pot fer una lectura fonamentada sobre el raonament que existeixen indicis que l'Iraq alberga aquest tipus d'armaments i precedents sobrats de la seva utilització en el passat; que es tracta d'una dictadura repressiva i que està bé assegurar una àrea estratègica per al futur, després de

la desconfiança que l'Aràbia Saudita ha generat entorn de les seves relacions amb el terrorisme i l'estabilitat futura del seu règim. En altres paraules, existeixen persones que consideren que és millor un control dels Estats Units que no pas el risc que el radicalisme laic de l'Iraq i el fonamentalisme islàmic acabin sent els amos de l'escenari. Però és que en realitat sempre es poden trobar arguments més o menys raonables per qüestionar posicions concretes de l'Església.

Altres catòlics, de perfil dife-

rent als que ens referíem abans, poden pensar que no n'hi ha per tant, referint-se a l'avortament, que la pràctica homosexual ha de ser assumida, i així un llarg etcètera. En definitiva, el que diu l'Església en aquests casos no constitueix l'element substantiu, sinó un complement que cadascú agafa o deixa d'acord amb la coincidència o no amb els seus criteris polítics. És la supeditació del Magisteri a la subjectivitat política de cadascú. És una mena de regalisme individual on cada persona instrumentalitza el parer de l'Es-

glésia d'acord amb els seus arguments polítics.

Per tant, com a criteri general, i sempre considerant que en últim terme és la consciència ben formada de cadascun la que acaba decidint, un catòlic ha d'esforçar-se a adequar el seu pensament polític a les posicions del Papa, aprofundint les raons que indueixen el Sant Pare a adoptar una determinada posició. Aquest esforç de comprensió ha de ser tan gran i més necessari com més gran resulti la distància entre el que jo crec i l'Església em demana. I sense aquest esforç, no és acceptable el pronunciament contrari. Ω

2001-2002 E-cristians.net

No a la guerra!

CURIOSAS EXPLICACIONES DE YAHOO

“...Respecto a la posición del Gobierno de José María Aznar ante la guerra en el Golfo Pérsico, 6 de cada 10 españoles consideran que la gestión ha sido mala o muy mala, frente a un 11 por ciento de los encuestados, que valora la actuación del Gobierno como buena o muy buena.

Tampoco sale bien parada la oposición, sólo 4 de cada 100 españoles cree que su posición es muy buena frente al 22 por ciento que la califica de mala o muy mala. La calificación de regular se la concede el 35 por ciento de los españoles, lo que se traduce en que casi un tercio de los ciudadanos (el 31 por ciento restante) opina que la oposición ha adoptado una postura buena...”

Aquest mena d'explicacions són com dir: “Anava jo tan tranquil en el meu cotxe i de cop un arbre se'm ficà enmig”, perquè hi mescla percentatges sobre 100 amb uns altres sobre 10 a fi de fer quedar millor a Aznar. Però no crec que els valgui de res.

30 de març de 2003, 12h00
El PSOE avantatja el PP en sis punts en intenció de vot segons un sondeig del mes de març. De Telenoticias.com La valoració de la gestió d'Aznar cau 10 punts i, ara, gairebé el 62% dels ciutadans no hi està d'acord. Pel que fa a la valoració de líders, la popularitat del president del govern cau del 4'8 al 3'7, per sota de la de José Luis Rodríguez Zapatero, que obté gairebé un 5 i també per sota de Jordi Pujol i de Gaspar Llamazares, segon i tercer respectivament. Segons l'estudi, la tercera força política seria. Izquierda Unida, amb 6,2 punts, per davant de CjU que podria pujar dues dècimes respecte del mes de gener i obtindria 4,2 punts. La intenció de vot també augmenta per al PNB en mig punt, amb la qual cosa aconseguiria 2 punts. El sondeig de l'Institut Opina també indica que la guerra ha passat a ser pels espanyols el segon problema més greu, després de l'atur però per davant del terrorisme.

“Perquè, en el judici, no hi haurà misericòrdia per a aquells qui no hauran tingut misericòrdia; però els misericordiosos poden riure's del judici!” (Jaume 2:13).

L'HORA DEL TALLAT

L'IRAQ I EUSKADI
Francesc Puigpelat

L'altre dia, la meua dona va captar una conversa a l'atzar entre dos professors universitaris. Comentaven el cas d'un grup d'alumnes que, dimecres passat, no va fer vaga. Els esmentats alumnes van ser titllats de “bel·licista”. Ja tenim, doncs, uns “estudiants bel·licistes”. I m'imagino que no deu ser l'únic cas perquè tots aquells que plantegen dubtes al “no a la guerra” general poden ser acusats de “cambrers bel·licistes” o “electricistes bel·licistes” o “empleats de banca bel·licistes”.

Com hem arribat a aquesta trista situació? Contesto: per una unanimitat, quasi absoluta que hi ha ara a l'opinió pública i l'opinió publicada. Una unanimitat que tendeix a fanatitzar aquells que en participen. La manca de veus discrepantes fa pensar als de “no a la guerra” que han estat il·luminats per una mena de veritat absoluta que permet desqualificar els altres.

Aquesta radicalització em recorda la que s'ha produït en el tema d'Euskadi. La unanimitat de la premsa i l'opinió espanyoles contra ETA, i els seus “còmplices” (?) del PNB ha estat tan asfixiant que els nacionalistes bascos han hagut de suportar tota mena d'insults. Insults semblants als que, fa poc, van patir a les Cortes diputats del PP: van ser titllats d'“assassins” per altres del PSOE i IU.

Els del PP estaven esgarriats, amb raó. Defensar una opinió diferent no converteix ningú en assassí. Compartir els objectius d'una guerra a l'Iraq no converteix ningú en assassí de persones que moren a més de 5.000 quilòmetres.

Suposo que alguns dirigents del PP s'hauran adonat ara, en patir-ho en carn pròpia, de la lògica perversa que hi ha rere aquestes acusacions. Ara bé, ¿s'adonaran que aquesta mateixa lògica il·lògica és la que ells han aplicat contra el PNB? ¿Recordaran ara quan ells han estat acusats en públic d'“assassins” Arzalluz i els seus? ¿S'adonaran que era un error fer-ho? Seria una mostra de salut democràtica que hi hagués una autocrítica.

Aznar va etzibar dimecres a Zapatero que estava sembrant vents i recollirà tempestes. És veritat: l'estil opositor de Zapatero és d'una demagògia que fa basarda.

Ara bé: no és pitjor que el

del mateix Aznar. Ben mirat, Aznar recull ara tempestes dels vents que va sembrar; és víctima d'un linxament polític anàleg al que li va infligir a Felipe González, i al que ha intentat i intenta contra Arzalluz. És el que diuen a Fachadolid: “Quien a hierro mata, a hierro muere”.

— — — —

Una carta de Terry Jones (integrante del grupo Monty Python) al London Observer (Domingo, 26 de enero de 2003)

Estoy entusiasmado con la última razón que da George Bush para bombardear Iraq: se le agota la paciencia. ¡A mí me pasa lo mismo! Llevo un tiempo bastante cabreado con el Sr. Johnson, que vive dos puertas más abajo. Bueno: con él y con el Sr. Patel, que regenta la tienda de comida naturista.

Los dos me miran mal, y estoy seguro de que el Sr. Johnson planea algo horrible contra mí, aunque aún no he podido descubrir el qué. He estado husmeando su casa para ver qué pretende, pero tiene todo bien escondido. Así es de taimado. En cuanto a Patel, no me pregunten cómo lo sé, el caso es que sé -de buena tinta- que en realidad es un asesino en serie.

He llenado la calle de panfletos explicando a la gente que si no actuamos primero, nos irá liquidando uno a uno. Algunos de mis vecinos dicen que si tengo pruebas, que vaya a la Policía. Qué ridiculez. La Policía diría que necesitan evidencia de un crimen del que acusar a mis vecinos. Saldrían con interminables sutilezas y objeciones sobre los pros y los contras de un ataque preventivo, y mientras tanto, Johnson estaría finalizando sus planes para cometer actos terribles contra mi persona, mientras Patel estaría matando gente en secreto.

Ya que soy el único de la calle con un arsenal decente de armas automáticas, me doy cuenta de que es cosa mía mantener la paz. Pero hasta hace poco ha sido algo difícil hacerlo. Ahora, sin embargo, George W. Bush ha dejado claro que todo lo que necesito es que se me agote paciencia, ¡y ya puedo tirar hacia delante y hacer lo que quiera! Y reconozcámoslo, la política cuidadosamente razonada de Bush con respecto a Iraq es la única manera de conseguir la paz y la seguridad internacionales. La única manera segura de parar a los terroristas fundamentalistas suicidas que amenazan a EE.UU. y al

Reino Unido es bombardear algunos países musulmanes que nunca nos han amenazado. ¡Por eso quiero volar el garaje de Johnson y matar a su mujer y sus hijos! ¡Ataquemos primero! Eso le dará una lección. Así nos dejará en paz y dejará de mirarme de esa manera tan absolutamente inaceptable.

El Sr. Bush deja claro que todo lo que él necesita saber antes de bombardear Iraq es que Saddam es un hombre desagradable de verdad y que tiene armas de destrucción masiva -aunque nadie pueda encontrarlas-. Estoy seguro de que tengo la misma justificación para matar a la esposa y a los hijos de Johnson, que tiene Bush para bombardear Iraq. El deseo a largo plazo del Sr. Bush es hacer del mundo un lugar más seguro, eliminando a los “estados peligrosos” y al “terrorismo”. Una intención a largo plazo bien inteligente, porque, ¿cómo diablos se sabe cuándo se ha acabado? ¿Cómo sabrá Bush cuándo ha acabado con

todos los terroristas?

¿Cuando todos los terroristas hayan muerto? Pero un terrorista sólo lo es una vez que ha cometido un acto de terror. ¿Qué pasa con los futuros terroristas? Ésos son los que realmente hay que eliminar, porque la mayor parte de los terroristas conocidos, como son suicidas, se eliminan ellos solos. ¿Será acaso que el Sr. Bush necesita acabar con todos los que podrían, quizá, ser futuros terroristas? ¿A ver si es que no puede estar seguro de lograr su objetivo hasta que cada fundamentalista islámico esté muerto?

Pero resulta que algunos musulmanes moderados pueden convertirse en fundamentalistas. Tal vez lo único seguro que quepa hacer, según Bush, sea eliminar a todos los musulmanes. Lo mismo pasa en mi calle. Johnson y Patel son sólo la punta del iceberg. Hay docenas de personas en la calle a las que no gusto y que -lo digo con el corazón- me miran muy

mal. Nadie estará seguro hasta que haya acabado con todos. Mi mujer me dice que a lo mejor estoy yendo demasiado lejos, pero yo le digo que lo único que hago es usar la misma lógica que el Presidente de los Estados Unidos. Con eso le callo la boca. Igual que le ocurre al Sr. Bush, a mí se me ha acabado la paciencia, y si ésa es razón suficiente para el Presidente, también lo es para mí. Le daré a la calle ente ra dos semanas -no, diez días- para que salgan a la luz y entreguen a todos los alienígenas y piratas interplanetarios, a los forajidos galácticos y a los cerebros terroristas interestelares, y si no los entregan de buena gana y dicen “gracias”, bombardearé la calle entera.

Tan sensato es esto como lo que se propone George W. Bush.

Y al contrario de lo que él pretende, mi política sólo destruirá una calle.

— — — —

“Crida al civisme internacional”

Lo president dels EUA nos a demandat de nos aplegar per una causa comuna.

Donat que los integristas musulmans s'opausan a la consumacion d'alcohol e considèran que veire una femna nuda, autra que la seuna femna, es un pecat :

Doman a 12:00h oras locals [1], totas las femnas son cridadas per sortir en córrer nudas dins las carrièras, e tots los òmes, de ségre dos gòts [vin e cervèza] en mans, en bramar : « qué beure ? » + « Vins o Cervèza ? »

Aiçò nos deuriá ajudar per detectar los terroristas dementre nosautres.

Los Estats-Units d'America del Nòrd vos granmercejan de tots los esforços vòstres. Lutèm ensemble !!! Ω

Què passaria si de sobte l'Opep es canvia a l'euro?

PER PAÛL HARRIS

Hi ha moltes raons per a l'obsessió de George Bush cap a Bagdad. En altres articles que he escrit per a Yellow Estafes.org, vaig fer al·lusió sobre la no tan òbvia raó contra Iraq, és la guerra de Bush contra Europa.

De fet jo passe a creure que és la raó principal per a la seua fixació amb Iraq.

Sempre que una nació decideix anar a la guerra, es fan plans sobre qui guanyarà i qui perdrà, ningú va a la guerra, esperant perdre, però no sempre el blanc obvi de l'agressió, és el vertader motiu de la guerra. A vegades no es tracta del que la teua esperes guanyar d'una guerra, sinó mes bé, el cas del que l'altre perd; i no té per que ser el teu enemic declarat el qui esperes que carregará amb les pèrdues.

En aquest cas, la víctima esperada per Bush, és l'economia europea, la qual és robusta i probablement es faci mes forta en el futur.

L'entrada de Gran Bretanya en la Unió Europea és inevitable; Escandinàvia s'unirà mes aviat que tard. Ja, fins i tot en aquests països, hi haurà 10 noves nacions membres al mig del 2004, la qual cosa inflarà el PIB de la Unió Europea a prop de \$9.6 trillions, amb 450 milions de persones, en contrast amb \$10.5 trillions i 280 milions de persones en els USA. Açò representa un bloc formidable de competència per als USA, però la situació és molt mes complexa del que revelen aquests nombres, i molt d'això depèn per al futur d'Iraq.

Jo he escrit abans, com molts altres, que aquesta guerra es deu al petroli. Segur hi ha altres raons, però el petroli és la força que mes la impulsa. No de la manera que podria esperar-se sense embargament. No és tant el que es creu que hi ha enormes reserves de petroli sense explotar a Iraq, no han sigut explotades a causa de l'antiquat de la seua tecnologia; no és tant

el desig d'Amèrica del Nord de posar les seues brutes mans sobre aquest petroli, és mes bé quals brutes mans els nord-americans volen mantenir allunyades d'ell.

El que va precipitar tot açò, no va ser l'11 de Setembre, ni un sobtat adonar-se que Saddam seguia sent un tipus repugnant, ni el canvi de liderat en USA. El que va precipitar açò, va ser el que va fer Iraq el 6 de novembre del 2000, en canviar-se per a l'euro com la moneda amb la qual fa les seues transaccions petrolieres. Al moment del canvi, pot haver-hi semblant ximple que Iraq estigués renunciant a tal quantitat de guanys petroliers, per a fer una declaració política. Però aquesta declaració política es va fer, i la depreciació constant del dòlar contra l'euro des de llavors, significa que Iraq ha obtingut bons guanys en canviar les seues reserves i la seua divisa per a fer transaccions.

L'euro ha guanyat prop del 17% sobre el dòlar des d'aquest moment, el qual també aplica als \$10 bilions que estan en el fons de reserva de les Nacions Unides "petroli per aliments" d'Iraq.

La pregunta que sorgeix, i la que es va fer George Bush, va ser: Què passaria si l'OPEP de sobte es canvia a l'euro?

En una paraula, s'arma la gran.

Al final de la Segona guerra mundial, es va arribar a un acord en la conferència de Bretton Woods, que va fixar el valor de l'or a \$35 l'unça i açò es va convertir en l'estàndard internacional contra el qual es mesuraven les divises. Però en 1971 Richard Nixon, va treure el dòlar del patró or i des de llavors el dòlar ha sigut l'instrument monetari global més important i només USA pot produir-lo. El dòlar ara és una moneda sense respall, està alt, a pesar del dèficit rècord de compte corrent i l'estatus d'USA com la principal nació deutora.

El deute d'USA el 4 d'Abril del 2002, era de \$6.021 trillions contra un PIB de \$9 trillions.

El comerç entre les nacions s'ha convertit en un cicle en el qual USA produeix dòlars i la resta del món produeix el que els dòlars poden comprar. Ja les Nacions no comercien per a aconseguir avantatges comparatives, sinó mes bé per a aconseguir els dòlars que necessiten per a el servei en dòlars dels seus deutes externs, i per a acumular dòlars com a reserva, a fi de mantenir el valor de canvi de les seues divises domèstiques. En un esforç per prevenir atacs especulatiu i potencials atacs perjudicials a les seues divises, els bancs centrals d'aquestes nacions, han d'adquirir i mantenir reserves de dòlars equivalents a la seua pròpia moneda circulant. Açò crea un suport incorporat per a un dòlar fort, que al mateix temps obliga als bancs centrals del món a adquirir i mantenir mes reserves en dòlars, fent al dòlar mes fort.

Aquest fenomen és conegut com "l'hegemonia del dòlar" el qual és creat per la geopolíticament construïda peculiaritat que les mercaderies crítiques, principalment el petroli, es denominen en dòlars. Tot el món accepta dòlars perquè els dòlars poden comprar petroli.

La realitat és que la força del dòlar des de 1945, resideix a ser la divisa internacional per a les transaccions petrolieres globals (és dir, "petrodòlar"). USA imprimeix centenars de bilions d'aquests sense respall "petrodòlars" els quals són llavors usats per les nacions per a comprar petroli i energia dels productors de l'OPEP (excepte actualment Iraq i en cert grau Veneçuela). Aquests petrodòlars llavors són reciclatges de l'OPEP novament cap a USA, via lletres del tresor o altres actius denominats en dòlars, tals com accions, béns immobles, etc. El reciclatge de petrodòlars és el preu que USA hi ha extret des de 1973 dels països productors de petroli per la seua tolerància al cartell exportador de petroli.

Les reserves de dòlars han de ser invertides en actius nord-ame-

ricans, la qual cosa produeix un excedent en comptes de capital per a l'economia d'USA. A pesar del pobre funcionament del mercat durant l'any passat, el valor de les reserves nord-americanes està encara un 25 per cent alt i el comerç a un 56 per cent per damunt del seu valor comparat amb els mercats emergents. L'excedent dels comptes de capital finança el dèficit comercial.

Ja que USA imprimeix els petrodòlars, ells controlen el flux de petroli i punt.

Com el petroli se compra en dòlars amb l'acció de l'Estat d'USA i el dòlar és l'única divisa per a negociar el petroli, pot fer-se una discussió respecte a què USA essencialment posseeix el petroli del món gratis.

Llavors Què passaria si l'OPEP com a grup decidís seguir l'exemple d'Iraq i comencés a negociar petroli en euros? Explosió econòmica.

Les nacions consumidores de petroli haurien de fer eixir els seus dòlars de les reserves dels seus bancs centrals i reemplaçar-los per euros. El valor del dòlar es vindria baix i les conseqüències serien les que podrien esperar-se de qualsevol col·lapse de divisa i inflació massiva (pensem en Argentina per donar un exemple), els fons estrangers podrien eixir atropelladament del mercat de valors nord-americà i actius en dòlars, hi hauria una correguda als bancs com la de 1930, el dèficit pressupostari s'incompliria, i així successivament.

I açò només en USA, Japó seria particularment colpejat durament, a causa de la seua total dependència del petroli estranger i el seu increïble sensibilitat al dòlar nord-americà.

Si l'economia de Japó cau, caurà també la de molts altres països, especialment els Estats Units en un efecte dòmino.

Ara, aquest és l'efecte potencial d'un "sobtat" canvi a euros. Un canvi mes gradual, podria ser

maneja, però fins i tot açò canviaria el balanç financer i polític del món. Donat la grandària del mercat europeu, la seua població, la seua necessitat de petroli (Europa importa mes petroli que USA), podria ràpidament l'euro convertir-se de fet en la moneda estàndard per al món.

Hi ha algunes bones raons perquè l'OPEP com a grup seguisca a Iraq i comence a valorar el petroli en euros. Hi ha pocs dubtes que ells podrien gaudir l'oportunitat per a fer una declaració política després d'anys d'haver de rebaijar-se davant d'USA, però hi ha sòlides raons econòmiques també.

El poderós dòlar ha regnat suprem des de 1945 i en els últims anys ha guanyat encara mes terreny amb la dominació econòmica d'USA. Per a finals dels 90 mes de les quatre cinques parts de les transaccions en moneda estrangera i la meitat de totes les exportacions mundials van ser fetes en dòlars.

El punt de la guerra de Bush contra Iraq, per descomptat és assegurar-se el control d'aquests camps petroliers i revertir el seu valor a dòlars, després incrementar exponencialment la producció, per a forçar els preus a baixar.

Finalment el punt de la guerra de Bush, és per a amenaçar de prendre accions significatives contra qualsevol dels productors de petroli que poguessen canviar-se a l'euro.

En el llarg termini, llavors, no és realment Saddam l'objectiu, és el euro i per descomptat, Europa. No hi ha forma que USA vaja a encreuar-se de braços tranquil·lament i deixar aquests estranys europeus, prendre les regnes del seu destí i molt menys de les finances del món. Per descomptat, tot depèn que el boig pla de Bush, no es convertisca en el desencadenant d'una Tercera Guerra Mundial, com pot succeir. **Ω**

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Atac a les pensions

El PP du parlant des de fa temps de la necessitat d'afrontar el tema de les pensions. Cada dos anys és necessari un acord per "salvar" el sistema de pensions. Ara toca altra vegada. Després del "Pacte de Toledo", signat per tots els grups parlamentaris i recolzat pels dirigents sindicals, CCOO signa en solitari una nova reforma que suposava l'allargament de la vida laboral, de manera voluntària, a canvi d'una opció miserable a la jubilació anticipada per aquells que havien cotitzat abans de 1967. Ara, el govern encallat en mil conflictes, ha donat parcialment marxa enrere en la seva pre-

tensió, apuntada en l'acord amb CCOO, d'allargar el període dels anys de càlcul per a la pensió de jubilació. Dic parcialment perquè, al mateix temps que deixava l'allargament de l'esmentat càlcul per a la propera legislatura, convocava la comissió parlamentaria per a la revisió del Pacte. Volen que la reforma de l'acord de pensions se tracti en aquesta legislatura. O sia, el PP vol la reforma, com en el seu dia, amb consens. Malgrat els enunciats, el "Pacte de Toledo" no ha estat més que l'eina per a retallar el

dret de jubilació.

Fins ara, els qui havien cotitzat abans de 1967 podien accedir a una miserable jubilació a partir dels 60 anys perent, segons els anys cotitzats i l'any en que se jubilassin (entre els 60 i els 65 anys) fins un 40% del seu salari. Ara els qui no hagin cotitzat abans d'aquesta data podran jubilar-se sempre que estiguin a l'atur almenys 6 mesos a partir dels 61 anys (o sia, al manco 61 anys i mig), no haver estat acomiadats per causes imputades al treballador i dur al manco 30 anys coti-

zat. És a dir, una quimera ...

És veritat que aquests anys s'han anat perdent moltes coses, però se mantén el sistema públic i els bancs i financeres encara no hi ha pogut posar-hi mà. És necessari donar més voltes al pern. Si fossim sincers, la solució seria fàcil. En lloc d'utilitzar el superàvit de la Seguretat Social per equilibrar els comptes se crearia un fons per aquest superàvit. És més, si lo que se calcula és que per l'envelliment de la població se van a necessitar més fons, la solució és incrementar els ingres-

sos de la Seguretat Social per mitjà d'aportacions de l'Estat. Però els sectors dels Fons Monetari Internacional (FMI) no estan per la feina de donar, sinó de prendre. Per això ara allò que plantegen és augmentar els anys de cotització a tota la vida laboral. Segons els primers càlculs, això suposaria una minva d'entre el 20 i el 30% de les pensions. Però, sobretot, dificultaria l'accés a la jubilació, especialment, per els futurs pensionistes. Això faria no tan "voluntària" la prolongació de la vida laboral més enllà dels 65 anys. **Ω**

Pere Felip i Buades

El Mallorca juga a favor de Anna Eva Guasch

Anna Eva Guasch i Melis era una jove professora del col·legi "Santa Mònica", que avui tindria 28 anys si no fos perquè el 21 d'octubre de 2001 va desaparèixer de casa seva en contra de la seva voluntat.

Tot començà un cap de setmana d'un mes de tardor. Els Estats Units es trobaven a punt de declarar la guerra als talibans de Afganistan perquè cercaven a Bin Laden, presumpte autor dels atemptats contra les torres bessones del World

Trade Center de Nova York. Aquí, a Mallorca, havien celebrat la nit de les Verges, una festa molt nostra.

Per Europa la gent seguia cursos per poder adaptar-se al euro, nova moneda oficial en dotze països europeus, que entraria en vigor l'any 2002. A Ciutat de Mallorca, una jove anomenada Anna Eva Guasch i Melis, nascuda el 9 d'octubre de 1975 havia acabat d'entrenar pis de lloguer, donava classes al col·legi de les monges Agustines de Santa Mònica i treballava

damunt una tesis doctoral. Anna Eva era molt treballadora, amable i amiga dels seus amics, en una paraula, una jove encantadora i molt estimada per tothom qui la coneixia.

El 20 d'octubre de 2001 decidí marxar de bauxa, a una festa d'aniversari amb uns amics. Tornà a casa seva a les cinc de la matinada del 21 d'octubre, després d'acompanyar amb el seu cotxe a uns amics al seu domicili. Des de llavors mai s'ha tornat a saber res d'ella.

El dia després de la seva desaparició, començà a Afganistan una guerra que fou declarada pels Estats Units als talibans, als qui acusaven de protegir Bin Laden. Això tingué un final feliç per molts d'habitants d'aquest país, ja que una dictadura desapareixia, però el cas d'Anna Eva, encara no ha pogut tenir un final feliç perquè encara no es troba resolt. Es tracta d'un cas qualificat com C. P.R. (Cas pendent de resolució).

Anna Eva vivia a so n'Espanyol. Era alegre i dinàmica. Donava classes al col·legi de les monges Agustines de Santa Mònica. Era molt estimada pel claustre de professors i tots els que tenien relació amb ella. El 23 d'octubre no es presentà al seu treball i aquí comença el calvari que encara no ha acabat i que la resolució és una equació diofàntica. Es a dir que té més incògnites que equacions. O sigui, és de difícil solució.

La història dels desapareguts a Mallorca és llarga. Recordem a Bartomeu Paredes Domingo, arbitre de futbol que desaparegué l'any

1985 al poliesportiu de Sant Ferran de Ciutat de Mallorca on anà per entrenar. El seu cas remogué molt de fíl, fins i tot el programa de TVE: "Quien sabe donde" de Paco Lobatón, tractà el seu cas.

El temps ha passat i el arbitre no ha aparegut.

L'any 1990, desaparegué Àngel Pérez, propietari del Bar la Curva de Sa Vileta. La policia el cercà, però no el trobà. Els casos més recents són el de Miquel Àngel Valls, desaparegut l'any 1998, quan tornava a ca seva del carrer Pons i Gallarza de Ciutat de Mallorca i el que succeí fa dos anys amb Anna Eva Guasch.

Es dona la coincidència de que Miquel Àngel i Anna Eva estudiaren al mateix centre docent d'ensenyament secundari.

El cas d'Anna Eva Guasch és el que ha donat més a parlar. Ha sigut el detonant. Per això s'ha constituït fa poc una associació per trobar-la i que sobretot que no hi hagi més casos de desapareguts a Balears. Aquesta associació es diu "Associació d'Amics d'Anna Eva", té per principal finalitat la de que el cas no sigui arxivat.

Avui en dia, no hi calma a l'illa de la Calma.

Santiago Rossinyol, al llibre que escrigué "L'illa de la calma" i Gafim (Gabriel Fuster Mayans), al seu llibre "Cinc viatges amb calma per l'illa de la calma", contaven la calma que es respirava a una illa tant tranquil·la com era Mallorca. Avui ja no és pot parlar d'això.

L'associació fou constituïda el 24 de febrer de 2003. Begoña De la Iglesia és la presidenta i Quim

Domenech és el secretari. Es troba formada per amics i gent que tractà amb Anna Eva.

Entre els actes que ha dut a terme, han estat la manifestació silenciosa feta a la Plaça de Cort, el 26 de febrer i l'acte a l'estadi de Son Moix, on el RCD Mallorca es mostrà solidari amb la nostra amiga i jugà en el seu favor. Els dos actes foren emocionants. Els minuts de silenci a la Plaça del Ajuntament de Ciutat i els manifestos llegits per Begoña De la Iglesia, presidenta de l'associació i Olaizola, capità del Mallorca, emocionaren i feren plorar a més de un.

L'associació ha creat una pàgina web, un compte corrent i té els suports de tots els mitjans de comunicació del arxipèlag.

Les seves adresses de correu electrònic són: Amigosanaeva@hotmail.com. El compte corrent és la del Banesto 0030 8650170000644271. És del tot impossible que la nostra amiga Anna Eva marxés de casa per la seva pròpia voluntat, ella tenia molt futur, des de un punt de vista laboral. Una oferta de treball li esperava el dilluns 23 d'octubre. Si Anna Eva tot li anava bé, com és possible que marxés de casa sense dir res? Algú l'obligà a marxar en contra de la seva voluntat. No encaixa en res que marxés de f o r m a voluntària. Ω

MIQUEL
ALEMANY
I BATLLE

A N T I F E I X I S M E

Agressions contra els habitants dels quarters militars abandonats de Sant Andreu

Violència racista després de la manifestació organitzada pels comerciants

Sant Andreu de Paloma/Barcelona.- El passat cap de setmana alguns veïns i veïnes de Sant Andreu van fer una manifestació per demanar equipaments pel barri i l'expulsió de les persones immigrades que s'estan al quarter de Torras i Bages. Sem-

bla ser que alguns individus d'ideologia feixista van ser els promotors dels esdeveniments un cop acabada la manifestació. En relació a tot això, una persona que viu als quarters ens ha fet arribar aquest relat "El 7 de març hi va haver una manifes-

tació de veïns/es de Sant Andreu contra els habitants del quarter de Torra i Bages. Fa més d'un any que aquest està okupat per gairebé 400 persones, en la seva majoria immigrants. Més d'un miler de veïns i veïnes es van ajuntar cridant "fora" i insultant

des del carrer, sota l'excusa de demanar equipaments pel barri a aquesta zona. Quan la manifestació h avia acabat oficialment, una part dels manifestants va entrar al quarter i van pegar puntades de peu a la porta d'una família amb nens, van prendre

foc a l'entrada i van llançar pedres a les finestres, així com perseguir a alguns dels okupants. La policia va assistir a tot això sense intervenir". Ω

Una okupant dels quarters +
Contra-Infos 11/3/03

EL POBLE CATALÀ DIU: NO A LA GUERRA I NO A ESPANYA

Dijous 20 de març els exèrcits anglo nord-americans van iniciar una guerra contra els pobles de l'Orient Mitjà. Iraquians i kurds són, altre cop, víctimes d'un sistema, el capitalista, que és ecològicament obsolet i socialment injust.

L'Estat espanyol s'ha arrel·lerat amb el bàndol dels agressors i alhora que col·labora en una guerra d'extermini, a l'espera de

rampinyar les molles del botí, el jaciments de petroli, ha aprofitat l'avinancesa per retallar-nos les minses llibertats guanyades al règim franquista: llibertat de premsa, d'expressió i associació.

Mentre el poble català clama per la pau, l'Estat espanyol aposta per la guerra i viola la nostra integritat territorial. Espanya ens ha situat en el punt de mira d'un conflicte militar que només inte-

ressa al capital transnacional espanyol, que en comptes de mirar cap a Europa prefereix agnollar-se als peus de l'imperialisme nord-americà.

Mentre els avions de guerra, carregats de bombes, sobrevolen els Països Catalans i els vaixells ianquis solquen la nostra mar, fent escala en ports catalans, cal dir ben alt a tot el món que els catalans no som espanyols, que les

catalanes no som espanyoles, i que, per tant, és absurd demanar la dimissió del president del govern espanyol José Maria Aznar. La nostra única esperança de pau rau en l'assoliment de la independència, que com ara passa a l'Irac, ens fou robada per la força de les armes estrangeres.

Per tant, considerem que no hi haurà pau entre els pobles del

món, ni a l'Iraq, ni a Txetxènia, ni al País Basc o als Països Catalans si en les nostres mobilitzacions perpetuem les fronteres estatals i mentals traçades pel capitalisme.

Des dels Països Catalans, els catalans i les catalanes, diem NO A LA GUERRA, NO EN EL NOM DELS POBLES QUE RESISTIM A L'IMPERI DELS ESTATS. Ω

L'acne vulgar

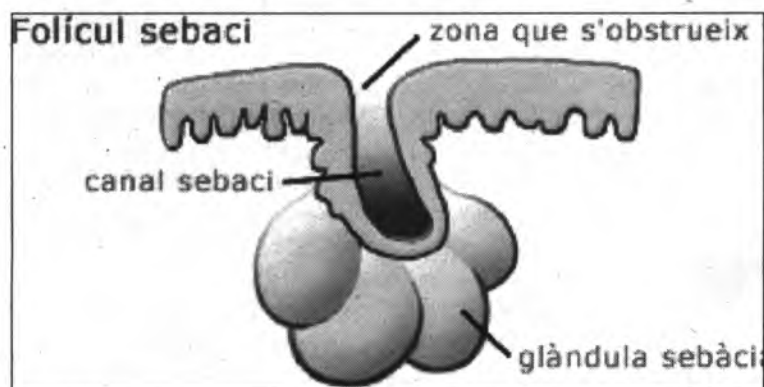
L'acne vulgar és potser el trastorn dermatològic que més preocupa els joves.

En molts casos, la seva persistència dona lloc a una visita al dermatòleg.

Alhora també és un dels motius més comuns de consulta al farmacèutic.

El seu és un dels factors de protecció del teixit cutani.

En la pubertat i l'adolescència, etapes en les quals es produeixen importants canvis hormonal, pot augmentar la secreció de seu i el gruix de la queratina que es troba a les parets del conducte sebaci. Per aquest

Què és?

L'acne és una malaltia de la pell en la qual es poden trobar diverses causes desencadenants.

Es manifesta amb alteracions de tipus inflamatori i infeccioses a les glàndules sebàcies.

Causes

La causa de l'acne no està del tot determinada.

En situació normal, les glàndules sebàcies produeixen una substància grassa, el seu, que surt a la superfície a través dels porus i es distribueix per la pell.

motiu la sortida dels porus pot quedar obstruïda i s'acumula, a la part més profunda del conducte, el seu que s'hi forma en excés i els microorganismes que hi proliferen d'una manera accelerada.

Aquest procés afavoreix la inflamació i la infecció dels porus, que pot evolucionar formant pus.

A qui i quan afecta

La incidència més gran de l'acne es presenta durant l'adolescència, entre els 12 i els 20 anys.

Acostuma a aparèixer abans en les noies -als 11 o 12 anys- que en els nois. Aquesta diferència s'explica per la primera aparició de la menstruació.

Però hi ha casos d'acne en nadons i en adults, especialment en dones d'entre 30 i 40 anys.

Per altra banda, els casos d'acne més crítics es presenten en homes.

Factors

Els factors hormonal són decisius en l'aparició de l'acne.

Hi ha diversos factors que afavoreixen la formació de l'acne:

Genètics: encara que té caràcter familiar, no es coneix cap model d'herència ni els factors genètics determinants.

Ambientals: ambients humits i calorosos que afavoreixen un increment de la secreció de greix i el creixement de bacteris que faciliten la infecció. També l'ús d'alguns cosmètics grassos, derivats del petroli, i més rarament les llargues exposicions al sol, poden incrementar les queratines i obstruir els porus.

Hormonals: la secreció sebàcia està sota control androgènic. Una hipòtesi que explica l'aparició de l'acne és que els andrògens poden alterar la queratinització folicular que facilita l'aparició dels barbs. L'estrès també pot modificar la secreció hormonal de les glàndules suprarenals i augmentar la producció d'andrògens. L'inici del cicle menstrual generalment fa disminuir la secreció de greix, però el seu nivell s'incrementa a la meitat del cicle i les lesions acnèiques es fan més visibles.

Alimentaris: en alguns pacients, prendre productes excitants com la xocolata, el cafè, els refrescos de cola o altres aliments com els embotits, el marisc o la fruita seca pot afavorir l'aparició de brots d'acne. Però això no està clarament demostrat, i s'ha de considerar com una resposta individual, poc freqüent.

Falses històries

- No t'ho creguis:
- * Que és una malaltia pròpia de persones poc curoses amb la higiene.
 - * Que per guarir-lo n'hi ha prou amb rentar-se amb aigua i sabó.
 - * Que si mantens relacions sexuals, l'acne et desapareixerà.
 - * Que és una malaltia infecciosa i contagiosa.
 - * Que es pot curar prenent el sol.

Consells

- * No et toquis mai els grans, ni te'ls vulguis rebentar. Estaràs facilitant l'aparició d'una cicatriu posterior. Però renta't la zona afectada amb un sabó específic.
- * Fes una dieta equilibrada.
- * Visita el dermatòleg i sigues pacient i tenaç alhora de seguir el tractament estipulat.
- * No et desanimis, i no pensis que perquè tinguis grans t'estimaran menys. Ω

Autor: **Llorenç Pons Gimier.**
Farmacèutic.

Guillem Chacón a Mequinensa

L'Aula de Natura Aiguabarreig de Mequinensa ha estat brutalment assaltada per un grup de brètols. L'orientació presumptament espanyola d'aquests individus fa pensar en un mòbil polític fet d'odi contra la persona i les propostes de Guillem Chacón, biòleg apassionat en la divulgació de la diversitat natural i l'afirmació nacional arreu dels Països Catalans.

El proper 12 d'abril, amb la Festa de l'Ebre, molts pobles i viles de l'aquesta depressió fluvial, tractaran de reivindicar-ne el seu coneixement i la seva permanència. Per Mequinensa, també serà l'ocasió per tornar activar l'Aula de Natura, com una peça d'indispensable valor pedagògic per tots els catalans i els forasters de bona fe que s'interessen per la cultura.

Guillem Chacón és conegut per la seva constància i decisió. Gràcies a ell, entre altres, també va ésser possible obrir alguns Casals Jaume I a la Franja. En el cas de Mequinensa, aquest centre d'irradiació cul-

tural i cívica, ja compta amb una dilatada experiència al servei dels seus habitants i de la comarca. Un servei que ha merescut l'aplaudiment institucional.

L'Ajuntament de Mequinensa, gràcies aquesta iniciativa social, té tot el coratge, i segons com, excusa, per orientar la seves polítiques juvenils i populars, d'una manera més catalana. Per fer possible, poc a poc, l'esperat redreçament nacional, damunt d'uns territoris molt castigats per l'espanyolització més intransigent.

El tipus de vandalisme practicat a l'Aula de Natura d'Aiguabarreig ha consistit en trinxar-ho tot. Han diluït lleixiu d'alta concentració dins de les peixeres i dels estanys. També s'han endut les enciclopèdies i d'altres documents. És una violència plena de ressentiment i de fisonomia espanyola. En certa mesura, podria parlar-se d'un acte de terrorisme. Els autors volen atemorir la natural progressió de la recuperació catalana. Una recuperació feta sobre bases concretes: la vida cultural, l'ecologia, les

tradicions musicals, les festes majors,...

Una estació biològica, com la que esta conduint Guillem Chacón, és una fita de la democràcia ben entesa. El compromís dels ciutadans suposa concretar-lo en el seguiment de les seves variables. També les variables ambientals: estat de les aigües, qualitat dels ecosistemes, inventari d'ocells vistos,.... I fer d'aquest seguiment un espai de diàleg per compartir i millorar. D'aquí el nom d'aula. Una aula és l'espai d'una escola on s'aprèn. I en l'aula dissenyada per el col·lectiu dirigit per Guillem Chacón el mestre és la pròpia natura. Què millor!

Moltes entitats catalanes, i no sols la dels territoris catalans de la Franja, participen d'aquesta percepció de la realitat. En l'ordre cultural, els locals "Tio Canya" suposen el mateix. Aprendre de les tradicions seculars, i de tot l'abast popular de les seves diverses expressions. El "Tio Canya" és un personatge que pertany al nostre imaginari col·lectiu. Un denominador

comú dels Països Catalans. És la plasmació d'una suposada ignorància de poble. De fet és l'home fidel als seus orígens nacionals, que lluny de sentir-se ridícul, sap esperar i treballar per la recuperació de la llengua. El Tio Canya és un personatge de poble: un home o dona d'honor. És

L'exemple de la continuïtat perseverant d'una nació. En certa mesura, també té un to mític. Tio Canya sent més que ningú la incomprensió de la seva fidelitat. Dins l'entorn espanyol fracassa, com no podia ésser d'altra manera. Però, amb el temps, lligat a la terra i al poble, cada dia és més lliure. I no s'enfonsa. Viu com el qui més, sovint en un esforç èpic, una dimensió nacional i fraterna, en l'amistat de les persones properes.

Per això, els locals de trobada Tio Canya tenen força. Com els tenen els locals Via Fora o el mateix Jimmy Jazz d'Igualada. Són llocs on la tradició pot ésser llegida en clau de futur. Moltes colles de dimonis, de castellers, de música

comarcal, d'excursions,.... s'han fet tot compartint la conversa i les estones perdudes en aquests punts de trobada. Catalitzadors d'una antiga tradició popular d'organització, espontània i decidida, aquests locals trenquen la tònica de desànim que alguns, amb mala intenció i des del poder mediàtic, han volgut propagar.

Ben al contrari, sigui gràcies a la xarxa de Casals Jaume I sigui pel dinamisme dels locals Via Fora o Tio Canya, s'està vivint una efervescència juvenil que evoluciona cap a plantejaments polítics d'emancipació. Moltes idees reclamen uns mitjans i un suport que les institucions locals no poden satisfer. I encara menys, les de caràcter regional. I davant la inexistència d'una pràctica nacional de Països Catalans, hom s'ha d'aventurar en múltiples propostes. Aula de Natura de l'Aiguabarreig era i és una d'elles. Sort n'hi ha que no és l'única. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Mentre hi hagi una indústria agroalimentària forta estarà assegurada la pervivència de la pagesia

El sector d'alimentació i begudes s'ha consolidat durant aquests anys al capdavant de la indústria del nostre país. L'any 2001, per exemple, va generar uns ingressos de 740 milions d'euros, essent el grup industrial que més ingressos va tenir. A més, si tenim en compte que el 14% de la despesa mitjana per persona va destinada a alimentació i begudes, podem constatar com hi ha un gran espai i moltíssimes possibilitats de futur per a aquest sector.

Indústries agroalimentàries

Les indústries agroalimentàries tenen una importància estratègica en el teixit econòmic de les Illes Balears. Sempre hem cregut en la necessitat de reforçar i impulsar les indústries agroalimentàries pel seu valor estratègic en la nostra política de diversificació econòmica i de foment de l'equilibri territorial ha estat fonamental. Com més preparades estiguin les indústries transformadores, més podrem ajudar el sector primari, el camp i el sector pesquer. No es tracta tan sols de crear llocs de feina, sinó també de la tasca que es realitza de cara a l'equilibri territorial. Les indústries agroalimentàries donen sortida al producte primari, el transformen i li donen un valor afegit

més. Així, es destemporalitzen i es rendibilitzen els productes. Per això, podem dir que val més tenir vi que raïm, suc de taronja que taronges, confitura d'albercoc que albercoc, perquè la fruita té una durada molt limitada. A més, aquestes indústries també juguen un valor estratègic en el sentit que, quan hi ha molta producció, donen sortida a uns productes que, altrament, saturarien el mercat i farien davallar preus.

Producte Balear

Durant els darrers anys ha augmentat el nombre d'empreses que s'han adherit a un segell de control, especialment de Producte Balear. I aquest és el resultat d'una feina ben feta. L'increment dels segells ha estat espectacular, especialment de la marca Producte Balear que, en quatre anys, ja compta amb 994 productes registrats, repartits en 211 empreses. Amb un segell de control es crea un marc de seguretat, de referència, cabdals en un mercat globalitzat. La identitat del producte és un dels elements que dona un valor afegit. En aquest sentit, la política d'incentivar les marques i els processos de control de qualitat ha estat molt ben acollida pel sector; hi ha crescut. Ara en recull els resultats i els beneficis.

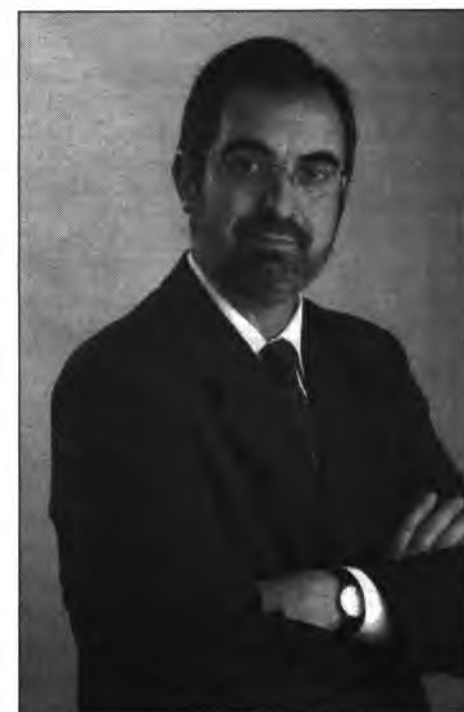
El camí de l'enfortiment de la indústria agroalimentària

D'entrada, dedicarem molts esforços a impulsar la modernització de les indústries transformadores. Paral·lelament s'ha seguit una política d'incorporació del disseny al producte per donar-li un valor afegit, per fer-lo més atractiu. Finalment, la promoció conjunta de la marca, Producte Balear, davant un mercat diversificat, ja sigui a través de la participació a fires dins l'àmbit de les Illes Balears o a l'exterior també ha donat bons resultats a aquesta indústria.

Els elements promocionals: www.productebalea.net

A part de la promoció institucional i l'edició de catàlegs (de Producte Balear, sobre l'oli, les tàperes) destacaria la pàgina web de Producte Balear, un portal al món. Els resultats més importants en les campanyes de promoció els ha tengut aquesta pàgina que, en el primer any ha tengut dos premis i ha estat visitat més de 800.000 vegades. El premi més important fou concedit per Yahoo com la millor pàgina web econòmica en català per contingut, disseny i, sobretot, per accessibilitat. I resulta curiós veure

com des del país que s'ha visitat més aquesta pàgina sigui el Japó. Ω

Pere Sampol i Mas
vicepresident del Govern de les Illes Balears i
conseller d'Economia, Comerç i Indústria

Morir a Gènova

Entre el 17 i el 22 de juliol de 2001, la ciutat de Gènova va ser una olla a pressió. La cimera del G-8 no va deixar indiferents als joves que no veuen bé un planeta globalitzat en clau capitalista. Un d'ells (Carlo Giuliani), però, hi va deixar la pell i més de 400 en sortiren ferits. Gemma Pasqual Escrivà (Almoines, La Safor, 1967) deixa testimoniatge d'aquests fets en el seu darrer llibre, Gènova, «città chiusa» (Alfaguara/Voramars, València 2003).

Aquesta escriptora de novel·la juvenil tendeix a abordar conflictes que ens toquen de prop: «Ara que sonen tambors de guerra i que tots els poderosos s'han tret la careta i ens han demostrat que són capaços de qualsevol cosa per continuar mantenint la seua hegemonia, que la vida de les persones comparada amb un barril de petroli no val res, potser els joves i no tan joves despertem del gran somni capitalista i xafen de peus a terra». I és que Gemma Pasqual és una lluitadora de causes guanyades. La necessitat que té de novel·lar allò que la commou està marcant la seva trajectòria literària. El seu combat també és la crònica d'un temps, que, amb els seus llibres, eleva a la categoria de mite. Tant amb Gènova, «città chiusa», com anteriorment amb Marina i Et recorde, Amanda, immortalitza -entre les noves generacions- allò que creu que no s'ha de repetir mai més.

Pasqual no és l'única que ha volgut deixar constància d'uns successos impropis del XXI. Àngel Soro i Euria Ederra, un duet de la Franja de Ponent, no han dubtat a dedicar una cançó a l'estiu genovès de 2001: «Vosaltres que heu mort en Carlo / sou els sentinelles d'Occident, / gestors de l'injust ordre del món. / Catedràtics de la fam, / instructors de l'exèrcit de l'euro / uniformats en la tela de la mort. / A la pròxima cimera, / seguirem cridant ben fort...» (dins el CD Efecte espiral).

Amb Gènova, «città chiusa», la novel·lista valenciana s'inspira en l'embranchada d'una jove de 17 anys, Xènia, que frisa per obrir-se al món. Al costat d'una mare amb tasques d'assessorament en el Grup dels 8, i d'un pare periodista en funcions d'enviat especial, viurà sobre el terreny tant els luxes com els embats brutals dels amos del globus. «Les forces de l'ordre van fer servir mètodes militars contra els manifestants, violant tots els drets (...) Gènova era completament ocupada per l'exèrcit», assenyala l'autora. No obstant això, Xènia descobrirà l'amor, la solidaritat, noves formes de lluita (la desobediència civil), la presó... i, sobretot, la cara més lletja de la globalització. A més, per la Xènia serà una oportunitat única per ampliar la seva col·lecció d'històries d'altres persones. Conèixer vivències d'allò més divers és un dels seus esbarjos favorits. Tant és així, que aviat farà amistat amb una senyora afroamericana que li parlarà de les malvestats del Ku Klux Klan i dels estralls d'Hiroshima: «Encara està pendent el judici contra els Estats Units per aquesta carnisseria». Paral·lelament, els pares li confessaran fragments de la seva joventut antifranquista. Així com de la inquietant nit del 23-F.

Gemma Pasqual Escrivà ens fa passar una estona agradable. Té l'olfacte esmolat a l'hora d'emocionar-nos amb regalims d'èpica, incertesa, originalitat. I és que ha sabut traçar amb gràcia una història d'aventures en un to didàctic molt apropiat per a adolescents.

Ara que ve el bon temps i les tardes es fan llargues, Gènova, «città chiusa» és la recepta escaient per adonar-se que «hi ha una altra Gènova», que «un altre món és possible».

QUIM GIBERT,
ENSENYANT

A LA PARET, ESCRIT AMB GUIX, DIU:

Ells volen la guerra.
El qui ho ha escrit
Ja ha caigut.

ELS SUPERIORS DIUEN:
Anem cap a la glòria.
Els inferiors diuen:
Anem cap a la tomba.

LA GUERRA QUE VINDRÀ
No és la primera. Abans
Hi ha hagut altres guerres.
Quan la darrera va acabar
Hi havia vencedors i vençuts.
Entre els vençuts el poble
passava fam. Entre els vencedors
El poble passava fam també.

QUAN ARRIBA EL MOMENT DE DESFILAR, MOLTS
No saben
Que l'enemic camina al seu davant.
La veu que els mana
És la veu de l'enemic.
Aquell que parla de l'enemic
És, ell mateix, l'enemic.

GENERAL, EL TEU TANC ÉS UN VEHICLE PODERÓS.
Pot abatre un bosc i masegar cent homes.
Però té un defecte:
Necessita un conductor.

General, el teu bombarder és potent.
Vola més que la tempesta i aguanta més que un elefant.
Però té un defecte:
Necessita un mecànic.

General, l'home és molt útil.
Pot volar i pot matar.
Però té un defecte:
Pot pensar. Ω

Bertolt Brecht

CAMÍ A DÉU (II PART)

PER RICARD COLOM

LA CRIDA DE DÉU.

“La crida de Déu no es basa pas en antecedents humans i és irresistible” (No en consta l'autor).

“Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família” (1ª Llettra als Corintis 1:26, de l'apòstol Pau, ca. 55-57 d. C.).

“Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme” (1ª Llettra als Tessalonicencs 5:24, de l'apòstol Pau, escrit a Corint, 51 d. C.).

“Si de Déu ve la crida, d'Ell ve la confiança” (Steve Cleary).

“Els dons i la crida de Déu són irrevocables” (Llettra als Romans 11:29, de l'apòstol Pau, escrita a Corint, ca. 58 d. C.).

“Quan Déu crida un home no se'n repeneix. Déu no estima —com molts amics fan— un dia i odia l'altre; o com un príncep, qui té els seus favorits per després ficar-los dins la presó. Es tracta del fet d'haver estat beneït per un Sant; i aquesta condició no admet cap alteració. La crida de Déu es fonamenta en el seu decret, i el seu decret és immutuable. Els fets de la gràcia no poden ser trastocats. Déu esborra els pecats de la seva gent, no pas els seus noms” (Thomas Watson, predicador presbiterià anglès, mort el 1686).

THOMAS WATSON

“Déu s'aparegué com va voler i com fou útil a cadascun dels sants i dels sacerdots; així, d'una manera a Abraham i d'una altra a Isaac i a Jacob...” (“150 capítols sobre la perfecció en l'Esperit”, Macari d'Egipte, s. IV-V).

“Així es va complir allò que diu l'Es-criptura: Abraham va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia; per això fou anomenat amic de Déu” (Llettra de Jaume 2:23, ca. 40-50 d.C.).

“Ell va declarar:

—Sóc la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor. Així ho va dir el profeta Isaïes” (Evangeli de Joan 1:23, ca. 69-90 d.C.).

R.C. SPROUL

“Som cridats a viure “Coram Deo” —en la presència de Déu, sota l'autoritat de Déu i per a la glòria de Déu” (R.C. Sproul).

“Déu ens estima tal com som, però ens estima massa com per deixar-nos així” (Leighton Ford).

“La crida (a la fe) no és pels nostres mèrits, sinó per la benevolença de Déu”. “Au home!. Perdona l'home, i Jo vindré a tu com a Déu”.

“Convé que els temps sien aspres per tal de no estimar-se aquesta vida. Convé, i és medecina, que la vida present sia atribulada, a fi que estimem la vida futura”.

“No digueu pas: „Ai, mira, demà em convertiré, demà acontentaré Déu i quedaré perdonat de tots els meus pecats passats i presents”. Dius bé que Déu ha promès el perdó a qui es penedisca. Però no el dia de demà als mandrosos”.

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

ST. AGUSTÍ DE BONA.

“Moisés pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisés va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la romiguera no es consumesca?» Quan el Senyor va veure que Moisés s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant:

—Moisés, Moisés!

Ell respongué:

—Sóc ací.

Déu li digué:

—No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat.

I va afegir:

—Jo sóc el Déu de ton pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac, el Déu de Jacob.

Moisés es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. El Senyor li digué:

—He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, dels hitites, dels amorreus, dels perizites, dels hivites i dels jebuseus. El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, jo t'envie al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble. El Senyor confia a Moisés una missió.

Moisés digué a Déu:

—Qui sóc jo per a anar a trobar el faraó i fer sortir els israelites d'Egipte?

Déu li va respondre:

—Jo sóc amb tu. I perquè vegis que t'envio jo mateix, et don aquest senyal: quan hauràs fet sortir d'Egipte el poble d'Israel, m'adorareu dalt d'aquesta muntanya.

Moisés va dir a Déu:

—Quan aniré a trobar els israelites i els diré: “El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres”, si ells em pregunten: “Quin és el seu nom?”, què els he de respondre?

Llavors Déu digué a Moisés:

—Jo sóc el qui sóc.

I afegí:

—Digues als israelites: “Jo sóc” m'envia a vosaltres.

Després, Déu va ordenar a Moisés:

—Digues als israelites: “El Senyor, el Déu de vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'envia a vosaltres.” Aquest és el meu nom per sempre més; amb aquest nom m'invocaran totes les generacions. Vés a aplegar els ancians d'Israel i digues-los: “El Senyor, el Déu de vostres pares, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, se m'ha aparegut i m'ha dit: He decidit d'intervenir a favor vostre, perquè he vist com us tracten a Egipte; us trauré de l'opressió d'Egipte per portar-vos al país dels cananeus, dels hitites, dels amorreus, dels perizites, dels hivites i dels jebuseus, un país que regalima llet i mel.” Els israelites t'escoltaran, i aleshores tu i els ancians d'Israel anireu a trobar el rei d'Egipte i li direu: “El Senyor, el Déu dels hebreus, se'ns ha aparegut; hem d'anar desert enllà, a una distància de tres dies de camí, per oferir sacrificis al Senyor, el nostre Déu”. Ja sé que el rei d'Egipte no us deixarà sortir si no és per la força; però jo intervinde amb el poder de la meua mà contra Egipte realitzant enmig d'ells tota mena de prodigis, i finalment us deixarà sortir. A més, faré que els egipcis us mirin amb simpatia i no haureu d'anar-vos-en amb les mans buides. Que cada dona israelita demani a les seves veïnes o a les que viuen amb ella objectes d'argent i d'or i vestits. Poseu-los als vostres fills i a les vostres filles, i així espoliareu els egipcis” (Èxode 3, atribuït a Moisés).

nir a favor vostre, perquè he vist com us tracten a Egipte; us trauré de l'opressió d'Egipte per portar-vos al país dels cananeus, dels hitites, dels amorreus, dels perizites, dels hivites i dels jebuseus, un país que regalima llet i mel.” Els israelites t'escoltaran, i aleshores tu i els ancians d'Israel anireu a trobar el rei d'Egipte i li direu: “El Senyor, el Déu dels hebreus, se'ns ha aparegut; hem d'anar desert enllà, a una distància de tres dies de camí, per oferir sacrificis al Senyor, el nostre Déu”. Ja sé que el rei d'Egipte no us deixarà sortir si no és per la força; però jo intervinde amb el poder de la meua mà contra Egipte realitzant enmig d'ells tota mena de prodigis, i finalment us deixarà sortir. A més, faré que els egipcis us mirin amb simpatia i no haureu d'anar-vos-en amb les mans buides. Que cada dona israelita demani a les seves veïnes o a les que viuen amb ella objectes d'argent i d'or i vestits. Poseu-los als vostres fills i a les vostres filles, i així espoliareu els egipcis” (Èxode 3, atribuït a Moisés).

MOISÈS FARAÓ EGIPTA

“...Digues el teu Nom per tal que ells em creguin.

—Jo sóc la força, Sebaot; sóc la paciència, Xadai; sóc la justícia, Eloim; sóc el perdó, Adonai. Però guaita els quatre signes novells que he gravat a la teua gaia: ells contenen el nom que conté tots els meus noms i potències perquè volen dir: JO SÓC EL QUI ÉS. Vés i digues als hebreus: EL QUI ÉS és amb mi” (“Moisés contat pels savis d'Israel”).

“Oracle del qui escolta els presagis de Déu, del qui veu allò que li fa veure el Totpoderós, quan cau en èxtasi i els ulls se li obren” (Nombres 24:4, atribuït a Moisés, 1350-1230 a. C.).

“¿No sentiu com crida la Saviesa, com aixeca la veu la intel·ligència?” (Proverbis 8:1, atribuïts al rei israelita Salomó, 1020-929 a. de C.). Ω

SALOMÓ I LA REINA DE SABA

La reconstrucció del Toro del Bruc podria ser il·legal

Un grup de persones de la comarca de l'Anoia varen presentar un escrit a l'Ajuntament de El Bruc per informar que l'obra de "reconstrucció" del Toro que s'ha dut a terme a el Bruc podria vulnerar l'actual legalitat. Així, en diverses instàncies presentades a l'Ajuntament (amb l'assessorament d'un advocat) s'informà que les obres podrien ser contràries a la normativa urbanística del municipi pel fet que no existia la corresponent llicència d'obres. Però també podria ser contrària a la legislació sectorial de carreteres per vulnerar l'article 24.1 de la Llei 25/1988, de Carreteres, de 29 de juliol i l'article 88 de la secció 5 del Reglament General de Carreteres, aprovat pel Decret 1812/1994, de 2 de setembre, que es refereix expressament a la publicitat i explicita que:

1. *Fuera de los tramos urbanos de las carreteras estatales queda prohibido realizar publicidad en cualquier lugar visible desde la zona de dominio público de la carretera, sin que esta prohibición dé en ningún caso derecho a indemnización (artículo 24.1).*
2. *La prohibición afectará a todos los elementos de la instalación publicitaria, comprendiendo la fijación de carteles, colocación de soportes y cualquier otra manifestación de la citada actividad publicitaria, salvo las exceptuadas en la Ley de Carreteras y en el presente Reglamento.*

Peraixò, en l'escrit es demanà a l'Ajuntament de El Bruc que es comprovi si els titulars de l'obra disposaven de les llicències urbanístiques municipals corresponents i dels permisos que, eventualment, es poguessin requerir per part de l'administració titular de la via. En el cas que no existissin els permisos i les llicències corresponents, les persones referides demanaven que els efectius tècnics de l'Ajuntament de El Bruc compareguessin al lloc on es realitzaren les obres per aixecar acta i que per part de l'Ajuntament es comunicu l'existència d'aquesta actuació a la Direcció General de Carreteres i a la Direcció General d'Urbanisme del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i també al Ministerio de Fomento.

De moment, els impulsors d'aquesta iniciativa no han rebut cap notificació per part de l'Ajuntament de El Bruc i es desconeix quins passos seguirà l'administració per tal de comprovar aquestes possibles il·legalitats.

Comentaris

Acostumo a passar un cop per setmana per davant del Bruc, i quan hi havia el "Toro" em preguntava quina una n'havien preparat: des de pintar-lo de vaca fins a pintar-li la bandera catalana. El que no entenc és qui pagava la mà d'obra per tornar a deixar el "Toro" negre. Que jo sàpiga això ja no és un cartell publicitari sinó un "element integrador del paisatge urbà" (sic).

Felicitó a tota la gent del Bruc per la seva tasca, em fa una gràcia quan veig des de la N-II (a la baixada abans del Coll del Bruc) la indicació "Espanya a 450 Km". De nou és un cartell que es va repintant, però la insistència de la gent de la zona mereix la meua felicitació. Sí senyor.

I una cosa: si el tornen a aixecar, no crec que costi gaire tornar-lo a fer caure.

[Respondre]

Òndia!, jo també he vist aquest rètol on hi diu "Espanya 450 km" i el trobo collonut. El primer cop que el vaig veure em vaig quedar bocabadat de plaer! ;)) Sí senyor, ja el poden repintar, que això rai no costa res tornar-lo a fer!!

Pel que fa al toro, ja ho diu la dita: tot el que puja baixa. O no?

Comentari

Ei companys, el cartell deia "Espanya 140 km" que és la distància aproximada que separa la població del Bruc de l'últim poble de la Franja de Ponent pertanyent als Països Catalans.

Per desgràcia però aquest cartell, que era el 3er cop que es repintava, ha estat desmuntat per funcionaris espanyolistes de carreteres, els mateixos que havien anat tapant la pintada.

SI TÚ L'ESTIRES FORT PER AQUÍ, I JO L'ESTIRO FORT PER ALLÀ SEGUR QUE TOMBA! Ω

Anoia (Països Catalans)

S A V I L E T A

Fa 50 anys que la família d'en Damià Ribot regenta el Cafè Aldeana a sa Vileta. Despatxa menús a 6 €. Tel. 971 798 621

Fa 27 anys que n'Antoni Serra, a qui ajuda el seu fill Paqual va obrir el Taller sa Vileta al carrer Belchite del poble. Tel. 971 793 211

Fa 3 anys que en Rafel Verger és el president de la Associació de pensionistes i jubilats de sa Vileta. Una associació que té 22 anys i 1.001 associats. Moltes activitats, festes i excursions. Tel. 971 793 335

Fa mig any que na Cati Rosselló regenta la Merceria s'Olivera a la Plaça de sa Vileta. Tel. 871 950 820

Fa 20 anys que na Maria J. Verger a qui veiem en na Kufa, regenta el botiga de confeccions Maria José a la Plaça de son Xigala de sa Vileta. Tel. 971 799 760

Fa 2 anys que na Margalida Thomàs regenta el Bar Àfrica a la Plaça de son Xigala. Te obert els horabaixes i fins a mitjanit. Tel. 971 917 386

Fa 3 anys que na Vanessa Romero regenta el Bar La Peña a la Plaça de son Xigala. Tel. 971 609 449

Fa un any que na Sónia Càceres regenta la Perruqueria Due a la Plaça de son Xigala. Tel. 971 790 358

Fa 20 anys que les germanes Fernández obren la Perruqueria Pili a son Roca. Tel. 971 791 708

Fa un any que na Kati Mañas ho obert la botiga Ganga 100 a son Roca. Tel. 635 535 912

Fa 20 anys que en Ricard Garrigues d'Alcira (València) regenta el Taller Garriques de Xapa i Pintura a sa Vileta. Tel. 971 793 570

Fa mig any que na Mercè Prados regenta la Perruqueria canina i felina POPIS a son Rapinya. També té accessoris, pinsos i plantes. Tel. 971 793 428

Sadam, els mitjans i nosaltres: Comprove els seus coneixements

MICHEL COLLON

En 1991 tant els mitjans d'Europa com els d'EUA es van fer ressò d'un cúmul de mentides mediàtiques destinades a convèncer a l'opinió pública perquè donés suport a la guerra contra Iraq.

Avui, diversos governs europeus s'han distanciat de la tàctica de Bush. No obstant això, ¿ens estan dient actualment tota la veritat els mitja europeus? Han sotmès a avaluació crítica tota la informació repetida des de fa dotze anys?

Test-Mitja.

1 «Es va castigar Sadam des del moment en què va envair Kuwait en 1990.»

O VERTADER O FALS

2 «Sadam és l'únic responsable de la cruenta guerra iran-iraquí (1980-1988).»

O VERTADER O FALS

3 «Sadam gassejà voluntàriament a 5.000 civils kurds en Halabja.»

O VERTADER O FALS

4 «Sadam posseeix les armes més perilloses del món (Bush, gener del 2003).»

O VERTADER O FALS

5 «Occident ha d'eliminar a Sadam perquè és un tirà.»

O VERTADER O FALS

6 «Sadam no podria ser un model de societat.»

O VERTADER O FALS

7 «Sadam ha sigut un instrument d'EUA. En absolut cal considerar-lo anti-imperialista.»

O VERTADER O FALS

8 «Però, amb tot, estaria bé desfer-se de Sadam.»

O VERTADER O FALS

9 «Amb tot, és impossible recolzar Sadam!»

O VERTADER O FALS

10 «Finalment, no hem de dir "Ni Bush, ni Saddam"?»

O VERTADER O FALS

1 «Es va castigar Sadam des del moment en què va envair Kuwait en 1990.»

FALS: El Congrés d'EUA havia decidit l'embargament contra Iraq en 1989, després que Sadam fes una crida a tots els països d'Orient Mitjà a unir-se per a augmentar la seua independència enfront d'EUA.

Per què els mitja occidentals van ocultar acuradament la història de Kuwait? Aquest país sempre havia format part d'Iraq. Però els colonialistes britànics el van separar en 1920 «per a debilitar

a Iraq i privar-li de la seua sortida al mar» (carta del governador britànic de l'època): Cap país de la regió va reconèixer aquesta separació. I tots els règims iraquians successius han tractat de recuperar aquesta província perduda.

2 «Sadam és l'únic responsable de la cruenta guerra iran-iraquí (1980-1988).»

FALS: en efecte, desgraciadament Sadam va desencadenar aquesta guerra després d'una sèrie de provocacions iranians, entre altres, l'intent d'assassinat de Tareq Aziz. Però va ser Jomeini el qui va rebutjar un acord de pau i qui va fer que la guerra durés vuit anys.

Però el més important d'açò és l'estratègia diabòlica d'EUA: dividir i vencer. El ministre nord-americà Kissinger deia que esperava que aqueixa guerra «dure el major temps possible i que hi haja el nombre més gran possible de morts en ambdós bans».

De fet EUA mai ha tolerat que un Estat d'Orient Mitjà dispose de mitjans de resistir-se a Israel, i han atacat Iran, Líban, Síria, Líbia, als palestins... I Iraq, fidel suport dels palestins.

3 «Sadam gassejà voluntàriament a 5.000 civils kurds en Halabja»

DUBTÓS: Recordem les nombroses mentides mediàtiques llançades en 1991 quan EUA i Europa van atacar Iraq: les incubadores que suposadament havia robat l'exèrcit iraquí a la ciutat de Kuwait, la marea negra atribuïda a Sadam, però que en realitat va ser obra de l'exèrcit nord-americà, suposades tortures als pilots occidentals presoners, la xarrameca sobre el «quart exèrcit del món» presentat com una amenaça per a tots nosaltres... Tot açò s'ha enfonsat (vegeu el llibre Ull amb els mitja! Les mentides mediàtiques del Golf, Editorial HIRU)

En relació a Halabja, en el New York Estafes del 31 de gener del 2003, Stephen C. Pelletiere, responsable de la CIA encarregat de seguir aquesta guerra i professor en el US Army War College, va desmentir Bush indicant que aquest ús de gas 1º va ocórrer per error durant una batalla entre l'exèrcit iraquí i l'iraní. 2º Sobretot, va indicar que gairebé segur era obra de l'exèrcit iranià, l'únic que posseïa el tipus de gas (a base de cianur) utilitzat en aquest lloc.

La seua conclusió: «Potser hi ha justificacions per a invadir Iraq, però Halabja no és una d'elles»

Es pense el que es pense, què es diria si Cuba bombardegés Washington perquè EUA ha comès múltiples crims de guerra, ha tractat d'assassinar a Castro, d'envair l'illa i acumula en ella armes de destrucció massiva en Guantánamo?

4 «Sadam posseeix les armes

més perilloses del món (Bush, discurs de l'Estat de la Unió, 2003)

FALS: Israel posseeix 200 caps nuclears, il·legal i clandestinament, i rebutja qualsevol inspecció. Ha empresonat a Mordechai Vanunu, enginyer israelià que va tenir el valor de revelar l'existència d'aqueixos arsenals. Heus ací el gran tabú dels mitja occidentals.

Per què s'ha de desarmar Iraq, un Estat sobirà, quan Israel amenaça a tota la regió?

Però el perill major és el propi EUA que ha utilitzat armes nuclears (Hiroshima), químiques (Vietnam - Agent Aurenja) i bacteriològiques (Cuba). Avui, davall el pretext de «amença», es nega a comprometre's a no utilitzar les seues armes nuclears, ni tan sols contra un país xicotet no nuclear. Hitler també es deia «amençat» per Polònia.

Afegim que ni tan sols en 1991, quan va ser atacat per occident, Sadam va utilitzar les seues armes químiques.

5 «Occident ha d'eliminar a Sadam perquè és un tirà.»

Hipòcrita: EUA ha recolzat i recolza als pitjors dictadors del planeta:

Mobutu, Pinochet i tots els dictadors d'Amèrica del sud, els generals turcs, etc... Per a servir als seus interessos econòmics.

Al juliol del 2002 una persona pròxima a Bush, el senador Lloc, va definir el vertader objectiu d'EUA: «Anem a administrar el negoci de petroli, anem a guanyar diners i això servirà per a reconstruir Iraq perquè aquí hi ha diners.» (Comitè d'Assumptes Exteriors del Senat nord-americà, 31 de juliol del 2002).

Esso, Shell i BP figuren al cap de la llista de les multinacionals.

Abans de 1958, elles van colonitzar i van saquejar Iraq. Expulsades del país per una revolució d'alliberament nacional, mai han deixat de voler recuperar les seues reserves d'or negre del món. I d'expulsar a la competència francesa (Total) i russa (Lukoil).

Washington vol a tota costa exercir un complet xantatge sobre l'aprovisionament energètic dels seus rivals: Europea i Japó.

EUA és una economia en fallida: les seues exportacions són inferiors a les seues importacions en 450.000 dòlars a l'any. Es manté només gràcies als préstecs alemanys i japonesos. I confiscant el petrodòlar d'Orient Mitjà gràcies als emirs i xeics corruptes que imposa en els Estats titelles del Golf.

6 «Però Sadam no podria ser un model de societat»

RESPOSTA: Sadam representa a la burgesia iraquiana nacionalista que va expulsar al colo-

nialisme britànic en 1958. Aqueix títol presenta dos aspectes:

D'una banda, no constitueix un «model de societat» per als qui preconitzen una societat socialista i democràtica com l'únic mitjà d'assegurar el benestar de tota la població.

Però el balanç és molt més positiu comparat amb altres règims d'Orient Mitjà: en compte de lliurar els petrodòlars a les multinacionals nord-americanes, les ha utilitzat - i el reconeixen tots els observadors occidentals - per a desenvolupar l'ensenyament, la sanitat i, en general, l'economia del seu país.

Iraq és també l'únic país laic d'Orient Mitjà. No és rar veure en les seues administracions a dones dirigint a homes. Comparat amb els països veïns...

7 «Sadam ha sigut un instrument d'EUA. En absolut cal considerar-lo un antiimperialisme»

RESPOSTA: Cal partir dels fets, de la realitat econòmica.

L'empitjorament de la crisi i de la guerra econòmica empeny a les multinacionals dels països rics a no deixar ni tan sols les molles del pastís a les burgesies del tercer món. Tracten de controlar completament als països estratègics, les seues empreses i les seues matèries primeres.

Per a sobreviure, aquestes burgesies locals amb freqüència no tenen una altra sortida que oposar-se a l'imperialisme. La seua resistència té l'efecte d'arrossegar a la lluita a poblacions més àmplies. Ara bé, per a resistir a l'amenaça planetària que representen avui EUA i els seus aliats, als pobles li interessa que el front antimperialista sigui el més ampli possible.

Quina és avui la contradicció principal d'Iraq? La que oposa a aquest país a l'amenaça d'ocupació imperialista. Qui posa en primer pla una altra contradicció, la contradicció entre la burgesia iraquiana i la seua població, fa el joc a Bush.

Imaginen un home i la seua dona en plena disputa. Arriba un bandit que vol apoderar-se de les seues propietats i comença a prendre foc a la casa. Quina és la tasca prioritària, continuar la disputa o apagar l'incendi?

8 «Però, amb tot, estaria bé desfer-se de Sadam.»

RESPOSTA: Bé per a qui? Actualment, Sadam representa la independència del seu país, el dir, la negativa a donar el seu petroli gratis a les multinacionals. Qualsevol dirigent «important» - ja siga per les bombes o pel xantatge - serà un titella. Dir «hem de substituir Sadam» equival, en l'actual relació de forces, a deixar fer a les classes dominants d'EUA i d'Europa.

Substituir els rebels per titelles és una estratègia global de la recolonització.

Condoleezza Arrisse, ministra de Bush, va declarar: «Tant l'Iraq de Sadam com els palestins d'Arafat necessiten nous dirigents (...) capaços de dirigir una reformes com les de Sèrbia i d'Afganistan».

Vegem els resultats... A Afganistan, deu ministres de quinze tenen passaport d'EUA i el president Karzaï és un vulgar empleat de la multinacional petrolífera nord-americana Unocal. A Sèrbia, el preu del pa ha passat de quatre a trenta dinars; el de l'electricitat s'ha multiplicat per quatre, privant així d'electricitat i, per tant, de calefacció, a 170.000 famílies només a Belgrad. El FMI va exigir 800.000 acomiadaments abans de privatitzar tot al servei de les multinacionals.

Els «dirigents democràtics made in USA» són la recolonització del món, despietada amb els treballadors i els seus paisans.

9 «Amb tot, és impossible recolzar Sadam!»

RESPOSTA: Per a qualsevol antiimperialista, la primera qüestió és: cal fer el que siga, sí o no, per a impedir que EUA domine completament el món? Resposta: sí. Perquè si es deixa que la relació de forces es deteriore al seu favor, un nou feixisme amenaça a tots els pobles del món.

Quan Hitler i Mussolini amenaçaven al món, va caldre recolzar a quants se'ls resistien. Inclòs, per exemple, el dictador etíop Haile Selassie que s'oposava a la invasió italiana.

Així doncs, cal recolzar la resistència del poble iraquí i dels seus dirigents contra la invasió? La resposta és igualment sí.

Després d'Iraq, Bush atacarà Iran, Síria, fins i tot Aràbia Saudita.

Si Washington controla totalment Orient Mitjà (i les altres grans regions estratègiques: Àsia central, Caucas, Àfrica central, el Maghreb, nord d'Amèrica, del sud...), la relació de forces serà menys avantatjosa per a les pròximes guerres planificades per Bush.

I quan EUA ocupa una regió, les condicions de la lluita es fan molt pitjors per a tots els pobles, ja es tracte de la lluita pel dret a menjar, de la lluita per la democràcia, pel mediambient o la solidaritat dels pobles. Una ocupació militar nord-americana és la pitjor catàstrofe, tant per a aqueixos pobles com per a la relació de forces internacional. Si els dirigents iraquians resisteixen a l'imperialisme nord-americà, és quelcom bo per al seu poble? Sí.

Un comunista iraquí va fugir de Sadam i va adoptar la nacionalitat algeriana. Va tornar a l'a-

bril del 2002 amb la nostra missió de "Inspectors de pau", i va ser molt clar: «Avui, el meu deure en tant que comunista és defensar al meu país i les seues matèries primeres enfront d'EUA. Amb l'actual règim si és necessari. Una vegada descartada l'amenaça, serà el poble iraquià qui decidisca si cal transformar aquest règim o substituir-lo. Quan els països rics decideixen per nosaltres, això és paternalisme colonial.»

Els països imperialistes preconciben al supressió de la sobirania dels Estats del tercer món per a justificar les seues ingerències interessades i poder amenaçar a qualsevol poble que es resista a la seua globalització.

Però el dret a la sobirania és un èxit de la lluita anticolonial i cal preservar-lo.

Per aqueixa raó l'interès global dels pobles és recolzar als països i als dirigents que resisteixen al domini d'EUA. El que no implica aprovar totes les seues accions passades o presents, ni la resta dels seus programes polítics. Però portar a col·lació aquestes crítiques en el moment en què Bush tracta de posar a l'opinió pública en el seu favor és contraproduentiu.

10 «Finalment, l'única posició possible és "Ni Bush, ni Saddam"!»

RESPOSTA: Això és el que

des de fa dotze anys diu la tendència dominant en l'esquerra, amb unes conseqüències molt negatives.

En 1991, ja davall la consigna 'ni Bush, ni Saddam', van recomanar, no la guerra, sinó l'embargament contra Iraq. En realitat, una altra forma de guerra: dins de poc hi haurà dos milions de víctimes.

En 1995 i 1999, amb 'ni OTAN, ni Milosevic' van aprovar (i fins i tot a vegades van reclamar) els bombardeigs de l'OTAN, preludi de la imposició d'un govern del FMI i de l'ocupació de Kosovo per part de l'OTAN. Aquest viu avui davall el terror de la màfia albanesa i la neteja ètnica de totes les minories nacionals: serbis, gita-

nos, jueus, musulmans, turcs, etc.

En 2001, amb 'ni Bush, ni els talibans, van tancar els ulls davant de l'ocupació neocolonial d'Afganistan, l'objectiu dels quals era construir un oleoducte nord-americà i instal·lar bases militars en el cor d'Àsia central. També s'ha sentit amb freqüència 'ni Sharon, ni Arafat'...

Demà, encara se sentiran els 'ni, ni quan Washington atac Iran, Corea, Colòmbia (ja ha començat), Filipines o altres països. Sempre amb pretexts humanitaris, sempre amb mentides mediàtiques per a demonitzar als qui es resistisquen.

És el moment de tornar a la verdadera posició fonamental de l'esquerra, que en primer lloc ha de

ser anticolonialista: no equiparar agressor i agredit, desemmascarar la propaganda de guerra i les mentides mediàtiques de les classes dominants i, sobretot, denunciar els interessos econòmics ocults darrere cada guerra.

L'única posició antiimperialista conseqüent és rebutjar la guerra global i recolzar la resistència dels pobles. El 'ni, ni condemna a la paràlisi. El 'ni, ni impedeix ampliar i unir la resistència a l'imperialisme d'EUA. Ω

(Traducció del francès a l'espanyol: **Beatriz Mora-les Bastons**)

(Traducció al català: **ANNA notícies**)

Cinc festius, una aposta pel nostre comerç

L'aplicació de la Llei de Comerç de les Illes Balears ha patit, aquests dies, un nou atac per part del Govern estatal. La delimitació d'obertura de cinc festius ha sofert un requeriment de nul·litat per part del Govern del Partit popular. Així, es vol aturar el que s'ha acordat amb consens, a través de tots els sectors implicats en l'activitat comercial al nostre país. Un cop més a la llibertat d'exercir les nostres competències en matèria d'ordenació del comerç interior que ens dóna l'Estatut d'Autonomia.

El debat sobre el nombre de

festius s'emmarca dins un context més ampli, el de la liberalització dels horaris, que també s'ha anunciat des de Madrid. La desregularització dels horaris comercials comporta unes regles de joc davant les quals el comerç tradicional, conformat bàsicament per autònoms, no pot competir. Amb això els obliguen a obrir més hores, amb la contractació de personal extra que això suposa, fet que resulta antieconòmic. I, a sobre, més hores d'obertura es resol, en el millor dels casos, amb el pagament d'hores extres, debilitant el dret al descans del treballador.

D'una banda, no deixa de

resultar curiós que el requeriment del "Gobierno" sigui un acte paral·lel a la presentació d'un recurs per part de la patronal de les grans superfícies, Anged. No és cap fet aïllat, ni que vengui de nou. D'això hi ha un precedent que evidencia quina és la política comercial del partit del senyor Aznar. Així, quan s'aprovà la Llei de Comerç -resposta a una reivindicació de 25 anys!!- el Govern del senyor Aznar ja s'alineà amb les tesis de les grans superfícies. Recorregué els mateixos deu punts que la gran patronal, que són la columna vertebral de la llei.

Així les coses, som davant una

nova invasió de les competències del nostre govern i davant una nova agressió cap al model de societat que volem. En el nostre model comercial, els dies festius són inhàbils des del punt de vista comercial. No volem ser una societat 100% consum, en què l'oci vagi lligat indissolublement a les compres, sinó que apostam per una nova cultura del consum, i feim una aposta per la família i l'aprofitament del temps lliure en activitats relacionades amb l'enriquiment personal i col·lectiu. És ben hora que es defineixin les fites i que si tenim les competències en cap matèria, les hem de poder exercir a tots

els efectes.

Un altre dels aspectes que no es tenen clars a la llunyana capital de l'Estat és la insularitat. Les característiques del nostre teixit comercial, social i econòmic evidencien la necessitat d'una normativa pròpia, alhora que contrasten amb l'ordenació de grans extensions que es pretén des de Madrid. El nostre teixit comercial, basat en la petita i mitjana empresa, ha de menester unes regles clares per desenvolupar la seva activitat dins un marc segur i estable. Ω

Antònia Allés Pons,

Directora General de Comerç

La Botica (científica) de la padrina

Sabíeu que menjar peix blau (sardina, barat, tonyina...) pot millorar la simptomatologia dels atacs d'asma?

Idò sí, amics, a vegades no cal atipar a la gent de medicaments perquè estigui millor.

La broncoconstricció que provoca l'atac d'asma es desencadena per l'alliberació d'histamina per part dels mastòcits quan aquests entren en contacte amb l'al·lergen a través de les IgE de membrana. L'acció de la histamina, però, és curta i els encarregats de mantenir la broncoconstricció són els leucotriens que sintetitza el mastòcit.

El que fan els cortis és impedir que el mastòcit faci leucotriens i per això van bé per l'asma. Hi ha, però, una manera més natural d'evitar que els leucotriens actuïn.

Bàsicament hi ha dos tipus de leucotriens: els de la família 4 i els de la família 5. Que tinguem els uns o els altres depèn de l'àcid gras de membrana del qual provenen (àcid araquidònic els de la família 4 i àcid eicosapentaenoic els de la 5).

La proporció d'araquidònic i eicosapentaenoic que hi ha a la membrana del mastòcit depèn dels àcids grassos que mengem. Com més fulles verdes, algues i peix blau mengem, més àcid eicosapentaenoic formarem i per tant tindrem més leucotriens de la família 5.

La gràcia de tot aquest rollo és que els leucotriens de la família 5 són menys dolents que els de la 4; o sia que són menys broncoconstrictors, menys mucosecretors i no augmenten tant la permeabilitat dels vasos. En resum: les crisis d'asma en els que mengen tot allò són molt menys greus.

Font d'informació: **Dr. Segura**

DITES RELACIONADES AMB EL VI

Oli i vi, remei diví.

Oli vell i vi novell.

Oli, porc, vi i amic, és millor com més antic.

Oli, vi i amic, el millor és el més antic.

Omple més que un got de vi, l'aigua de can Castellví.

On el vi regna el secret no dura.

Or, vi i amic, vell; casa, barca i dona, nova.

Ou d'una hora, pa d'un dia, vi d'un any, dona de quinze i amic de trenta.

Pa d'ahir, carn d'avui i vi vell fan bon ventrell.

Pa d'ahir, vi d'un any i carn ben amanida fan bona vida.

Pa d'enguany i vi d'antany, les forces al cos augmenten.

Pa de blat, llenya d'alzina i vi de parra aguanten la casa.

Pa de casa i vi de casa i faràs casa.

Pa de dos i vi de tres.

Pa de fleca i vi de taverna ni atipa ni governa.

Pa de fleca i vi de taverna, la casa mal governa.

Pa fa carn i vi fa sang.

Pa i vi fan millor camí que home garrit.

Pa i vi fan sagí.

Pa i vi, un any per tu i un altre per mi.

Pa mudat i el vi usat.

Pa negre i vi verd aguanten la casa.

Pa per pa i vi per vi i no enganyaràs el teu veí.

Pa pesat i vi mesurat, aviat és acabat.

Pa que sobri, carn que abasti i vi que no falti.

Pa tou i vi vell fan tornar jove el vell.

Pa, de dos dies; vi de tres i de dona cada mes.

Pa, pernil i vi vell inflen la pell.

Pa, vi i carn fan bona sang.

Parra que brota a l'abril, poc vi al barril. Ω

Debat

Ra: >Tot aquest brogit sobre la guerra, serveix com la prova del cotó fluix per a observar fins a quin punt n'està de desconcertat el catalanisme.

J: Sí, el catalanisme duu de costera cap avall d'ençà fa poc més de 10 anys.

Culpes? A repartir:

1) Una extrema esquerra -que pretén acaparar sectàriament l'independentisme militant- viciosament ignorant, seguidista del jacobinisme, nacionalment inepta i intel·lectualment fòssil.

2) Un centre-dreta còmode i/o covard, profundament aburgésat i sense fe ni iniciativa, de tendències totèmiques i regionalistes (i em referesc a l'independentisme sociològic de centredreta, votí o no CiU).

Ra: > Lluny de tenir un criteri propi enfront un esclat de suposat pacifisme -tenyit fortament de demagògia, falsedat, manipulació i contradiccions- s'afegeix acríticament a un corrent que d'altra banda en el fons em dona la impressió que li va a la contra. El catalanisme crec que s'està llençant blocs de formigó a la teulada.

J: De contradiccions pertot en trobaràs, però en aquesta crisi no crec que el pacifisme en tingui més que els bel·licistes. En tot cas el pacifisme és un moviment molt variat i complex, difícilment etiquetable en conjunt.

Jo no sóc cap pacifista a ultrança -abans que pacifista sóc segurament demòcrata-, però una cosa són les modes del moment i una altra q la cosa estigui malament. Entre altres coses aquesta onada pacifista pot ser útil a Catalunya per desempallegar-nos del llefiscós neofranquisme del tirà psicòpata Aznar, que no és pas poc.

Ra: >Un estat com l'Iraq, no hauria de fer gens de llàstima, qualsevol intent d'acabar amb un dictador hauria de ser aplaudit per la gent demòcrata.

J: Ni els Estats ni els dictadors em fan llàstima, però les víctimes civils sí. I supòs que a tu també.

Ra: >Quin profit en treu el catalanisme oposant-se a una guerra llunyana i de la qual en poden sortir beneficiats de retruc

companys de viatge com són les diverses minories fins ara esclafades pel règim d'en Saddam.

J: Sovint en discussions per Internet m'han acusat d'estupideses tals com de ser jo un "bushista", cosa que evidentment no sóc de cap manera -ni essent-ho tindria temps de plantejar-me aquesta mena de pardalades que em solen atribuir els censors fanàtics del pensament políticament correcte i els gauchistes primitius malalts d'americanitis.

Sempre he repetit de moltes maneres aquest missatge: que els catalans hem de saber tenir un enfocament internacional propi, que els EUA han estat el garant de la independència d'un fum de nacions a Europa, que sense els EUA no tenim res a fer, que l'antiamericanisme que tresca a ca nostra és sovint un odi irracional a una caricatura en fals, etc.

Tanmateix pens que, en aquesta crisi, geoestratègicament, els independentistes hem d'aprofitar-la per atacar el govern neofranquista i racista anticatalà del PP -no pas per fer antiamericanisme, que ni ens va ni ens ve (i que potser ajudarà a la llibertat dels kurds, per cert).

Ra: >No s'ha de perdre de vista que ara per ara l'únic estat que s'ha decidit en més d'una ocasió plantar cara a polítiques genocides d'estat és EEUU. D'altres prefereixen no intervenir mentre és cometen carnisseries, es clar, deuen ser contraris a la guerra (quan volen).

J: Saddam ja era amic d'en Franco, o sia que mira si duu anys al poder comprant armes russes, ianquis, franceses, espanyoles, etc. Quan els ha interessat l'hi han mantingut. Ara, probablement per afers petrolers, ja no els interessa. EUA dona suport a dictadures o democratitzacions segons els convé i segons el partit que hi mana (com fan tots els Estats demoburgesos, altrament)

Ra: >Pau és paz en castellà. 25 años de paz. No totes les paus són iguals. I a l'Iraq amb en Sadam pau és com la paz per a nosaltres.

J: Sí, però una cosa és atacar un dictador i una altra la població civil.

I, a més, ara ens interessa aprofitar el rebuf antiguerres per donar brancam del fort als tirans nazis del PP. Fos una gravíssima errada estratègica desapropiar l'ocasió per donar a aquesta colla d'inquisidors violents una petita part del que es mereixen.

No cal ser antiamericans, està molt bé recordar-se dels kurds, però recordem el més sintètic discurs d'en Macià: "Catalans!: Catalunya!". Ell, com a bon exmilitar, sabé sintetitzar el que cal a l'apardalat i somiatruites catalanam. No perdem de vista aquestes qüestions centrals, sis plau.

No a la "kale borroka" aPPaÑola a l'Iraq! Spain go home!

J: > I, a més, ara ens interessa aprofitar el rebuf antiguerres per donar brancam del fort als tirans del PP. Fos una gravíssima errada estratègica desapropiar l'ocasió per donar a aquesta colla d'inquisidors proviolents una petita part del que es mereixen.

Ra: Vist així, certament potser es fa nosa al PP (i en dubto força, ja que crec que precisament l'estratègia d'aquesta gent és crispar la societat) però també et poses al costat dels jacobins francesos.

J: És clar que ara Asnar es fa la víctima perquè han tirat algunes pedres i ous a seus del PP. Com de costum, la violència infantil i gauchista de l'extrema esquerra irresponsable i estúpida sempre els fa el joc, a fi de donar-los arguments gratis, seguir-los el joc i impedir que la gent els doni col·lectivament l'esquena.

Quant a França, si estiguéssim a l'Estat francès l'estratègia hauria de canviar, però a l'Estat espanyol l'estratègia ha de ser donar una tana memorable a l'ultraespanyolisme neofranquista dels Asnar, Oreja i resta de púrria racista.

Si jo fos a Catalunya Nord el que proposaria fos enfocar especialment el tema kurd i lligar-lo al tema de les nacions sens Estat sota el jou gavatx. Però jo no hi sóc.

Per tant per als sudcatalans no és cap qüestió política real, tal com tu la plantejes és sols mera teoria llunyana a qualsevol plantejament del sudcatalanet quotidià, que és el que importa (no té sentit que plantejem aquestes qüestions d'una manera teoricista i escolàstica, metafísica, sinó per a l'acció política real per al català real, no pas per a entelèquies mentals).

En cap cas, però, no hem de fer cap antiamericanisme de fons. Puntualment jo faria sàtira antiBush al sud dels Pirineus car ens és rendible políticament a hores d'ara.

Jo no centraria pas la campanya en cap rutinari i poc imaginatiu "No a la guerra", ni molt menys en antiamericanisme -si bé crec que en aquest cas, igual que al Vietnam, s'estan lluint i crec que la pagaran cara- sinó que transformaria l'onada per practicar-hi surf i passar per damunt de la crueltat extremista del PP com en un tsunami.

J: > No cal ser antiamericans, està molt bé recordar-se dels kurds, però recordem el més sintètic discurs d'en Macià: "Catalans!: Catalunya!". Ell, com a bon exmilitar, sabé sintetitzar el que cal a l'apardalat i somiatruites catalanam. No perdem de vista aquestes qüestions centrals, sis plau.

Ra: No hi veig gaire la relació amb en Macià en aquest afer. A més a més em sembla que en Macià era força afí als EEUU i alhora més aviat poc bregat en el pacifisme.

J: Les paraules d'en Macià sempre són or perquè pretenien centrar el descentrament polític crònic del catalanam. Vol dir això, ja ho havia dit adés, que, sense caure en cap americanofòbia primitiva i contraproduent, hem de saber jugar les cartes tal com ens vénen i si ara Bush i el nostre depredador Asnar són aliats, és palès que els sudcatalans hem de saber jugar la carta que ens convé aprofitant l'onada pacifista i fent-ne una onada de denúncia contra el feixisme asnarià. Si desapropitem l'ocasió sols quedarà de nou demostrat com en som, d'inútils i estúpids i com som d'afecionats als somnis insolvents, a l'escolàstica erudita fora de la realitat, de l'acció i de la Història. Un cop més. Ω

EL BEL·LICISME I L'ESTAT DEL BENESTAR

Una de les conseqüències més funestes de la criminal guerra de l'Iraq i de l'increment accelerat del bel·licisme és, sense cap mena de dubtes, que tot plegat pot significar una reducció, molt negativa, de l'estat del benestar.

De fet, l'intent, del govern espanyol de fracturar la Unió Europea i d'aïllar els estats que s'han mantingut més fermes i més dignes davant del corollari ultraconservador de Washington, és una manera descarada de voler ferir de mort l'anomenat "model social europeu", i començar a substituir-lo per un sistema plutocràtic, antieuropeu i tercermundista de ruptura del consens social. Hem de pensar que l'anomenat "Eix franco-alemany", més que un espai geogràfic, és una filosofia humanista que dona contingut a les polítiques de protecció social del vell continent, les quals són un element bàsic de la cohesió i la identitat europea. Potser, per aquesta raó, l'actitud d'Aznar, de submissió absoluta als postulats superimperialistes de l'administració Bush va

molt més enllà de la qüestió del "gran calaix de sastre" del terrorisme i s'emmarca en una operació -teledirigida des de la Casa Blanca- que pretén bastir una nova Comunitat Europea, despullada de personalitat política, que sigui simplement una gran zona de lliure canvi i on la qüestió social sigui definitivament anihilada.

En síntesi, que a tots els ciutadans europeus ens hauria de preocupar molt el fet que es pugui entrar en una dinàmica d'un vell continent totalment satel·litzat als dictats dels Estats Units, amb una tecnologia del segle XXI (bastant inútil per la majoria) i amb unes lleis sociolaborals del segle XIX, que poden significar una històrica reculada de la dignitat social i de l'evolució i civilització humana. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

IL·LEGALITATS

Quan la guerra ja és una colpidora i sagnant realitat, quan el nou ordre s'està articulant sobre la arrogància i la mentida. Quan la llibertat es confon amb una injusta i fastigosa plutocràcia. El govern del Partit Popular ens surt amb l'excusa -de molt mal pagador- que les manifestacions i mobilitzacions (que representen gran part del 91 % de la població) són il·legals. Penso que ja n'hi ha prou de jugar amb les paraules; perquè actualment aquests senyors, del que menys poden parlar és de legalitat i de legitimitat. De fet, el suport cec de l'aznarisme, la submissió absoluta de l'executiu del PP a la immoral guerra de la família Bush i el clan petrolier de Texas, és la mare de totes les il·legalitats. Realment, aquests governants tan mortificadors que tenim (i patim de valent), a part de ser uns impresentables, són uns provocadors fins a límits insospitats. Com es pot parlar d'il·legalitats (contra l'oposició lògicament) quan ells s'han carregat la divisió de poders -podem il·legalitzar partits i tancar diaris segons les seves arbitràries conveniències-. Posen en marxa maquinacions contra la immigració, mitjançant detencions il·legals (operació estany), per tal de provocar entre la població autòctona un odi ètnic cap als musulmans. I, el més greu, que per tal de sortir als mitjans de comunicació internacionals, traeixen Europa i intenten fracturar les institucions comunitàries del vell continent. Ω

La Veu dels Jueus dels Països Catalans Renova els nostres dies como a l'antigor Al darrer supervivent

PER R. DANIEL FARHI

Seràs aquell moribund estirat sobre un llit d'hospital a Jerusalem, en una camisa de dormir blanca immaculada, que només deixarà que es vegi, sobre la teva marcida pell, un brut número blau, al teu braç esquerre. Sol, sense família, en la teva semi-inconsciència, les teves oïdes percebran el tornassol d'accents de l'hebreu de les infermeres que discuteixen al passadís. Un cop més ressonaran dintre teu crits aclaparadors en alemany o polonès, d'un kapo brutal, uns crits que no t'hauran abandonat ni un instant, durant els llargs anys de la segona part de la teva vida, la vida de "després".

Seràs el darrer supervivent.

Jo seré allà amb tu, per agafarte de la mà i ajudar-te a franquejar el llindar, darrera passa entre tantes de doloroses. Diré per tu aquell mateix Xemà Israel que els teus entonaren mentre entraven a les cambres de gas. Diré a Déu: "Déu, acull el teu servidor! És el darrer supervivent de tots aquells que varen conèixer l'infern d'Auschwitz! Després d'ell, ni un sol home, ni cap dona sobre la terra no podrà contar el que va veure amb els seus propis ulls. Aquest número d'infàmia desapareixerà junt amb la seva carn. Ja ningú no podrà creure que mai qualcú gosés marcar criatures fetes a la Teva imatge. Déu, acull aquest home que ha sofert, en el seu cos i la seva ànima, més que no hagi pogut suportar cap altre."

Seràs la tendra velleta de comovedor accent ídix. Estaràs retirada en una llar d'ancians de les rodalies de París. Els teus fills i néts t'hauran vingut a veure ahir diumenge. Hauràs passat un bon dia amb ells, en aquesta tardor suau i amable. Com de costum, no hauràs gosat parlarlos d'allò que oprimeix el teu cor des de fa tants anys, des d'aquells dies de tenebres, quan, encara una joveneta que desperta a la vida, t'aparcaren a Drancy i després t'amuntegaren com una mercaderia enviada cap a Auschwitz. Després que, més pura que el diamant, fossis despullada amb impudor, marcada, afaitada, feta servir; després que els teus ulls haguessin vist com la teva mare era portada a la mort, assassinada les teves germanes... No n'hauràs dit res a aquells qui més t'estimes en el món, als membres de la llar que vares reconstruir en tornar d'allà baix. I això no obstant, hauràs repetit aquestes coses fins a la sacietat als altres pensionistes de la residència, que t'escolten entre incrèduls i distrets, sense fer gaire esment als teus catúfols de jaiona polonesa. I després, de sobte, sense que res no ho anunciï, tranquil·lament instal·lada a la gandu-

la, en aquell dolç horabaixa de l'Ile-de-France, s'apagarà la teva llàntia.

Seràs la darrera supervivent.

Jo seré allà al teu costat. Sostindrè la teva mà tèbia i apergamina, coronada d'un estrany tatuatge. Tancaré aquells ulls que, malgrat les joies de la maternitat i de l'avior, sempre hauran tingut davant aquelles imatges paoroses i incommunicables. Li diré a Déu: "Escolta, Déu de tot ésser sofrent, acull amb dolcesa la teva serventa: és la darrera d'aquells dels teus fills que conegueren la pitjor prova que mai hagi conegut cap ésser humà. Ella no abandonà la fe dels seus avantpassats. Ni tan sols va voler dir als seus allò que va viure, de por que no la creguessin, o de por que no et creguessin."

Tu reposaràs sobre un llit luxós, envoltant de ric mobiliari. Criats i majordoms t'envoltaran, caminant amb passes amortides, una presència al capdavant inútil, doncs des del teu coma no podràs ordenar-los res. Infermeres es tornaran per assecarte el front, canviar-te el sèrum, col·locar-te els coixins, en gestos vans i irrisoris. La teva família xiuxiuejarà al llindar de la porta. Un dels teus néts mirarà discretament el rellotge, pensant en la perduda cita amb aquella noia. Tu, presoner de la teva quasi-mort, veuràs com et desfila per davant la vida com una pel·lícula. Oh, com es sorprendrien tots els que t'envolten obsequiosament, que mai no han conegut més que la teva imatge d'èxit social prodigiós, si ara contemplessin aquesta part de tu, per ells ignorada! ¿Serien capaços de concebre que el magnat de la producció, el nom del qual fulgura en enormes lletres en totes les ciutats dels Estats Units, les despeses sumptuoses i la generositat del qual han fet córrer rius de tinta a la premsa sensacionalista, hagi estat mai en un camp de Silèsia, pobre despulla esquelètica, amb un vestit de ratlles, esbraonant-se sota càrregues inhumanes, sucumbint a la més mínima malaltia, amuntecat de sis en sis a lliteres d'una sola plaça, en barracots de sis-cents ocupants?

I aquests a qui has fet hereus d'una fortuna incalculable, sabran fer-la servir per a prendre cura dels mals de la humanitat, per a perpetuar la memòria d'una història condemnada a repetir-se un cop i un altre? Sense tenir resposta a aquestes preguntes, sense recuperar el coneixement per a adreçar un adéu als teus, el cor que batejava amb feblesa s'aturarà definitivament. En alguna part de l'univers, esclatarà la tronadora riota d'un penjat...

Seràs el darrer supervivent.

Jo seré allà, al teu costat. Oblidaré tot el fast del mobiliari que t'envolta per a no veure res més que la teva pobra despulla d'ancià deportat, oficialment traspassat a les 17:48 a Nova York, aquest 14 de setembre de 2003, però realment mort a Auschwitz, fa seixanta anys, quan veié com un S.S. apallissava el seu pare fins a la mort. A través del sostre de vidre, aixecaré els ulls al cel i cercaré aquell Déu que t'haurà donat forces per sobreviure i per construir un imperi. I li diré: "mira, aquest és el darrer d'aquells que hom diu que varen tornar dels camps, però que en realitat mai no en tornaren. Rep-lo, asseu-lo a la teva dreta. Eleva'l més amunt que cap altre, perquè aquí baix ha pagat l'ínic tribut de la crueltat humana, perquè aquests pocs anys de prosperitat material no són res davant dels sofriments que ha suportat aquest Job dels temps moderns."

Tu seràs la Madame Rosa de La Vie devant soi. Estaràs a la darrera escena quan, al fons de la cova, hauràs encès el canelobre de set braços i romandràs envoltada d'esgrogueïdes fotografies de les persones que has estimat, abans que Romain Gary no faci de tu una nina trencada i desfeta. En el deliri de la teva mort propera, tornaràs a veure't filleta de família nombrosa en un vell edifici del carrer Popincourt. La màquina de cosir de ton pare cantava monòtona tot el dia i part de la nit. No hi havia gaire per menjar, però quin goig, aquella munió de germans i germanes jaient estrets per dormir el vespre, després d'haver enretirat els mobles!

A cau d'orella, mormolàveu secrets, d'aquells tan importants per als infants, insignificants per a la gent gran. Anaves a l'escola de la vora. Te'n recordes que un dia varen cosir sobre la teva roba una lletja estrella groga on figurava la paraula "Jueu". Fins i tot vares demanar per què les nenes no portaven escrit "Jueva". I un matí, quan ja anàveu a sortir cap a l'escola, cartipàs en mà, sentíreu com trucaven a la porta. El carter, tan d'hora? Ta mare obrí, i vàreu veure dos homes amb barret, vestits de negre, que us ordenaren que els seguíssiu. Sense temps de fer la maleta, sense respondre a la pregunta: "on ens porteu?", baixàreu un darrer l'altre els quatre esglaons de fusta encerada. A baix, dos agents de policia, amb uniforme i bastó blanc, us esperaven.

Us feren pujar a un autobús amb plataforma que estava aparcada allà mateix. Allà retrobareu alguns dels vostres petits companys de classe. Direcció Drancy, després Auschwitz. Allà et separaren dels teus pares i

germans. Tu i la teva germana fóreu escollides per treballar. Mai no tornares a veure els teus. Embogida i sola, tornares a París. Havies de vendre el teu cos per no conèixer mai més la fam. Vares recollir infants abandonats i els donares una mica de la teva esquincada tendresa. I quan ja no podies moure't, t'ajudaren a baixar a aquesta cova, per a morir-hi jueva.

Seràs la darrera supervivent.

Seré allà amb tu, quan els teus ulls grotescament maquillats s'aculcaran en aquesta vall de misèria. Les espelmes tremoloses il·luminaran aquest decorat insòlit que hauràs fabricat per morir-hi a la teva manera. A Déu, no li diré res. Esperaré que Ell es manifesti per explicar-me el sentit de la teva vida i de la teva mort. Si no em diu res, entendre que davant la immensitat del teu sofriment, la seva paraula ja no tenia sentit.

Siguís on siguís, a qualsevol hora, seré amb tu, darrer supervivent. El teu nom serà Yankele, Maurice, John o Itskhak, Hanalé o Rosa, Joanna o Madeleine; viuràs a Jerusalem o a París, Chicago o Moscou, Southampton o Amster-

dam. Seràs el darrer supervivent i jo seré allà amb tu. T'ho prometo. Prometo ser el record del teu record. Et prometo que allò que ens has recordat no serà oblidat per la consciència humana. Et prometo la última justícia de no deixar que el teu nom i el teu sofriment desaparegui de la història universal. Eres un home sol, una sola dona. I això no obstant, és com si haguessis estat tota una humanitat sofrent. I, com que seràs el darrer, tindrè el deure de recuperar, com qui agafa el testimoni d'una cursa, el teu martiri, no per a revivre'l, sinó per transmetre'l als temps futurs, per a testificar-ne davant de la història a fi que ella no absolgui mai els criminals, per a ensenyar-ho als infants, que esdevenint adults construeixin una societat conscient del seu passat i resolutament encarada a un futur de justícia, de fraternitat i de pau. Amén.

Sermó de Iom ha-Xoà 5752, pronunciat el dijous 30 d'abril de 1992 pel rabí Daniel Farhi, a la sinagoga del Moviment Jueu Liberal de França. Extret de Farhi, D. *Un Judaïsme dans le siècle. Dialogue avec un rabbin libéral*. Ed. Berg. París, 1997. Ω

MANIFEST

Per la llibertat d'expressió, no al tancament d'Egunkaria ::

Davant l'operació policial contra l'únic diari basc escrit íntegrament en èuscar "Euskaldunon Egunkaria", executada per la Guardia Civil, la PLATAFORMA PER L'EGUNKARIA, constituïda el dia 26 de Febrer a Catalunya:

1. Denunciem l'atac directe al dret de la llibertat d'expressió i l'agressió frontal al dret a la informació.
2. Denunciem l'atac contra la llengua, la cultura i la societat basca que suposa el tancament de l'Egunkaria i la detenció de reconegudes personalitats de la cultura basca.
3. Manifestem la nostra solidaritat amb els treballadors i treballadores i lectors i lectores d'"Euskaldunon Egunkaria".
4. Exigim la reobertura immediata i el respecte escrupulós del dret a la presumpció d'innocència de tots els detinguts.
5. Manifestem la nostra indignació davant de les tortures denunciades pels detinguts i exigim l'aclariment dels fets.
6. Informem que en els propers dies iniciarem una campanya de solidaritat i denúncia en defensa dels drets fonamentals a la llibertat d'expressió i informació. Ω

PLATAFORMA PER L'EGUNKARIA

Joan Josep

puigpelut@myway.com

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1558-1560

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

Els capítols de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

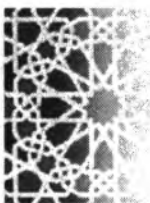
"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enraïnat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat, i l'estim més a mesura que conec millor la submissió del poble a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluits pels ressecs llavis dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1558-1565: Lainez, nou general de la companyia de Jesús, successor de Loiola.

1558-1603: Regnat d'Elizabeth—segurament filla borda d'Anna Bolena—renova el dret de sobirania sobre l'Església, però sense ostentar l'autoritat màxima en temes de doctrina teològica. Amb el suport i consell de Lord Burghley duu una hàbil i astuta política. Ajuda els perseguits calvinistes neerlandesos—súbdits de Felipe II—mentre Castella ajuda els progressivament marginats—i ocasionalment perseguits—catòlics de les Illes Britàniques.

LORD BURGHLEY.

ISABEL DE VALOIS.

a Barcelona—per pressions polítiques, demogràfiques, econòmiques... Tanmateix l'aristocràcia fa ús privat del català (correspondència, testaments...). La correspondència de les autoritats municipals i els diputats del Principat és sempre en català, les converses amb els lloctinents o virreis forasters solen ser bilingües.

Execució de 66 bandolers a Barcelona. El bandolerisme,

que perdura entre el s. XV i el XVII de manera general als Països Catalans demostra fins a on la injustícia, el caos i l'odi poden fer malbé una nació.

Inclusió de les facultats de Medicina i de Dret que, afegides a l'Escola de Gramàtica i Arts, creen l'Estudi General de Barcelona. Creació d'una escola municipal al pati de l'Estudi General barceloní.

Fundació del Col·legi de la Concepció, també dit "Nou", annex a l'Estudi General de Lleida.

València 1559.

Frederic Furiol, valencià, publica "El Concejo y consejeros del Príncipe", dedicat al rei.

Agreujament dels atacs turcs contra la costa valenciana.

Les autoritats municipals mallorquines i alguns nobles s'oposen al virrei Rocafull, però aquest, amb el suport de Part Forana i de la menestralia, imposa nova corporació municipal.

Punt àlgid de la recuperació demogràfica a les Illes.

Aprovada la confraria dels paraires de Sabadell (Vallès Occidental).

El teòleg sard Segimon Arquer visita Gas-

par de Centelles a Pedralbes: possible cercle luterà.

Jaume Rasquín—valencià fill d'un mercader francès—emprèn una expedició a Rio de Plata i hi enrola més de 100 valencians. Un dels expedicionaris, un castellà, fa aquesta observació tan típica de l'etnocentrisme castellà: "Todos o los más valencianos que iban en el viaje eran hombres de bando (=bandolers) y homicidas y fugitivos, excepto algunos caballeros que iban muy honrados, mas al fin son valencianos y de menil condición, porque son de cuadrilla".

Felipe II prohibeix els seus súbdits d'estudiar a universitats estrangeres als seus dominis, com a mesura per evitar el "contagi" protestant.

L'índex de llibres interdicts és imposat pertot als dominis de Felip: molts són segrestats i desapareixen de circulació. Creixent tenebrisme intel·lectual i espiritual.

Primer Sínodo calvinista francès a París: aproven la "Confessio Gallicana". Els Bourbon i els Châtillon, destacats nobles, es fan hugonots. Els hugonots (confederats) adquireixen entitat política.

Jurament de Supremacia i Acta d'Uniformitat: Ratificació de la Litúrgia Anglicana.

8-9-1559: Felipe II torna a la Península.

18-8-1559: Mor Pau IV, papa integrista que havia manat cremar vives una bona colla de bruixes a Bolonya, "marrans" (jueus hispànics) i que creà el call (pogrom) de Roma.

11-1559: El pare Bartomeu Casaus, davant la implacable persecució de la censura castellana, fa intents desesperats per servir intacta (sense "reescriptura") la seva Història General de les Índies.

19-11-1559: Promulgació de noves ordenances de l'Estudi General barceloní.

26-12-1559: Giovan Angelo di

PAU IV

BARTOMEU CASAUS.

Medici, nat el 1499, de la branca milanesa dels Medicis, és elegit papa com a Pius IV. No pertany ni a la facció dels Habsburg ni a la francesa: un altre papa italià però dels dominis de Felipe.

1559-1565: Gran guerra naval de Felipe II contra els turcs, darrera fase de l'agressivitat otomana a la Mediterrània: a muntó incursions pirates a les costes peninsulars, amb fugida massiva de moriscs, atonyinats per la inquisició i pel racisme temorenc dels colons catòlics.

Papat del milanès Pius IV (Giovan Angelo di Medici): més nepotisme familiar, però amb una certa benevolència, lluny de l'esperit ultrainquisidor de Pau IV.

1559-1560: François II (15 anys) casat amb Maria Estuard, reina catòlica d'Escòcia, és dominat pels Guisa (catòlics i parents de sa muller). Una mena de curiosa reproducció catòlicomatriomonal França-Escòcia del que havia fet poc abans Felipe amb Anglaterra.

Intervenció anglesa dins Escòcia a favor de la noblesa calvinista.

FRANÇOIS II

1559-1567: Margarida de Parma, regent de Felip per a Flan-des: Política contemporitzadora. El rei hi restringeix llibertats polítiques i religioses.

1559-1584: Construcció del tètric palau-Monestir d'El Escorial, d'on s'inspirarà l'arquitectura oficial franquista. Hi jeuen dues dinasties de reis de Castella, la majoria dels quals han maldat obsessivament per anorrear Catalunya, a causa de les lleis parlamentàries catalanes, contràries a llur despotisme altiplaner absolutista.

Tomba dels pares de Felipe II a El Escorial.

6-1-1560: Coronat el nou Papa Pius IV. Comença amnistiant víctimes de Pau IV, integrista, impopular i antiHabsburg, i condemnant-ne familiars.

1560: Els pirates ataquen Eivissa.

Pius IV nomena **arquebisbe de Tarragona F. Loazes**, antic conseller antiagermanat i fiscal de la Inquisició

a València, un falcó de debò a la mida de la política reial castellanista tot controlant l'Església Catalana, a fi d'estovar la Confederació Catalanoaragonesa.

L'humanista Antoni Roca fa estampar les obres d'Ausiàs Marc.

L'engròs de la conquesta d'Ameríndia per Castella ja és acabat, **comença l'època fonamentalment colonitzadora** a fi de fer estrangers els indis a llur mateix país. Els conqueridors són petita noblesa, aventurers, exsoldats, bandolers..., sobretot d'Andalusia i Extremadura al principi (també bascs, més preparats), sovint gent cruel i sanguinària: cerquen àvidament poder i fantàstics tresors (el mític "El Dorado") i tot sota l'excusa de l'expansió del catolicisme -i en estreta aliança amb l'integriste papista. Recruten tropes per llur compte -la Monarquia no té diners per fer-hi gran cosa- i embarquen allò de què han menester. Els "pobladors" o colons han de justificar la racista "limpieza de sangre" oficial a fi de poder embarcar-hi -amb totes les corrupcions previsible, tanmateix-, i **se'n van a Ameríndia massivament d'ençà el 1560**. Quan hi arriben troben uns indis en el neolític fàcilment esclavitzables i manipulables i una llibertat de sexe i violència prou major que a la Península. Si poden, es dediquen a esclavitzar indígenes per fer-los treballar per ells, a cercar tresors i a la "dolce vita", tot formant un monstruós Imperi racista i militarista. De tot plegat els ve l'afecció al ball, a la violència i als cops d'Estat, tan típics d'Hispanoamèrica.

Una expedició castellana provinent del Perú intenta la conquesta d'una àrea amazònica on en comptes de tresors sols troben mosquits, les tropes s'amotinen i maten els comandaments. Llavors, deseixits de l'autoritat, volen tornar-se'n per a una altra empresa fantàstica: emparar-se del Perú. L'embogida tirania del rebel Lope de Aguirre dona la imatge característica del

brutal genocida i cercatresors castellà de l'època i ha generat molta tradició literària i qualque film (com "Aguirre o la cólera de Dios").

La majoria de la noblesa d'Occitània i Navarra i gairebé la meitat del poble són calvinistes (hugonots). Pertot el regne francès un terç de la població s'ha fet protestant, però l'aristocràcia francesa que controla el poder des de París és bàsicament papista.

Tractat d'Edimburg: un consell de nobles assumeix el govern a Escòcia fins que torni la reina, Maria Estuard, amb Francesc II de França, però aquest mor. Fundació de l'Església Presbiteriana (calvinista) a Escòcia.

Mor a Wittenberg pregant perquè "l'Església sia una en el Crist" Philipp Melanchton, "Praeceptor Germaniae", alter ego de Luter, si bé més conciliador i diplomàtic.

PHILIPP MELANCHTON

14-8-1560: Insistència en la Cèdula censora del 21-9-1556 sobre temes americans.

16-9-1560: Reial Cèdula que prohibeix la circulació dels llibres de fray Vicente Palavecino "De jure Belli adversus infidelium" i la segona part de les "Instrucciones sede gobernantis" al nou Regne de Granada. També són segrestats els escrits de Fray Alonso de la Vera

Cruz.

22-12-1560: Un de tants exemples d'"heretges cremats pel "renaixentista" (propaganda espanyola dixit) Felipe II: Julián Hernández "Julianillo", tragner de mercaderies de Ginebra a Sebília, acusat de "luterà" per introduir Bíblies en castellà, és cremat a la foguera, a Sebília.

1560-1561: Els de Felipe II conquesten per una anyada l'illa berber de Gerba, possessió temporal dels catalans durant l'Edat mitjana.

1560-1565: Gran reorganització del Consell d'Aragó.

Poderós desplegament de la força otomana, amb atac contra Gerba i Orà, i el setge de Mers-el-Kbir.

1560-1574: El successor de François II encara és més jove (10 anys), sota la regència de sa mare, Caterina de Médicis, la qual s'aprofita l'antagonisme entre els protestants Bourbons i els catòlics Guise.

1560-1621: Guerres de França contra la resistència occitana-hugonota al Bearn i a la Gascunya.

Response to a Parliamentary Delegation on Her Marriage, 1559

Elizabeth's response to a delegation from Parliament who petitioned her to marry soon, and not to marry a foreigner. The delegation wanted to be sure of the succession by her having a male child, and they wanted it to be English through and through, so that no foreigner would have a claim to the throne (she was under pressure to marry her sister's widower, Philip of Spain).

As I have good cause, so do I give you all my hearty thanks for the good zeal and loving care you seem to have, as well towards me as to the whole state of your country. Your petition I perceive consisteth of three parts and my answer to the same shall depend of two.

And to the first part I may say unto you that from my years of understanding since I first had consideration of myself to be born a servitor of almighty God, I happily chose this kind of life in which I yet live, which I assure you for my own part hath hitherto best contented myself and I trust hath been most acceptable to God. From the which, if either ambition of high estate offered to me in marriage by the pleasure and appointment of my prince whereof I have some records in this presence (as you our Lord Treasurer well know); or if the eschewing of the danger of my enemies or the avoiding of the peril of death, whose messenger or rather continual watchman, the prince's indignation, was not a little time daily before my eyes (by whose means although I know or justly may suspect, yet I will not now utter, or if the whole cause were in my sister herself, I will not now burden her therewith, because I will not charge the dead); if any of these, I say, could have drawn or dissuaded me from this kind of life, I had not now remained in this estate wherein you see me. But so constant have I always continued in this determination, although my youth and words may seem to some hardly to agree together, yet is it most true that at this day I stand free from any other meaning that either I have had in times past or have at this pre-

sent; with which trade of life I am so thoroughly acquainted that I trust God, who hath hitherto therein preserved and led me by the hand, will not now of his goodness suffer me to go alone.

For the other part, the manner of your petition I do well like of and take in good part, because that it is simple and containeth no limitation of place or person. If it had been otherwise, I must needs have misliked it very much and thought it in you a very great presumption, being unfitting and altogether unmeet for you to require them that may command or those to appoint whose parts are to desire, or such to bind and limit whose duties are to obey, or to take upon you to draw my love to your likings or frame my will to your fantasies; for a guerdon constrained and a gift freely given can never agree together. Nevertheless if any of you be in suspect, that whensoever it may please God to incline my heart to another kind of life, you may well assure yourselves my meaning is not to do or determine anything wherewith the realm may or shall have just cause to be discontented. And therefore put that clean out of your heads. For I assure you - what credit my assurances may have with you I cannot tell, but what credit it shall deserve to have the sequel shall declare - I will never in that matter conclude anything that shall be prejudicial to the realm, for the weal, good and safety whereof I will never shun to spend my life. And whomsoever my chance shall be to light upon, I trust he shall be as careful for the realm and you - I will not say as myself, because I cannot so certainly determine of any other; but at the least ways, by my goodwill and desire he shall be such as shall be as careful for the preservation of the realm and you as myself. And albeit it might please almighty God to continue me still in this mind to live out of the state of marriage, yet it is not to be feared but He will so work in my heart and in your wisdom as good provision by his help may be made in convenient time, whereby the realm shall not remain destitute of an heir. That may be a fit governor, and peradventure more beneficial to the realm than such offspring as may come of me. For although I be never so careful of your well doings and mind ever so to be, yet may my issue grow out of kind and become perhaps ungracious. And in the end this shall be for me sufficient, that a marble stone shall declare that a Queen, having reigned such a time, lived and died a virgin.

And here I end, and take your coming unto me in good part, and give unto you all eftsoons my hearty thanks, more yet for your zeal and good meaning than for your petition.

On Religion, 1559

The next document, also from 1559, is a reply to some English Bishops who wanted to continue Mary's pro-Catholic policies. They maintained that her father, Henry VIII had been influenced by heretics to quarrel with the Pope.

Sirs,

As to your entreaty for us to listen to you we waive it; yet do return you this our answer. Our realm and subjects have been long wanderers, walking astray, whilst they were under the tuition of Romish pastors, who advised them to own a wolf for their head (in lieu of a careful shepherd) whose inventions, heresies and schisms be so numerous, that the flock of Christ have fed on poisonous shrubs for want of wholesome pastures. And whereas you hit us and our subjects in the teeth that the Romish Church first planted the Catholic within our realm, the records and chronicles of our realm testify the contrary; and your own Romish idolatry maketh you liars; witness the ancient monument of Gildas unto which both foreign and domestic have gone in pilgrimage there to offer. This author testified Joseph of Arimathea to be the first preacher of the word of God within our realms. Long after that, when Austin came from Rome, this our realm had bishops and priests therein, as is well known to the learned of our realm by woeful experience, how your church entered therein by blood; they being martyrs for Christ and put to death because they denied Rome's usurped authority.

As for our father being withdrawn from the supremacy of Rome by schismatical and heretical counsels and advisers; who we pray advised him more or flattered him than you good Mr Heath, when you were Bishop of Rochester? And than you Mr Bonner when you were archdeacon? And you Mr Turberville? Nay further, who was more an adviser of our father than your great Stephen Gardiner, when he lived? Are ye not then those schismatics and heretics? If so, suspend your evil censures. Recollect, was it our sister's conscience made her so averse to our father and brother's actions as to undo what they had perfected? Or was it not you, or such like advisers that dissuaded her and stirred her up against us and other of the subjects? Ω

G È N O V A

Fa 9 anys que na Lourdes Jiménez regenta la Perruqueria Lourdes al camí dels Reis de Gènova. Tel. 971 700 172

Fa 8 anys que en Xavier Salisbury d'Austràlia regenta el Restaurant sa Fosca a Gènova. Despatxa les tapes variades, les amanides, el pa amb oli... Se menja per una quinzena d'euróns. Els dimecres està tancat. Tel. 971 701 177

Fa 20 anys que en Tomeu Garí de Vilafranca i la seva dona Valèria Bekono regenten el Restaurant sa Ximbomba al camí dels Reis de Gènova. Despatxen el pa amb oli, plats calents i postres casolans. Se potsopar per una quinzena d'euróns. Els dijous hi ha actuacions de jazz. Tel. 639 985 094

Fa 15 dies que en Marc Morey ha obert el Restaurant ses Albergínies a Gènova. Fa cuina mallorquina creativa i suggerències de cuina mediterrània migdies i vespres. Els dimarts tancat. Se menja a la carta per uns 25 €. Tel. 971 404 779

Fa 15 anys que en Joan Alcolea regenta el Restaurant Barranc a Gènova. Despatxa menús a 6'50, a la carta se menja per uns 10 €. Tel. 971 701 93

Fora la bandera espanyola del col·legi de Bellmunt d'Urgell

Des del col·lectiu l'Espenta exigim la retirada immediata del símbol feixista d'ocupació espanyola de l'escola de Bellmunt d'Urgell, un símbol tacat de sang de molts catalans i catalanes que han lluitat per aconseguir la nostra llibertat.

L'Espenta

En aquesta escola cada dia es repeteixen actes que ens recorden temps pretèrits, en que els alumnes eren obligats a cantar el "Cara al sol", amb el braç alçat. Els alumnes son obligats sistemàticament a col·locar als màstils de l'exterior de l'escola, com si d'un estament militaritzat es tractés, la bandera estrangera i imposada per la força, juntament amb la del nostre poble (la senyera catalana). Per si això no fos prou greu, la bandera espanyola dobla en mida a la catalana.

Des de l'Espenta denunciem que amb aquest acte d'imposició el que s'aconsegueix es començar a adoctrinar als joves alumnes des de la més tendra edat a que assumeixin com a seus els símbols imposats per l'estat ocupant i opressor. Entre els quals la bandera i l'escut del Regne d'Espanya així com la monarquia Borbònica,

aconseguint així fer-los individus totalment domesticats, colonitzats i acrítics amb l'actual sistema imposat.

Així es fa cada cop més fàcil la substitució dels nostres símbols pels espanyols, cal recordar les últimes agressions i atacs que a patit i està patint el poble català per l'espanyolisme més ranci i recalcitrant del tàndem PP - PSOE (PSC) amb l'ajuda inestimable de CyU (CiU) cada cop més espanyolitzada. Així cal recordar l'imposició de les E a les matricules, les reformes "educatives" (la LOU a les universitats i la "ley de calidad del enseñamiento" a secundària), la "ley de partidos", el "Plan Hidrológico Nacional", subvenció a la "Fundación Francisco Franco", l'homenatge a la immensa bandera espanyola a Madrid, els atacs contra la cultura i la llengua catalana que va suposar el discurs del rei espanyol el passat 23 d'abril, la negació a tornar els arxius de Salamanca...

No volem que els nostres fills/es - germans/es es tornin a veure obligats/des o induïts/des a portar a cap actes feixistes com aquests.

Creiem que l'escola a de ser un espai de formació de persones crítiques, lliures i justes, volem un ensenyament que eduqui, no que instrueixi.

Volem un ensenyament plenament PÚBLIC, CATALÀ I POPULAR.

Ni a L'ajuntament ni enlloc!

FORA LA BANDERA I ELS SÍMBOLS ESPANYOLS! Ω

ELS LLIBRES DEL SETCIÈNCIES

Brevíssima relació de la destrucció de la Història. La falsificació de la descoberta catalana d'Amèrica. Jordi Bilbeny.

Pròleg de Salvador Cardús. 190 pàgines.

PVP 14,99 euros

Amb "Brevíssima relació de la destrucció de la Història. La falsificació de la descoberta catalana d'Amèrica" en Jordi Bilbeny fa un repàs a una sèrie de documentació relacionada amb la descoberta d'Amèrica, a partir de la qual demostra la manipulació que hi ha hagut en diversos moments de la història, primer dels censors i, posteriorment de certs historiadors, per tal d'enmascarar la catalanitat de la descoberta d'Amèrica a favor de la castellanització d'aquesta.

Al llarg dels vint-i-set capítols que conté l'obra, Jordi Bilbeny ens va encomanant, tal com diu Salvador Cardús en el pròleg "A força de la mentida anem al virus de la sospita", aquestes ganes enormes de descobrir l'autèntica veritat dels fets.

Jordi Bilbeny (Arenys de Mar, 1.961) és llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona i doctorand en Història Moderna a la Universitat de Bracelona. És membre de Junta del Centre d'Estudis Colombins, d'Omnium Cultural.

Ha publicat diversos llibres de poesia, un assaig sobre l'independentisme d'En Joan Salvat-Papasseit i un diccionari pornogràfic en clau d'humor. És col·laborador habitual de diverses revistes. Ω

Els Països Catalans, més i millor connectats

Les Illes, més a prop.

Baleària, l'empresa naviliera més gran del país, segueix creixent a un bon ritme, tant en rutes com en resultats.

Del primer punt, destaquem les quatre rutes d'alta velocitat que ja gestiona i que uneixen Dènia i València amb Palma, Eivissa-Formentera i Alcúdia-Maó, les quals han obtingut un creixement notable.

Si en connexions, Baleària no deixa de mostrar que pot competir amb la gran empresa espanyola Transmediterrània, en resultats econòmics, no ho és menys, ja que en l'últim any ha tingut un milió i mig de passatgers i transportat més de 140.000 vehicles i més de 600.000 metres lineals de càrrega.

A més, Baleària iniciarà al mes d'Abril una ruta nacional, des del Principat de Catalunya, des d'on sortirà el nou ferry Ramon Llull, fent el trajecte Barcelona-Alcúdia-Ciutadella.

És de destacar també l'esforç d'internacionalització de la companyia que la portarà gestionar d'ací a ben poc una

ruta entre Algesires (Espanya) i Tànger (Marroc), gràcies a l'acord amb una naviliera local (Nautas Alo-Maghreb).

Aeroports petits: l'esperança de baix cost.

Però també hi ha bones notícies a l'àmbit aeri, amb una nova ruta que connectarà el país amb l'estranger, concretament les ciutats de Reus i Colònia, per només 20 euros per trajecte. Aquest vol, que gestionarà la companyia Hapag-Lloyd Express és fruit de l'aposta del grup Bayer (present a Tarragona) pel sector turístic nacional i la seva àrea d'influència. Ω

Menorca: la poesia catalana contemporània

Presentació del poemari Cercle clos, Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó

Fa uns dies es presentava en els locals del prestigiós i històric Ateneu de Maó el poemari de Miquel López Crespí Cercle clos. El llibre, que havia guanyat el Premi de Literatura de l'Ateneu de l'any 2001, va ser presentat per l'escriptora i llicenciada en Filologia Catalana Maite Salord (1), membre de l'Institut Menorquí d'Estudis i pel president de l'Ateneu de Maó, Joan Hernández Andreu.

Maite Salord inicià la seva intervenció dient, entre moltes altres coses: "Repasar la trajectòria de Miquel López Crespí (Sa Pobla, 1946) implica no només recórrer tots els gèneres literaris (narrativa, poesia, teatre, assaig, memòries), sinó també repassar el nom d'alguns dels premis literaris més prestigiosos de les nostres lletres. D'entre els més de quaranta títols que ha publicat, destacam, pel que fa a la narrativa, Paisatges de sorra (Premi Joanot Martorell 1986), Vida d'artista (Premi de Literatura Serra i Moret de la Generalitat de Catalunya 1993) i L'amagatall (Premi Miquel Àngel Riera 1998). En poesia, Els poemes de l'horabaixa (1994), L'obscura ànsia del cor (1996), Record de Praga (1997). Dins del camp del teatre són importants Autòpsia a la matinada (Premi Ciutat de Palma 1974), El cadàver (1998) i Acte únic (Premi del Consell Insular de Mallorca 1987). Finalment destacam el seu llibre de memòries, L'antifranquisme a Mallorca 1950-1970 (1994).

Aquest recorregut, incomplet per força, de l'extensa obra de López Crespí posa en evidència un autor que ha fet de la literatura una opció de vida. Repassar les pàgines d'aquestes obres, amés, ens permet descobrir un autor compromès amb unes idees que mai no ha abandonat. Literatura i vida, cultura i política, per dir-ho amb paraules de Mateu Morro, són indissolubles en el món de Miquel López Crespí. I és que la seva obra vol ser, és, un cant contra el silenci, contra l'oblit. Contra el silenci dels vençuts, d'aquells que un dia van perdre la guerra. D'aquells que van deixar-hi la vida i d'aquells que van quedar-se sense vida i van haver d'aprendre a sobreviure en la foscor. Com diu Antoni Vidal Ferrando: 'Miquel López Crespí pot afirmar, amb Leonardo Sciacia, que sempre ha escrit el mateix llibre'. Per això, en començar aquesta presentació, he parlat de la seva coherència. Una coherència que

de cap manera pot ser rebatuda ni tan sols per aquells que no comparteixen les seves idees. Des del punt de vista estrictament literari, el domini de l'eina lingüística, fa que, a més de coherència, puguem parlar, sobretot, de qualitat. D'ofici, com deia més amunt".

Posteriorment Laura Pons procedí a la lectura d'un bon grapat d'obres del poemari editat per l'Institut Menorquí d'Estudis en la col·lecció "Xibau" de poesia.

Recordem que Laura Pons és néta, filla i mare d'actors. Es pot dir que s'ha passat la vida trepitjant els escenaris. Es va iniciar en el teatre a l'àmbit de l'Orfeó Maonès, a l'època en que es preparava una obra teatral cada setmana, interpretant

de l'escriptor en la tasca de deslliurament nacional i social dels Països Catalans.

Miquel Vanrell, destacat activista cultural i col·laborador del diari Menorca havia escrit en les pàgines d'aquest diari (14-III-03): "L'autor [Miquel López Crespí] el podem qualificar com un dels més compromesos de la literatura mallorquina. Basta recórrer la seva trajectòria social, política i literària per corroborar aquesta afirmació. Guanyador de més de 90 premis literaris, dels quals en té 45 publicats, i col·laborador de premsa amb articles d'opinió i reflexió política i cultural, es pot dir, sense por d'equivocació, que en López Crespí és l'autor més prolífic de les Illes i, probablement, dels Països Catalans.

Presentació del "Cercle clos" a l'Ateneu de Maó. D'esquerra a dreta: Maite Salord, Joan F. López Casasnovas, Laura Pons, Miquel López Crespí i Miquel Vanrell.

personatges de Linares Ribas, Alfonso Paso, Calderón de la Barca, Alejandro Casona, Buero Vallejo, Ibsen, García Lorca, Antonio Gala... Des dels seus inicis, a intervingut en quasi tots els treballs de La Clota, participant en els següents muntatges: Ròmul el Gran de Dürenmat (1986); La senyoreta Laureau de Pampilio Filardi (1987); La viuda entremaliada de Carlo Goldoni (1988); Miles gloriosus de Plaute (1989); L'os i El casament de Txèkhov (1993); L'òpera de tres ral de Bertold Brecht (1995); Ramis: de la tragèdia a la farsa basat en textos de Joan Ramis i Ramis (1996); El criat de dos amos de Carlo Goldoni (1997) i Penúltima parada, muntatge de creació col·lectiva (2000).

Finalment Miquel López Crespí intervingué en aquest importat acte cultural parlant de Josep M. Llompart, del paper de l'intel·lectual català en el segle XXI i del necessari compromís

Per desembafar del l'ambient mediàtic quotidià que ens impregna de guerres i de paus, de xapapotes i prestiges, d'eixos del mal i del bé, res millor que assistir, demà (si la manifestació contra la brutalitat de la guerra que ens espera no fa que se suspengui), a la presentació de l'esmentat llibre d'en Miquel López, Cercle clos, que tindrà lloc a l'Ateneu de Maó, a les 20 hores".

(1) Maite Salord és llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona. Membre de l'Institut Menorquí d'Estudis, Secció de Llengua i Literatura, ha publicat ressenyes literàries i articles d'opinió al setmanari El Iris, al Diario de Sabadell, al diari Menorca, i a la Revista de Menorca. Ha publicat les novel·les I, del somni, tot i Com una nina russa. **Ω**

(Redacció)

FIRA AGRÍCOLA I RAMADERA DE SON FERRIOL

Fa 15 anys que n'Apol·lònia Socies va obrir l'empresa Europa Piscines a son Ferriol. Tel. 971 427 995

N'Àina Maria Artigues pinta a l'oli bodegons i paisatges al seu estudi de son Ferriol. Tel. 971 428 022

Fa 8 anys que en Gabriel Vallespir de sa Pobla fa muntatges de puzells al seu estudi de son Ferriol. Tel. 971 429 827

Fa un any que n'Àurea Ruiz i n'Élia Crespí són distribuïdores independents d'Herbalife. Les trobareu al 669 969 950.

Fa 5 anys que en Joan Cardona i na Begoña Gesteira regenten l'espai Kardona Kreacions a sa Casa Blanca, carretera de Manacor quilòmetre 8: Decoració de cases i jardins. Fan peces a mida. Tel. 971 429 428

N'Àngel Karmany i en Pere Nadal són els amos de la nau Hoco Ventanas al Polígon Majoral de son Ferriol. Es una fusteria d'alumini i PVC. Tel. 971 427 426

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE

Neus Canyelles i la renovació de la literatura mallorquina

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El maig de 1998 Neus Canyelles publicava el seu primer llibre: Neu d'agost: un llibre de memòries, editat en la col·lecció "Zitzània" d'editorial Di7. L'obra havia guanyat el Premi Bearn de Narrativa 1997, i de l'autora només se sabia que treballava per a l'Editorial Olañeta. Neu d'agost, aparegut com un llamp de claror dins el somort panorama literari mallorquí, esdevenia un fet excepcional en aquell final de segle XX aclaparat per la ferotge mundialització imperialista. De seguida que vaig acabar la lectura del primer llibre de na Neus vaig comentar amb alguns amics que em semblava un llibre que faria -ja ha fet!- el mateix efecte que va fer, per posar un exemple, el poemari El dolor de cada dia de Jaume Vidal Alcover editat l'any 1957 (malgrat fos escrit entre 1949 i el 1951) i la novel·la Míster Evasió (1969) de Blai Bonet. Talment com aquestes obres de Jaume Vidal Alcover i Blai Bonet ajudaren en el seu moment a obrir el pansit panorama literari illenc, així Neu d'agost, de Neus Canyelles, iniciava la renovació a fons de tota una herència literària en mans, encara!, del que s'ha anomenat "la generació dels anys setanta".

Dins la nostra literatura hi ha moments d'especial interès per la ruptura i renovació que representen envers el passat. La poesia de Bartomeu Rosselló-Pòrcel (en la lectura de la qual ens hem alletat) significà, malgrat la mort prematura del poeta, aquest moment d'especial inflexió que obri portes tancades. I així com els primers poemaris de Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover i Josep M. Llompart ajuden a anar fugint de certes concepcions estantisses de l'Escola Mallorquina, les novel·les dels anys cinquanta i seixanta de Blai Bonet (El Mar, premi Joanot Martorell 1956; Haceldama, 1959 i Judas i la primavera, Premi Ciutat de Barcelona 1963 i sobretot Míster Evasió) contribueixen amb el mateix efecte dins del camp de la narrativa massa fermada encara (malgrat la seva vàlua indiscutible) a l'herència de Gabriel Maura, Salvador Galmés i el contradictori esperit de Llorenç Villalonga.

Nosaltres pensam que, en la conjuntura actual, és el fals ruralisme, la repetició de tòpics culturals, els vicis heretats de la generació dels anys setanta (l'adaptació al poder de molt d'ells; la manca d'investigació formal; el seguidisme vers els falsos camins marcats pels "mestres"...), és el que més perjudica la literatura mallorquina contemporània

Aquest efecte de ruptura, d'"inici de nova època" em vengué al cap de seguida que vaig acabar de llegir Neu d'agost. Pensem que, si en la seva joventut creativa, l'impuls renovador de Jaume Vidal Alcover, Blai Bonet i Josep M. Llompart es veia aturat pels guardians de l'ortodoxia de l'Escola Mallorquina (aquella

adoració a Costa i Llobera i Maria Antònia Salvà, especialment!), els narradors actuals viuen encerclats pel pes (decisiu en la construcció de la novel·la mallorquina del segle XX) de Gabriel Janer Manila, Llorenç Capellà, Antoni Serra, Miquel Ferrà Martorell, Maria Antònia Oliver, Carme Riera o Miquel Àngel Riera, per parlar només d'alguns noms prou coneguts i estudiats. La posterior publicació d'Els vidres nets i altres contes (setembre 2002) a Calima Edicions de Ciutat de Mallorca m'ha confirmat encara més aquesta primera valoració de l'aportació de Neus Canyelles a la nostra literatura.

Neus Canyelles no sols fa seva la rica experiència de la narrativa nord-americana. Sovint i, des d'angles ben diversos, ens aporta un to equilivent a un Kafka o un Joyce dels nostres dies. Neus Canyelles reflecteix de forma magistral tota la buidor de la postmodernitat. És la generació posttransició, els joves alletats en la nova societat "democràtica" sorgida dels pactes amb els franquistes reciclats i tota mena d'oportunistes i vividors del romanço. Ara som ja ben lluny del relat talment com l'entengueren Balzac, Tolstoi o Dostoievski. I a milers de quilòmetres de la concepció de literatura sorgida del Congrés de Cultura Catalana: aquella literatura nacional-popular a l'estil gramscian que tant engrescà els escriptors de la meua generació (Jaume Fuster, per citar un personatge emblemàtic dins d'aquesta línia). La generació de Neus Canyelles (recordem que va néixer l'any 1966 quan nosaltres ja en feia tres que patíem regularment els brutals interrogatoris de la Brigada Social de la dictadura i de la Guàrdia Civil) no ha tengut la necessitat subjectiva i vital d'entendre la cultura com un aspecte més de la lluita cultural per la llibertat de la humanitat (el combat contra la banalitat burgesa dominant). La qual cosa no vol dir que la literatura de Neus Canyelles no sigui un esmolat estri de subversió Ben al contrari: nosaltres pensam que, en la conjuntura actual, és el fals ruralisme, la repetició de tòpics culturals, els vicis heretats de la generació dels anys setanta (l'adaptació al poder de molt d'ells; la manca d'investigació formal; el seguidisme vers els falsos camins marcats pels "mestres"...), és el que més perjudica la literatura mallorquina contemporània. Era necessària una revolució del tipus que planteja Neus Canyelles per emparentar definitivament amb Rimbaud, Lautréamont i Jean Rhys, amb Cézanne i Picasso, amb Van Gogh i Strindberg, lluny de l'escolàstica noucentista i l'actual neonoucentisme que domina les nostres lletres en mans d'un reaccionari mandarinet que barra el camí vers la renovació i la subversió.

En Neu d'agost i en Els vidres nets ens trobam ben lluny del clàssic argument de tota novel·la convencional. Neus

Canyelles a través de les seves vivències ens descriu un món íntim amb tendència a l'infinit. La tècnica del monòleg i el dietari hi són omnipresents. El temps s'utilitza de forma sincopada (em recorda algunes composicions d'Eisler escrites en els anys vint, en la República de Weimar) i, més que res, hi trobes en cada una de les pàgines que comentam l'efecte del cinema contemporani amb tots els seus talls i canvis d'enfocament en l'acció de l'omnipresent personatge (na Neus) que domina l'escena.

Sovint l'escriptura de Neus Canyelles em recorda Proust: aquest defugir el temps concret, no saber mai els dies, mesos, anys en els quals es desenvolupa l'acció. Negació del temps? Aquí, en aquesta escriptura sincopada importa el caràcter directe d'ela vivència, la recerca del temps esvanit, l'amor perdut. Tot plegat és una literatura que ens allunya d'un passat literari massa ruralista i de vulgar naturalisme que no ha paït encara les troballes de l'art modern (el cubisme, l'expressionisme, el futurisme, el surrealisme...). Un article que disposa d'un espai tan petit com aquest no pot aprofundir gaire en les suggerències que ens aporten els llibres de Neus Canyelles, però, evidentment, la crítica especialitzada hi té un bon camp per a l'estudi i la investigació.

Neus Canyelles es dedica a la literatura com ho fan els autèntics creadors: sense mirar enrere, sense perdre el temps amb les misèries que envolten, aquí i a qualsevol part del món, el món de la ploma

Antoni Bernat en parlar d'aquest llibre inaugural d'un nou *tempo* literari a Mallorca, deia: "En aquestes pàgines que ha filtrat una memòria absolutament plena de literatura, cercarem en va la gratificació de rebaixar-la a arma defensiva. Aquí no valen els coneguts jocs de construcció de baluards, ni tan sols el pasatemps d'enlluernar el lector amb bocinets de mirall o la divertida imitació d'alguna de les veus que, sense voler evitar-ho, es convoquen. Aquí només s'insisteix en el calfred, raonablement semblant a la felicitat, d'una veu baixa, malenconiosa. Hi veurem coses concretes, un piano obert, unes partitures, el metrònom quiet i la llum que es refreda en travessar el llibre".

Cap al 1998, quan na Neus guanya el Premi Bearn de narrativa, poca gent sap gaire cosa del nou valor literari. Allunyada de tota mena de clans i camarilles culturals, sense voler participar en la coneguda batalla que tant entreté els nostres escriptors (ganivetades de tota mena, articles contra tal o qual escriptor o escriptora, conspiracions per aconseguir silenciar aquell o aquell altre, visites a editors i directores de diari per tal de deixar fet malbé el nom del company de

Neus Canyelles

ploma...), Neus Canyelles es dedica a la literatura com ho fan els autèntics creadors: sense mirar enrere, sense perdre el temps amb les misèries que envolten, aquí i a qualsevol part del món, el món de la ploma.

Na Neus va néixer el 2 de novembre de l'any 1966 i és llicenciada en Filologia Hispànica per la Universitat de les Illes Balears -UIB- (1984-1989), especialitat Literatura. També va estudiar la carrera de piano al Conservatori Professional de Música i Dansa de les Illes i, en el camp de la literatura, va ser la guanyadora del III Premi del concurs de "Relatos Breves" del Diario de Mallorca (1985); finalista del Premi Ciutat de Palma de narració curta (1988); i ha publicat relats en diferents revistes literàries i culturals (Pandrossou, El Mirall...).

Des de 1994 a 2001 ha treballat a l'Editorial Olañeta, de Palma, fent tot tipus de treballs filològics i de producció editorial. Ha traduït (del castellà al català): La saviesa de l'índia americana (J. Bruchac); La tendresa (M. Mercier); La cadira buida (Rabi Nachman de Breslau); Mare terra, pare cel (E. S. Curtis/J. Epes Brown); En el cor del món (Mare Teresa); Cartes d'amor d'un jove indi (M. E. Ryan); El llegat espiritual de l'índia americana (J. E. Brown); Érem com el cèrvol (Cabdiil Joseph) i Germà, el Gran Esperit ens ha creat a tots (Cabdiil Casaca Vermella).

El meu coneixement personal de Neus Canyelles ha vengut donat per la publicació de Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie en la mateixa editorial Calima on Neus ha publicat Els vidres nets i altres contes. D'ençà el més d'octubre hem anant amunt i avall presentant aquests llibres a la premsa i als amics. Recordem que la nova col·lecció de narrativa mallorquina "Muntant el Moll" de Calima Edicions surt al carrer en el mes d'octubre de 2002 amb els dos llibres abans esmentats i també amb Contra tot Jerusalem de Pere Font i Bestiari d'un nin de postguerra, de Joan Miquel Bestard (autor ja desaparegut). Posteriorment a la presentació a la prem-

sa, feta en el Gran Hotel de Ciutat el 17 d'octubre de 2002, el 10 de desembre del mateix any, tots els autors abans esmentats presentaven aquestes novetats al públic en el Centre de Cultura "Sa Nostre". A partir d'aquests actes els nostres encontres s'han fet més freqüents, i el contacte personal amb l'autora, m'ha fet copsar que les primeres impressions, la valoració feta amb la lectura de Neu d'agost: un llibre de memòries, eren les correctes. L'obra apareguda a Calima posteriorment confirma a les totes que Neu d'agost no era, ni molt manco, el fruit d'una estranya casualitat, una flor d'hivernacle que, vés a saber, potser no tendria continuïtat. Res més allunyat d'aquestes suposicions. Els vidres nets i altres

contes reafirma i amplia el camí de renovació de la nostra narrativa contemporània iniciat amb el Premi Bearn de Narrativa l'any 1997. Com explica Calima, parlant d'aquesta darrera obra: "En els relats de Neus Canyelles succeeixen una infinitat de coses que mai no es conten, però que brillen amb aquella llum intensa que voreja els malsons, segons paraules que Borges només repetia als amics de confiança. També Kipling assegurava que cada cop que es suprimeix d'un relat algun paràgraf escrit amb passió i veritat, sembla que el relat comenci a cremar i millori extraordinàriament. En els contes d'Els vidres nets és el que gairebé no es percep el que importa; són els petits detalls, que quasi no es veuen, els que ens par-

len del que passa. Però també -i sobretot- allò que no es diu. La seva expressivitat deriva de la concentració de realitat que contenen i, tal vegada, de la sinceritat amb què es tracten l'amor i la desesperació. Neus Canyelles ens recorda aquelles escriptores lentes i sòbries que, amb un llenguatge net a força de no mentir, semblava que escriviessin sempre autobiografies. Històries que voreja d'una llum visible qual els vidres estan nets".

I ara, en aquest mes de gener, just fa uns dies, Neus Canyelles amb Cap d'Horos acaba de guanyar el Premi Ciutat de Palma de novel·la (dotat amb 15.000 euros i la publicació de l'obra). Amb aquest guardó i amb la propera publicació de la novel·la guardonada el lector dels Paï-

sos Catalans tindrà ja al seu abast una corpus prou sòlid per valorar, en la seva justa mesura, el significat renovador i rupturista de la literatura de Neus Canyelles. Amant de la tradició de narradors nord-americans com Carson MacCullers i Raymond Carver, Neus Canyelles incorpora a la literatura catalana aquesta assimilació del millor de la literatura europea i mundial. Confessa no estar adscrita a cap organització ni gremi d'escriptors, i potser el que més li molesta de la nostra situació cultural actual, és l'herència estreta d'un cert ruralisme i naturalisme del segle dinou que per ella, allestada en les tradicions dels millors autors de la literatura universal, no acaben de fer-li el pes. **Ω**

L'Experiència de Salt, català llengua d'acollida

Possiblement qui va veure passar la cercavila per la llengua realitzada a Salt l'1 de març d'enguany, li va semblar molt sorollosa de forma (anuncis a la premsa, comunicats a les televisions i ràdios, adhesions de més de 26 entitats del món associatiu, polític i sindical i força cartells per la vila de Salt), però mancada de resultat pràctic: poca participació de gent, amb prou feines una cinquantena de persones van recórrer els carrers de la vila.

Potser hom va considerar la marxa de la mateixa cercavila una mica surrealista de contingut. És a dir, en iniciar-la hi havia totes les "patums" polítiques locals, alcaldables i regidors per a les futures elec-

cions, que pocs dies abans s'havien afanyat a adherir-se a l'acte, a cor què vols. Però, malauradament, en el transcurs dels primers metres del carrer Major de Salt, van anar escapolint-se discretament del gruix de la cercavila. Sortosament, amb l'adhesió espontània de xiquets i xiquetes del poble, com molt bé va reflectir la foto del Punt, vam anar suplint la deserció discreta, però real, del futur polític del consistori saltenc.

Potser algú pensarà que actes "casolans" d'aquests tipus estan passats de moda i que la gent només es motiva a sortir al carrer per temes "més punyents" com la guerra dels grans (americans, anglesos i

espanyols) contra els pobres de l'Orient Mitjà.

Pot ser que algú es qüestioni que la lluita per la llengua ha d'estar exclusivament en mans dels polítics, de les denúncies mediàtiques a través dels mitjans d'informació o fins i tot de comportaments dignes de personatges representatius de la societat. Crec que aquestes conjectures són errònies de cap a peus. L'experiència de Salt no pot ser deixada de banda. De fet, ha estat la primera vegada que el catalanisme militant ha sortit al carrer per denunciar la precarietat de la llengua catalana davant les noves masses de novvinguts al nostre país. I ho ha fet així, amb

cara i ulls, sense complexos típics de l'internacionalisme malentès típic d'algunes organitzacions esquerranoses espanyoles o pseudohumanitaristes d'algunes ONG, que no van més enllà de l'eslògan "tots som germans".

Malgrat els errors tècnics de la campanya, propis de la novetat en el tema, aquesta experiència no podrà ser obviada pels manuals de les associacions en defensa de la llengua. Tanmateix, realment, en què va consistir aquesta campanya?

Per primera vegada es va tenir cura d'apropar-se al novvingut, a través de les seves associacions i centres de formació (el CONSORCI i l'Escola d'Adults de Salt) per intentar que fossin ells mateixos els que demanessin poder "viure en català". L'efecte va ser increïblement reeixit. Al llarg de la cercavila, des de les entrades als comerços i als locutoris de novvinguts fins al contacte directe amb aquells que passaven causalment pel carrer, la recepció del nostre missatge va ser molt ben acollida.

Bàsicament, això fou així, perquè, a diferència de les comunitats no integrades de castellanoparlants a la vila de Salt, que sovint ens miraven com uns agressors a la seva pròpia cultura i als seus drets individuals, vam poder comprovar que aquests novvinguts no tenen cap perjudici lingüístic ni polític envers el català, com a llengua d'acollida. Per tant, tota acció que comporti l'apropament i comprensió a la gent del poble sempre serà ben vista per la gent que ha hagut d'instal·lar-se per força en un territori que desconeix.

Amb tot, aquesta campanya encara no està tancada i continuarà a la setmana del 21 al 27 d'abril d'enguany amb una exposició fotogràfica del llibre didàctic publicat pel consell Comarcal de la Selva "Parla'm en català" i de la xerrada pública a càrrec de l'exbatlle de Salt, Salvador Sunyer i de Mohamed Hourri, professor de català de l'Associació de la Cooperativa Delta i l'associació Atlas. **Ω**

Jordi Casals i Fernández (ADAC, Ateneu d'Acció Cultural)
C/ Sta. Clara 6, 1r
17001 Girona
Tel. 972 21 67 32

► **Cercavila per la llengua.** Representants de les 25 entitats i partits polítics adherits a la convocatòria (una quarantena de persones) i nens de la vila que s'hi van anar afegint van participar ahir, a Salt, en una cercavila que formava part

de la campanya de l'Ateneu d'Acció Cultural de Girona per la normalització del català al comerç. El lema central va ser: «El català, llengua d'acollida», ja que a Salt hi viuen molts immigrants i tothom s'hi sol adreçar en castellà. / S.B.

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix pertocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180 Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus n° 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repe-

tit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entrada: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

L'SGAE vol cobrar per
l'Avertefué

<http://www.redesescarlata.org/prestige/index.php?page=imaxe#>

<http://www.agujero.com/actual/prestige.shtml>

<http://www.marcianos.net/>

Seguint la tàctica nazi i del marketing agressiu que un mal producte amb bona propaganda es ven molt millor que un de bo amb mala o poca propaganda, el totalitari PP vol controlar-ho tot, igual que va predir Orwell a 1984. Avui he escoltat per casualitat un cas tan quotidià com surrealista: en un programa de música jove d'una empresa privada afirmaven que "al presidente del Gobierno" l'encanta la música a la qual són afeccionats aquesta tribu de jove perquè fa temps afirmà que li agradava "la ruta del bacalao". M'he quedat espardalusià de copsar fins a quin punt el PP inverteix en propaganda i marketing agressiu en tots els camps hagut i per haver-hi contant totes les mentides que volen i més, per més absurdes que puguin semblar (però que poden empassar-se la gent ingènua o desinformada).

I més (car l'ofensiva és general):...

Segons que informa avui el diari Vieiros, la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) s'ha interessat per la famosíssima animació en flash 'Avertefué', de les 'Fuetchup' (publicada a l'Estel del primer de març). L'animació, un dels arxius que més ha circulat darrerament a la xarxa, és una paròdia de la gestió de la catàstrofe del Prestige que fa servir un fons musical basat en el tema 'Aserejé' del grup 'Las Ketchup'. L'SGAE ha comunicat a la web marcianos.net que han de pagar 390 euros al mes o retirar l'animació. Marcianos.net diu que no pensa retirar-la, que es tracta d'un cas de dret a la paròdia i que l'SGAE fa 'censura política de la xarxa'. Han penjat a la web l'intercanvi de correus amb l'SGAE.

L'SGAE fa una campanya de protecció dels drets de la propietat intel·lectual força polèmica. Dins d'aquesta 'lluita contra el piratatge i persecució del delictu' ha instituït el 'dia sense música'. Dins els primers Big Brother Awards Spain va rebre el premi d'elecció popular, que van votar els internautes. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

LA VIDA ÉS BELLA

MANEL RODRÍGUEZ-CASTELLÓ

El trenta de setembre de 2000 el xiquet palestí Muhhammad al-Durra fou afusellat per soldats israelians en braços del seu pare. Les imatges d'aquell assassinat a sang freda van ser captades per una camera anònima i viatjaren per tot el món. En poques ocasions es pot comprendre de manera tan aclaparadora el que diu el proverbi xinès, ja convertit en tòpic, que una imatge val més que mil paraules. La imatge de pare i fill ajupits contra una tàpia, el so de la veu esquinçada del pare suplicant als seus botxins que no disparen, el pànic de la indefensió en els ulls del xiquet, la fragilitat de la línia que separa la vida de la mort, el zumzeig de la bala assassina, el silenci final com un túnel llarguíssim. Potser el que encara resta d'humanitat en l'home es xifra en la capacitat de sentir horror i indignació davant imatges com aquestes. Un horror i una indignació que es repeteixen com un eco d'esperança en els versos de Mahmud Darwix:

"Muhhammad, ajupit en braços del seu pare és un ocell temorós de l'infern del cel"

Sobre el cel d'Iraq s'ha encès un altre infern. L'amo Bush, el seu guardaespalles Blair, i el patètic grum Aznar han decidit que no val la pena la vida de milers de Muhhammads de totes les edats. En la seua retòrica plena de mentides comprovades, volen fer-nos creure que la mort de la seua guerra és a penes una anècdota col·lateral, un accident que cal assumir en nom de la seua cobdícia. Per a milions d'humans d'aquest planeta, però, la vida és bella i sagrada. Potser no tan bella com en les pel·lícules, però a falta d'un pallaso genial capaç de disfressar l'horror i convertir-lo en un joc divertit als ulls d'un infant, als ciutadans ens pertoca el deure de cridar no a la nova barbàrie i parar els peus als criminals. Recordeu-vos de Bagdad també a l'hora de votar. **Ω**

Companyia exemplar

T'imagines fer feina en aquesta companyia?

Te pocs més de 500 empleats amb les següents estadístiques:

29 han estat acusats de maltractaments a les seves espouses,

7 han estat arrestats per frau

19 han estat acusats de signar xecs sense fons

117 han arruïnat al manco dos negocis,

3 han estat arrestats per violència,

a 71 els han retirat la tarja de crèdit degut a la seva mala administració

14 han estat detinguts relacionats amb la droga,

8 han estat arrestats en alguna ocasió per robatori,

21 estan actualment pendents en algun procés penal, durant l'any passat 84 foren detinguts per conduir en estat d'embriaguesa.

Pots endevinar que quina organització estam parlant?
Et rendeixes?

Se tracta del Congrés dels Estats Units i dels seus 535 membres (homes i dones). El mateix grup que constantment prepara, aprova i executa noves lleis pensades per a mantenir-nos a retxe i ara es volen fer uns adossats a l'Iraq.

El més tràgic és que tot això és veritat. **Ω**

JAUME CORBERA I POU, PROFESSOR DE LA UIB

Dos homes de combat

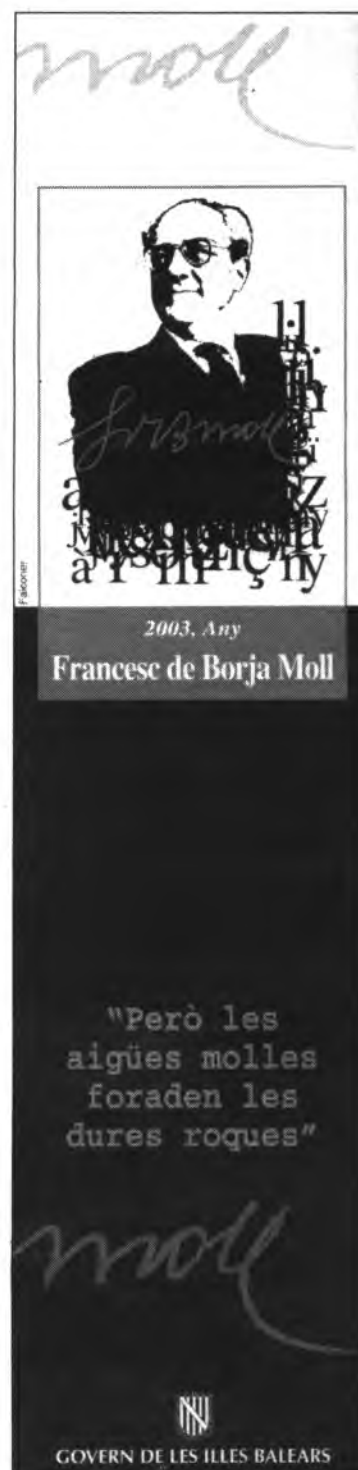
Don Francesc de Borja Moll i Casanovas, precisament aquesta gran personalitat de qui celebrem el 2003 el centenari del naixement, va escriure un llibre titulat *Un home de combat*, dedicat a qui va ser el seu mestre, Antoni M. Alcover (1862-1932). Hi contava, en aquest llibre, la vida, amb totes les seves il·lusions, penes i desenganys, d'Alcover, l'anomenat pels seus contemporanis "Apòstol de la Llengua Catalana". Tant l'un com l'altre epítets no podien ser, efectivament, més adequats, perquè mossèn Antoni M. Alcover i Sureda va ser fins a la mort un home de combat, una ànima inquieta, un home que no descansà per aconseguir veure realitzades les seves grans quimeres, que eren la recopilació de l'immens tresor rondallístic mallorquí i la confecció del gran Diccionari de la Llengua Catalana, que per raons més polítiques que racionals acabà anomenant *Diccionari català-valencià-balear*. A les dues empreses consagrà una bona part de sa vida Alcover, i el resultat va ser un Aplec de rondalles mallorquines digne de figurar entre els reculls de contes populars més importants del món, que segurament no ha estat internacionalment tan valorat com els contes de Grimm —per exemple— perquè pertanyia a una cultura menyspreada i ignorada fins i tot pels intel·lectuals dels estats dominants; i un magne diccionari únic en tota la Romània, elogiat per filòlegs i lingüistes de tot el món, un vertader exemple per a la ciència lexicogràfica romànica. Però els mèrits d'Alcover no són només aquests, sinó que hi hem de comptar també, per una banda, la seva dedicació a l'estudi de la filologia com a disciplina i a l'estudi de la llengua catalana en concret, d'on varen sortir les primeres publicacions serioses sobre el català i sobre la seva variació dialectal, per la qual cosa se l'ha de considerar el fundador de la lingüística catalana; i hi hem de comptar igualment, per una altra banda, la seva incansable feina de difusor i promotor dins la societat de la causa de la dignificació social del català, d'això que ara en deim "normalització" lingüística. Però a tots aquests mèrits, que no són pocs, n'hi podem afegir encara un altre, tal vegada el més important de tots, perquè és el que va assegurar que tot l'esforç que havia fet en l'arreglada de les rondalles i del diccionari no fos de bades quan ell faltàs: el "fitxatge", que diríem ara, als 17 anys, de qui el succeiria i que completaria la seva obra, l'esmentat Francesc de Borja Moll i Casanovas.

En efecte, Francesc de Borja Moll començà a fer feina a can Alcover, en el Diccionari, el 1921, amb només 17 anys, però ja en feia 3 que havia pres contacte amb el

canonge mallorquí, al seminari de Ciutadella, quan aqueix cercava col·laboradors menorquins. Ja tenia una bona idea de quin era l'objectiu alcoverià, i ja sabia bé què l'esperava. Mossèn Alcover tot d'una va procurar que Moll agafàs una bona preparació en filologia i lingüística, i a més d'ell mateix ensenyar-lo i posar-li a disposició la seva magnífica biblioteca (única a Mallorca en matèria de llengua i de romanística), va procurar que tengués com a mestres alguns dels millors lingüistes del seu temps: el Dr. Bernhard Schödel, de la Universitat de Halle, i el Dr. Wilhelm Meyer-Lübke, de la Universitat de Bonn, que li feren curssets a can Alcover mateix. Així, sense anar mai a la universitat, empasolant-se totes les obres fonamentals de lingüística i filologia que Alcover tenia a casa seva, aprofitant les visites dels grans mestres i establint contacte, personal o epistolar, amb les figures més importants d'aquesta ciència d'Europa i Amèrica, Francesc de Borja Moll es va convertir en el més fidel col·laborador del seu mestre i en el més ben preparat possible continuador de l'obra que aquell havia començat.

Quan Mossèn Alcover va morir, el 1932, amb només el primer tom del Diccionari acabat, Francesc de Borja Moll es va haver de fer càrrec de dur-lo a terme com més prest i com més bé millor. I aquí va demostrar que ell també era un home de combat. Barallant-se amb totes les dificultats que se li presentaven (de primer, essencialment econòmiques; al cap de pocs anys, amb la sublevació militar feixista, també polítiques), va anar continuant la redacció i la publicació dels fascicles, i el 1935 va acabar el segon tom; llavors, per mor de la guerra i de les dificultats de la postguerra, la publicació no es va reiniciar fins al 1949, però ara ja no es va interrompre fins que aqueixa obra magna va estar acabada, el 1962, amb el tom 10è. Varen ser uns anys molt durs, coincidents amb el període de més repressió contra la llengua catalana, però el somni de Mossèn Alcover s'havia finalment complert gràcies al seu extraordinari deixeble.

Però Francesc de Borja Moll i Casanovas no va ser només el filòleg insigne continuador d'Alcover i autor d'una obra immensa d'investigació i de divulgació, va ser també el fundador de l'Obra Cultural Balear, el 1962; va ser l'editor de les rondalles mallorquines i dels únics llibres en català que durant uns quants decennis apareixien a Mallorca; va ser el llibreter que durant molts d'anys va oferir al públic els únics llibres en català que es podien comprar a l'illa; va ser el narrador de les rondalles mallorquines que durant els

anys 60 tants d'infants mallorquins sentírem per Ràdio Popular; va ser la personalització de la cultura del país, viva i resistent entre mil i una dificultats. Per això, Francesc de Borja Moll, que va veure reconeguda aquesta immensa labor amb doctorats Honoris Causa per les universitats de Basilea, Barcelona, Palma i València, i amb premis nacionals i internacionals, va ser també un vertader home de combat, a més d'una excel·lent persona, agradable i simpàtica, senzilla, de tracte exquisit, amic de tothom que s'hi volgués relacionar, a qui vaig tenir el gust i el privilegi de conèixer personalment i de tenir com a professor universitari, i de qui, com tanta de gent, guardaré sempre el millor record possible.

Antoni M. Alcover Sureda i Francesc de Borja Moll Casanovas, dos extraordinaris homes de combat gràcies als quals avui en dia la cultura i la llengua catalanes conserven encara una dignitat i una presència de primer orde dins el panorama internacional. Gràcies, amics, pel vostre esforç. **Ω**

E L T A B A C

Què en saps del tabac?

Consulta el teu metge o farmacèutic.

Fàrmacs que interaccionen amb el tabac

El tabac disminueix l'eficàcia de molts fàrmacs, ja sigui perquè fa que es metabolitzin més ràpidament, ja sigui perquè la nicotina contraresta els seus efectes.

- * Cal vigilar si es prenen teofilina, propranolol, acenocumarol i insulina.
- * Si s'és insulíndependent, s'ha de recordar que fumar disminueix molt l'absorció de la insulina.
- * Si es prenen anticonceptius orals, el tabac multiplica per 20 el risc de patir malalties cardiovasculars.

Noms comercials de les especialitats farmacèutiques que contenen...

TEOFILINA
ACENOCUMAROL
INSULINA
PROPANOL
Chantaine
Elixifilin
Eufilina
Histafilin
Novofilin
Pulmeno
Teofilina
Teolixir
Theo Dur
Theolair
Unilong
Vent Retard
Sintrom
Actrapid
Humaplast
Humulina
Mixtard
Insulatard
Humalog
Lente MC
Ultratard
Monotard
Betadipresan
Sumial

MOU-TE!!! Busca un àrea per a fumar en la qual puguis fumar sense que els altres "fumin" amb tu!

Tabac i feina

Si has de treballar en companyia, fes-ho bé!

Quatre consells per a la convivència:

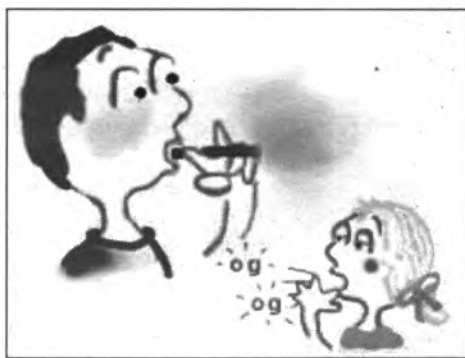
- * Pensa que tu tries el fet de fumar, però els teus companys NO. Respecta la seva decisió!
- * Un fumador passiu pot patir les mateixes malalties relacionades amb el tabac que un fumador.

- * Si hi ha alguna embarassada, respecta que el nadó neixi sa i sense fum.
- * Si hi ha algun asmàtic, el fum de les teves cigarretes augmenta les complicacions de la seva malaltia.

Tabac i família

Si has de conviure amb algú, fes-ho bé!
Tres detalls a tenir en compte a casa dels fumadors:

- * Els més afectats a casa d'un fumador són les criatures.
- * S'incrementaran o s'agreujaran aquelles

malalties respiratòries que presenten constantment tos, irritació de la gola, irritació dels ulls, otitis i asma.

- * Com més petita és la criatura, més li afecta que es fumi.

Tres consells per a la salut dels nens:

- * Intentar no fumar en la seva presència.
- * Intentar que els objectes dels nens no facin pudor de tabac.
- * Primer de tot, caldrà intentar reduir el consum de cigarretes, i després, provar de deixar de fumar. Els que t'envolten t'ho agrairan.

Si fumes és l'hora de plantejar-te deixar-ho!!!

Si estàs embarassada és el moment de deixar-ho!!!

Et trobes en el primer trimestre? Encara estàs a temps de deixar-ho!!!

Tabac i dona

- >Saps què són els estrògens?
- >Si prens anticonceptius
- >Si estàs embarassada
- >Què li pot passar al nadó d'una mare fumadora?
- >Si estàs alletant i fumes
- >Dona, tabac i menopausa

>Saps què són els estrògens? Són hormones que en les dones són responsables de:

- * L'aparició dels caràcters sexuals secundaris.
- * La regulació del cicle menstrual, condicionant l'endometri per rebre l'òvul fecundat.

Saps que la nicotina és antiestrogènica i per tant bloqueja l'efecte dels estrògens?

Si fumes.....és l'hora de plantejar-t'ho!!!

tornar a l'índex de tabac i dona

>Si prens anticonceptius:

- * T'augmenta el risc de patir una malaltia cardiovascular o cerebrovascular.
- * Si a més ets hipertensa, tens varius i més de 35 anys, aquest risc es multiplica.

tornar a l'índex de tabac i dona

>Si estàs embarassada

Si estàs embarassada.....és el moment de deixar-ho!!!

Vols saber-ne els motius?
Pots patir:

- * Avortament espontani.
- * Despreniment de la placenta.
- * Embaràs ectòpic.
- * Risc de defectes congènits en el nadó.

Et trobes en el primer trimestre? Encara ets a temps de deixar-ho!!! Si ho deixes ara, tindràs els mateixos riscos d'una embarassada no fumadora.

Si tu no fumes, però fumen els del teu voltant, tu i el teu fill sou fumadors passius. Teniu els mateixos riscos.

tornar a l'índex de tabac i dona

>Què li pot passar al nadó d'una mare fumadora?

- * Pesar menys:
Incubadora.
Risc de mort perinatal.
- * Ser més propens a:
Infeccions respiratòries.
Asma.
Irritacions nasals i oculars.
Otitis.
- * Tenir menys capacitat cognitiva i conductual a la infantesa i l'adolescència.
- * A MENYS PES, MÉS INTENSITAT de l'afecció.

tornar a l'índex de tabac i dona

>Si estàs alletant i fumes, tindràs MENYS LLET i de MENYS QUALITAT. La nicotina passa a la llet i el nen pot tenir:

- * Vòmits.
- * Insomni.
- * Taquicàrdia.
- * Irritabilitat.

tornar a l'índex de tabac i dona

>Dona, tabac i menopausa

Si fumes pots tenir una menopausa precoç, amb el risc imminent de patir osteoporosi.

tornar a l'índex de tabac i dona

Tens prou raons per deixar-ho??? Ω

A L'ESTAT ESPANYOL NO HI HA SEPARACIÓ DE PODERS. I ON NO HI HA SEPARACIÓ DE PODERS NO HI HA DEMOCRÀCIA

Denúncia contra la nota de premsa

D. BELLÉS . Vitòria

El govern basc i l'empresa editora del diari clausurat Egunkaria van presentar ahir separatament un escrit al Consell General del Poder Judicial

(CGPJ) en què exigeixen que s'obri «una investigació» sobre la nota de premsa que va fer pública el Ministeri de l'Interior i l'Audiència Nacional el dia de l'operació policial contra el rotatiu basc, l'únic que s'editava íntegrament en euskara. Segons van informar fonts judicials el mateix dia de l'operació policial, la nota de premsa sobre el que havia passat va ser redac-

tada pel Ministeri de l'Interior, que la va enviar al jutge perquè hi donés el vistiplau. Aquest fet va ser desmentit l'endemà tant pel jutge com per l'Interior, però el fiscal en cap de l'Audiència Nacional, Eduardo Fungairiño, va confirmar la notícia que la nota de premsa havia estat pactada. Aquest fet ha generat una gran polèmica en els àmbits polític i judicial, ja que consi-

deren que posa fi al principi de divisió de poders en tractar-se d'una «intromissió» del Ministeri de l'Interior en l'àmbit de la justícia. Precisament, el conseller de Justícia del govern basc, Joseba Azkarraga, va denunciar la «intromissió escandalosa» del Ministeri de l'Interior en l'àmbit jurisdiccional i va reclamar una investigació per aclarir els fets. Ω

DITES RELACIONADES AMB LA LLUNA

Lluna vermella, vent porta ella.
 Lluna voltada i dintre estrellada, pluja o ventada.
 Lluna voltada, de pluja carregada.
 Lluna voltada, pluja o ventada.
 Lluna voltada, terra mullada.
 Mata el porc en lluna creixent, si no vols que es torni dolent.
 Mata el porc en lluna vella i a la bacona en la nova.
 Mata el porc per la lluna del gener si vols que es conservi bé.
 Molts fan com sa lluna: s'ho mengen tot i no diuen pruna.
 Nadal amb lluna, any de fortuna.
 Nadal amb lluna, anyada segura.
 Nadal amb lluna, clara, bona sembrada.
 Nadal amb lluna, lluent, al foc posa més sarment.
 Nadal amb lluna plena, el bon temps mena.
 Nadal amb lluna, grossa ventura.
 Nadal en lluna plena anyada plena.
 Nadal sense lluna mala fortuna.
 Nadal sense lluna, de cent ovelles en torna una.
 Nadal sense lluna, l'any vinent, de cent parteres no se'n salva una.
 Ni Nadal sense nevada, ni Quaresma sense pluja, ni Carnestoltes sense lluna.
 Ni vetllis amb lluna ni dormis amb sol.
 No donis l'abril per acabat si la lluna no ha passat.
 No hi ha dilluns sense lluna ni dimecres sense sol.
 Pel gener lluna vella, pesca vora terra, pel gener lluna nova surt a pescar a fora.
 Per la lluna plena de maig a pescar llagostins me'n vaig.
 Per la lluna vella de gener talla la fusta el bon fuster.
 Per replantar i empeltar l'ametller la lluna de Nadal va bé.
 Per Sant Vicenç lluna humida, mal any per a la vinya.
 Per sembrar, no miris lluna ni llunar, sinó posa el blat dintre el fangar.
 Plou i fa lluna, la Mare de Déu està en Catalunya.
 Plou i fa sol, la lluna pel juliol.
 Pluja i lluna, collita assegurada.
 Pluja i lluna, oliva segura.
 Quan la lluna entra en dilluns, porta ventura.
 Quan la lluna està en rodó, caça la feixina, la guilla i el teixó.
 Quan la lluna fa dos sols, aigua a dolls.
 Quan la lluna fa ròdol, aigua vol.
 Quan la lluna fa rodona, aigua dóna.
 Quan la lluna ja ha passat, ven la llana i queda't el ramat.
 Quan la lluna mira a llevant, quart minvant.
 Quan la lluna mira a ponent, quart creixent.
 Quan la lluna neix amb banyes, treu els mariners de les cabanyes.
 Quan la lluna neix la mar creix.
 Quan la lluna porta banya, brunz el vent a la muntanya.
 Quan la lluna tomba en bé, plou als tres dies o al setè.
 Quan la lluna va a sortir maror a desdir.
 Quan minva la lluna no facis cosa ninguna.
 Quan Nadal és sense lluna, de cent ovelles no n'escapa ni una.
 Quan pel novembre fa cluc la lluna, de dues cabres ven-ne una.

LA NOSTRA CUINA

A M A N I D E S

Amanida de créixens

Créixens o herba dels canon-
ges
Serradures de formatge par-
mesà
Oli d'oliva

Una altra amanida de créixents

Créixens
Escarola
Espinacs crus
Api
Taronges a rodanxes
Oli d'oliva
Vinagre

Amanida de Carolina

Escarola
Pomes reineta
Patates bullides
Oli d'oliva
Vinagre

Amanida de pomes i endívies

Pomes reineta o àcides, segons
agradin
Endívies
Api
Julivert
Cerfull
Oli d'oliva
Vinagre
Mostassa

Amanida de fruita

Plàtans
Peres
Pomes
Taronges
Nous o avellanes pelades
Llet d'ametlles

Amanida de taronges

Escarola
Taronges

Ceba dolça
Oli d'oliva
Vinagre

Amanida amb bolets

Enciam maravilla
Xampinyons
Llenegues
Altres bolets de temporada:
rovellons, camagroc, múrgo-
les...
Daus de pa fregit o torrat
Oli d'oliva
Suc de llimona

Taronja a la menta

Taronges tallades a rodanxes
Dàtils tallats a tires
Ametlles escaldades, tallades
a tires
Fulles de menta fresca
Canyella en pols
La recepta marroquina s'ama-
neix amb aigua de flors de
taronger.
Se'n poden fer unes postres
escampant-hi sucre per sobre.

Amanida de patates i tomàquet

4 patates bullides, tallades a
rodanxes
4 tomàquets madurs, tallats a
rodanxes
Olives arbequines
1 ceba tallada
Oli d'oliva

Una altra amanida de tomàquet

Enciams de dues menes (mera-
vella, iceberg, fulla de roure,
cabdells...)
4-6 tomàquets de Montserrat
150g formatge fresc
6 fulles senceres d'alfàbrega
Avellanes a trossos o pipes pela-
des
Olives negres
Oli d'oliva

TROBADA DE NACIONALISTES DELS PAISSOS CATALANS A LA VILA DE SINEU

Una paella gegant feu les delícies dels nacionalistes al Centre Cultural de Sineu.

Fa 2 anys que n'Antoni Oliver é el batle del terme de son Cervera pel PSM. Espera que els cerverins li donin la seva confiança a fi de poder continuar i acabar les infraestructures que te començades a tot el terme. Tel. 971 567 002

En Miquel Ramis i na Maria Vicenç són el número u i dos del PSM a les eleccions de l'Ajuntament de Llorito. Fan comptes guanyar perquè són els millors. Tel. 658 674 593

N'Antoni Ferrà, a qui veiem amb els seus fillons se presenta com a número u pel PSM a l'Ajuntament de Binissalem. És molt possible que sia la batlesa perquè ja han governat i han demostrat que ho saben fer. Tel. 971 511 264

Na Francesca Vives se presenta com a número u a l'Ajuntament d'Inca pel PSM. Espera comandar a la propera legislatura. Na Francesca és directora general d'Indústria del Govern Balear. Tel. 971 503 776

Poesia patriòtica catalana

Joan Salvat-Papasseit, a més a més d'ésser un gran poeta, fou una patriota català íntegre.

Cançó futura

Divisa

L'estel d'un esguard
i el d'una senyera.

La guerra i l'amar:
la sal de la terra.

Al llavi una flor
i l'espasa ferma.

Divisa

Viatjar terres,
no quedar-se en cap,
amar en totes una noia verge;
creure en la guerra perquè és bo el combat,
cada ferida la sang d'un poema.

Quan Déu ens cridi poder contestar:
—tant estimava que es vessava el veire.

Divisa

Fem l'escamot dels qui mai no reculen
i sols un bes els pot fer presoners.

Fem l'escamot dels qui trenquen les reixes
i no els fa caure sinó un altre bes.

Fem l'escamot dels soldats d'avantguarda:
el primer bes que se'ns doni als primers.

Cançó futura

Guerra la guerra, fem-nos soldats:
serà la terra pels catalans.

Gent de Castella, deixeu-nos pas!
Feu-vos enrera la host vilana.

La mar és nostra! La branca ufana
quan l'estol passa.

La malvestat
s'és feta eixorca si som triomfants:
serà la terra pels catalans.

Duem estrella i penó barrat,
guerra la guerra!

L'ardit es bat
per una engruna dolça de pau:
si perd l'engruna vol llibertat.

Serà la terra pels catalans. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**